

Yêu Em Dưới Ánh Mặt Trời

Contents

Yêu Em Dưới Ánh Mặt Trời	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	68
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34: Phiên Ngoại 1	93
35. Chương 35: Phiên Ngoại 2	95

Yêu Em Dưới Ánh Mặt Trời

Giới thiệu

Tên gốc: Dương quang hạ đích ái nhân Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, hài, chuyện tình từ lúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-duoi-anh-mat-troi>

1. Chương 1

Trong lễ đường thực im ắng, chỉ có một mình hiệu trưởng đại nhân giọng nói đồng dục quanh quần khắp phòng, ngẫu nhiên phối hợp với tiếng gió lay động tán cây xào xạc bên ngoài. Tân học sinh mới của trường ngồi ở trung tâm, đầu óc choáng váng nổi đầy đom đóm, đương nhiên chúng ta cũng không bài trừ hơn phân nửa học sinh trong số đó thật sự đã bị thôi miên.

“Ai! Hoài Dương, Hoài Dương, ngẩng đầu lên nhìn kia!” Hạ Lí lấy khuỷu tay thọt vào bên hông cái người đang say sưa ngủ - Tô Hoài Dương.

“Tôi không biết rằng cậu cũng có hứng thú với nam nhân cơ đấy.” Tô Hoài Dương vì mộng đẹp bị quấy nhiễu nên cảm tức liếc cái tên đang hưng phấn ngồi bên cạnh, lạnh lùng đáp trả một câu.

“Cái gì! Tôi là đang lo lắng cho cậu đấy chứ, tôi có dự cảm cái người này sẽ uy hiếp đến cái địa vị con ngoan trò giỏi của cậu a, đến lúc đội ngũ giáo viên mến mộ cậu bị cướp đi thì cũng đừng nên trách người bạn này không nhắc nhở cậu! Hừ, Hoài Dương, tôi nói cho cậu nghe.” Hạ Lí cảm giận quát vào cái vẻ mặt không thèm quan tâm của Tô Hoài Dương, bắt đầu sục sùi thuyết giáo.

“Được rồi, được rồi, tôi đã biết, vậy cậu mau nói tình địch tương lai của tôi là ai đi.” Tô Hoài Dương cắt ngang lời nói của tên bạn thân, nhanh chóng chuyển dời sang mục tiêu khác.

“Đó! Đại diện tân học sinh của năm nay!” Hạ Lí coi như vừa lòng buông tha cho Tô Hoài Dương, sau đó nhắc cầm, hướng chỗ bục giảng ngoắc ngoắc.

Nhìn theo hướng Hạ Lí chỉ, Tô Hoài Dương ngẩng đầu quan sát. Hiệu trưởng đang thao thao bất tuyệt không biết khi nào đã xong, hiện tại người đang đứng lên bục đọc diễn văn chính là đại diện tân học sinh, dưới đài cũng không còn cái không khí yên lặng đến kỳ dị như lúc này, thỉnh thoảng có vài tiếng nữ sinh thét nho nhỏ rồi thì thầm bàn tán.

Nheo mắt lại, Tô Hoài Dương nhìn kỹ nam sinh đang đứng trên bục, là một thằng nhóc thật tuần tú, làn da không giống với những nam sinh bình thường mà trắng nõn, mái tóc ngắn đen óng, phía trước để hơi dài, hơi phiền toái che khuất đôi mắt, vóc dáng tương đối cao, đại khái so với chính mình cũng không sai biệt lắm, nhưng cơ thể có chút gầy yếu. Giọng nói của nam hài trầm thấp, mang theo cảm giác lạnh lẽo bức người, tựa như.... Ân.... kem tươi vào mùa hè, băng lạnh như rất ngọt ngào. Ngọt? Tô Hoài Dương vì suy nghĩ của chính mình mà run rẩy, lại cẩn thận lắng nghe một chút, dường như thật sự có vị ngọt! Ặc, có lẽ lỗ tai cũng có vị giác như cái miệng, nếu không thì vì sao đám nữ sinh này nghe giọng nói của cậu ta lại giống như gặp được thần tượng la hét ồm ồm, dường như đang ăn cái gì ngọt lắm vậy.

Thu hồi ánh mắt, Tô Hoài Dương nhìn sang Hạ Lí bên cạnh, vẻ mặt của tên kia rất đặc ý nhìn chính mình, trêu ghẹo “Thế nào? So với thằng nhóc kia cậu chắc chắn kém hơn rồi?”

“Bên ngoài gói thù hoa, bên trong hơn phân nửa vẫn là cây cỏ.” Nhìn thấy nụ cười khiếm nhã của tên bạn, Tô Hoài Dương tâm không khỏi nổi lên tính trêu cợt.

“Cậu biết gì mà nói, muốn được lên đứng đó thì bảng điểm ít nhất cũng phải thuộc hàng top5 của trường!” Hạ Lí phản bác, âm thanh 15 đề-xin-ben.

“Hình tượng ‘bach diện thư sinh’ này chắc chắn không hề biết vận động là gì đâu.” Tô Hoài Dương kinh thường nói.

“Như thế nào mà cậu biết được người ta không thích vận động!” Hạ Lí phản bác, âm thanh 20 đề-xin-ben.

“Gây như bị suy dinh dưỡng, giống y như cây trúc.” Tô Hoài Dương bắt đầu bình phẩm.

“Người ta là tinh tế thon dài!!” Hạ Lí cãi lại, âm thanh 25 đề-xin-ben.

“Làn da trắng xanh, không hề có một chút nào là mạnh khỏe cường tráng.” Tô Hoài Dương khiêu khích.

“Kia gọi là băng cơ ngọc cốt[*]! ” Hạ Lí ngụy miệng, âm thanh 30 đề-xi-ben.

Băng cơ ngọc cốt. Da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp. Cũng nói là băng cơ ngọc thể dic.net]

“Thằng nhóc đó tốt hơn tôi sao?” Tô Hoài Dương hạ giọng, giả bộ thương tâm.

“Điều đó là đương nhiên!” Hạ Lí đắc ý, âm thanh 35 đề-xi-ben.

“Cậu liền như vậy mà thích nó sao?” Con cá đã mắc câu.

“Tôi liền như vậy sẽ thích nó!” Hạ Lí tuyên bố, âm thanh 40 đề-xi-ben.

Tô Hoài Dương bó tay. Đúng là một thằng nhóc đơn thuần dễ dàng xúc động a.

.

Cảm giác xung quanh im lặng bất thường, Hạ Lí mới phát hiện cái lời tuyên bố của mình có bao nhiêu là kinh thiên động địa. Nhìn thấy sắc mặt mọi người xung quanh biến hóa đa dạng, ánh mắt chứa đầy ý tứ xa xa, Hạ Lí cảm thấy có một loại cảm giác sờn gai óc.

“Tô Hoài Dương! ” Nghiến răng nghiến lợi cảm tức nhìn về mặt ngây thơ của tên đầu sỏ gây họa, Hạ Lí vì bản thân đã mất hết tôn nghiêm mà gây chiến.

“Hạ Lí.” Giọng nói đầy uy nghiêm vang lên sau lưng làm cho một hồi chiến sự căng thẳng nhất thời biến mất vô tung vô ảnh. Hạ Lí quay đầu, nhìn cái mặt so với cái đít nổi còn đen hơn, “Bể giảng liền đi đến văn phòng gặp tôi.”

“Thầy Vương, em...” Hạ Lý muốn tìm thời điểm thích hợp để lật lại bản án oan.

“Hiện tại đang trong buổi lễ, lát nữa hai chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để thảo luận chuyện này.” Lão thầy giáo nói xong những lời này, khoanh tay bước đi. Lưu lại Hạ Lí bị phần một thân đầy quặng than quặng sắt mà ủy khuất

“Hạ Lí a. . . .” Tô Hoài Dương vừa định an ủi người bạn già vài câu, chợt nghe người điều khiển chương trình trên bục nói, “Bây giờ xin mời hội trưởng hội học sinh lên đọc diễn văn chào đón tân học sinh.”

“Ai! Hạ Lí, đến phiên tôi rồi, tôi sẽ lập tức quay lại ngay, cậu cũng đừng bị thương quá nha.” Nói xong rồi cười hề hề bước đi, để lại một người bị đá kích ngồi như pho tượng tại chỗ.

Lúc Tô Hoài Dương đi lên thì đúng lúc thằng nhóc kia đi xuống, trong một khắc nhìn thoáng qua, lần đầu tiên Tô Hoài Dương thấy rõ đôi mắt của cậu, đen láy trong suốt.

Bỗng dưng, Tô Hoài Dương cảm thấy từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên trong đầu nảy sinh ý niệm muốn tiếp cận một người.

2. Chương 2

Vừa khai giảng xong thì các học sinh luôn là những người bận rộn nhất, đặc biệt chính là Tô Hoài Dương, thân là hội trưởng hội học sinh lại đảm nhiệm thêm một đồng công việc tạp nham, đối với lớp học cũng tương đối ổn định, dù sao đã là lớp 11, bên trong gần như hình thành một đoàn thể cố định, luẩn quẩn vài việc như phân công chức quyền cán sự, chuyện đó cũng không cần lớp trưởng như hẳn phải quan tâm nhiều, dù sao cũng có vài tên “quản ngục” hiểu chuyện quản lý trông coi một đám “tội phạm” thay hẳn. Còn chuyện của hội học sinh, đây chính là những việc một năm nảy sinh thêm một cái mới, biến đổi đa dạng, trừ bỏ đề thân trâu bò ra mà gánh vác thì không còn cách nào khác. Vài tuần sau, chờ đến khi mọi chuyện rêu rĩa rườm rà gần như được giải quyết ổn thỏa, Tô Hoài Dương đã sớm mệt phờ người, như rắn vừa lột da xong, ngay cả khí lực để há mồm cắn người cũng không có, đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong buổi khai giảng đầu năm cũng sớm bị hắt nhét vào đầu đó sâu trong trí nhớ.

“Tô Hoài Dương! Đám đệ tử đã học xong khóa huấn luyện quân sự rồi, lần trước thầy có chọn giúp em mấy người mới, sau khi Lí Ủy cùng lão Phương tốt nghiệp, đội bóng của chúng ta liền mất đi hai tay chủ lực. Buổi chiều em ra sân vận động một chuyến, thầy đã thông báo cho bọn họ đợi ở đó lúc 4 giờ.” Sau khi tan học, nhớ đến lời nói của thầy tổ trưởng, Tô Hoài Dương liền đi đến sân vận động.

4 giờ, còn chưa tới thời gian hoạt động xã đoàn, trong sân thể dục rất trống trải. Cho nên, Tô Hoài Dương vừa mới bước vào cửa liền thấy vài người đứng ở khu nghỉ ngơi. “Xin chào! Có đợi lâu không!” Từ xa đã lên tiếng chào hỏi, Tô Hoài Dương bước nhanh về phía bọn họ.

Nghe được tiếng nói, mấy người kia đồng loạt nhìn về hướng cửa, bởi vì chói ánh sáng nên bọn họ không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đang tới, nhưng đối với người từ ngoài cửa đi vào như Tô Hoài Dương thì có thể nhìn rõ từng người từng người một. A? Là cậu ta! Tô Hoài Dương vừa nhìn liền thấy được dáng người cao gầy kia đập vào mắt đầu tiên, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đoạn trí nhớ ngăn ngui mấy tuần trước lập tức hiện rõ trong đầu. Trải qua một tháng tập huấn quân sự, làn da của cậu đã không còn trắng như lúc trước, chuyển thành màu mật, nhưng đối với làn da đen sì của mấy nam sinh đã là đỡ hơn rất nhiều rồi, nếu không phải cậu gặp may mắn do được giáo viên ưu ái, thì chắc có lẽ do tia cực tím cũng biết thiên vị mỹ nhân. Tô Hoài Dương không tự giác nở nụ cười sâu hơn.

“Mọi người khỏe, tôi là đội trưởng đội bóng rổ, tên là Tô Hoài Dương. Hoan nghênh mọi người gia nhập.” Tô Hoài Dương trước tự giới thiệu bản thân, sau đó liền mỉm cười nhìn mấy người đang đứng trước mặt.

“Em tên là Lâm Triết, trước kia chơi ở phía hậu vệ.” Người đầu tiên lên tiếng chính là một nam sinh vóc dáng nhỏ nhắn, cười rộ lên liền lộ ra hai cái răng khểnh, rất là hoạt bát. Tiếp theo hai tay ôm lấy người nam sinh chiều cao không sai biệt lắm đứng bên cạnh, “Đây là Phương Hồng, hiện tại học chung lớp với em, cũng chơi ở phía hậu vệ.” Khác với sự hoạt bát sôi nổi của Vu Lâm Triết, nam sinh tên Phương Hồng kia ngại ngần cười cười, không mở miệng.

“Em tên là Hà Vĩ, cùng Khâu Hương Minh đứng bên kia đến để đăng ký vào đội, hai chúng em đều bằng tuổi với nhau.” Hà Vĩ nói xong liền chỉ tay vào một nam sinh cao gầy khác, Tô Hoài Dương quay đầu cười gật đầu với nam sinh kia, Khâu Hương Minh cũng gật đầu với hẳn xem như đáp lễ.

Tiếp theo, Tô Hoài Dương chuyển mắt về cái người mà hẳn vốn đã sớm cảm thấy hứng thú. “Em tên là.....” Nam hài tựa hồ có một chút do dự.

“Âu Văn Quân.” Cho dù nam hài nói rất nhỏ cũng rất nhanh, nhưng mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng, “Phụt!” Có người phát ra tiếng cười nho nhỏ, mọi người quay đầu lại nhìn thấy Lâm Triết ý cười đầy trên mặt, “A! Em chỉ đột nhiên nghĩ đến lời ca kia..... Ha ha.... Không có gì, không có gì.” Lâm Triết đang tính nói thêm cái gì đó, nhưng khi nâng mắt lên nhìn thấy Âu Văn Quân mặt mày nhăn nhó, lời tới bên miệng vội nuốt trở về, gượng cười núp vào phía sau Phương Hồng, nhưng mọi người ở đây đều biết hẳn sắp nói cái gì.....

“Văn trong văn thượng (ban đêm), Quân trong quân tử.” Tô Hoài Dương đứng lúc mở miệng, đánh vỡ cái không khí xấu hổ kia, “Tôi nghĩ tên của con trai, hẳn là dùng hai chữ này để đặt đi!” Mỉm cười nhìn về

phía nam hài đang mang một tia kinh ngạc.

“Ân” Âu Văn Quân thần nhiên đáp lời, trên mặt đã không còn xấu hổ nữa, thậm chí trong đôi mắt còn mang theo một kia cảm kích nhìn Tô Hoài Dương, chỉ sợ không phải duy nhất một mình Lâm Triết là người có ý niệm này trong đầu, hẳn có điểm thông cảm với nam hài này khi thường xuyên đối mặt với sự xấu hổ như vậy.

“Tiểu Quân, em chơi ở vị trí nào?” Sau chuyện vừa rồi, Tô Hoài Dương đã tự động chuyển đổi xưng hô, “A, trước kia em thường đánh ở vị trí tiền vệ.” Có lẽ vì cảm kích chuyện Tô Hoài Dương giải vây dùm mình, cho nên Âu Văn Quân cũng không có bài xích cái loại xưng hô vô cùng thân thiết này, hoặc có lẽ bởi vì Tô Hoài Dương mặt mũi anh tuấn không khiến cho người ta chán ghét, và thái độ, giọng nói cũng rất tôn trọng người khác.

“Được rồi, mọi người bây giờ nên khởi động tay chân một chút, đợi lát nữa mấy thành viên khác đến đây thì chúng ta sẽ phân tổ thi đấu, rồi sau mới quyết định vị trí cụ thể cho từng người” Sau khi Tô Hoài Dương nói xong, mọi người liền tản ra, bắt đầu tự luyện tập.

Không bao lâu sau, cánh cửa sân vận động bị mở ra, đi đầu chính là vài đứa con trai, theo sau tựa hồ dính theo mấy chục người, do ánh sáng ngược nên cũng không thấy được rõ ràng. “Đội trưởng, đội bóng rổ của trường trung học có nhiều người đến như vậy sao?” Lâm Triết kinh ngạc nhìn về phía Tô Hoài Dương, mấy người khác cũng tò mò nhìn hẩn. Sau đó bọn họ phát hiện đội trưởng vĩ đại từ khi giới thiệu đến bây giờ vẫn luôn duy trì nụ cười tươi rói, thì lúc này lại mang theo thần tình khổ sở cùng bất đắc dĩ.

3. Chương 3

Mọi người vẫn còn mờ mịt thì người bên ngoài đã rần rần tiến vào.

“Đội trưởng! Anh đã đến đây trước rồi sao!” Nam hài đi đầu nhanh chóng chào hỏi Tô Hoài Dương, rồi hướng bọn họ đi tới. Lúc này, Âu Văn Quân mới nhìn rõ mấy người đi theo phía sau nam sinh tiến vào sân vận động, là hai mươi mấy nữ sinh! Trường trung học khi nào có đội bóng nữ a! Hơn nữa đàn bướm xinh đẹp này thấy thế nào cũng không giống như đến đây để chơi bóng a, bạn có gặp qua nữ sinh nào mà mặc váy ngắn, mang guốc đến chơi bóng bao giờ chưa? Chỉ thấy đám nữ sinh tiến vào trong sân liền đứng tụ lại thành tốp năm tốp ba, về mặt ai cũng hưng phấn. Quay đầu lại nhìn đội trưởng, bắt gặp Tô Hoài Dương vẫn mang vẻ mặt bí hiểm như cũ, cũng không ai hỏi thêm vấn đề gì, cứ cho đây là truyền thống gì đó của trường trung học, mọi người đều tự giác quay về luyện tập.

“Hạ Lí, cậu có thể nói cho tôi biết đây là chuyện gì không?” Tô Hoài Dương nhìn Hạ Lí đang chậm rì rì đi tới, giọng nói có chút bất mãn.

“Cái gì? Tôi làm việc này cũng vì cậu thôi. Như thế nào, nhanh như vậy đã quên mất các nàng rồi sao, lão đại như cậu thực không có lương tâm.” Hạ Lí vừa nói vừa cười.

“Tôi không phải đã dặn cậu đừng cho các nàng vào sao?”

“Lão đại, tôi không phản kháng được mấy tỷ muội bọn họ a

~ tuy rằng tôi rất muốn mẩu đơn hạ tử [chết dưới mẩu đơn], nhưng không hề muốn chết vì nguyên nhân bị ‘mẫu đơn’ dè a. Thêm nữa, người ta đều là ‘lá ngọc cành vàng’, cậu nhìn xem đội bóng rổ của chúng ta đều ‘cây già lá xanh’, phải điểm thêm chút ‘hoa hẹ’ cho sinh động a.....” Hạ Lí chỉ nói được hai câu đầy ứ khuất rồi bắt đầu giở chứng từng từng.

“Được rồi được rồi, stop! Stop!! Stop!!!! Tôi nói cậu này, Hạ Lí, trong đầu óc cậu chứa cái gì vậy? Không nghiêm túc nghĩ chính sự một chút được hay sao?” Tô Hoài Dương đau đầu cắt ngang lời nói của hẩn.

“Điều này sao không tính là ‘chính sự’ được, tôi – Hạ Lí, đã bắt đầu làm ‘chính sự’ từ khi 18 tuổi rồi!!”

“Ồ! Hạ Lí, năm ngoái không phải cậu nói là trước khi qua tuổi 17 sao, như thế nào đã sửa lại rồi?” Lí Kỳ vừa thay quần áo xong trêu ghẹo.

“Nhấn nút biến đi dùm cái, đi quản chuyện của cậu ấy.” Hạ Lí túm quần.

“Phắc! Thăng nhóc như cậu như thế nào dám làm nhảm với học trưởng.” Lí Kỳ cú một cái lên đầu Hạ Lí, sau đó quay sang nói với Tô Hoài Dương: “Bất quá, đội trưởng a, mị lực của cậu thật quá lớn, ngay cả những tân nữ sinh mới vào đều bị hấp dẫn đến đây.”

Tô Hoài Dương theo ánh mắt của hắn nhìn qua, quả nhiên có mấy nữ sinh mới vào trường đang vây quanh thành một đám. Nhưng Tô Hoài Dương biết mục tiêu của các nàng tuyệt đối không phải hắn, bởi vì các nàng chính xác là đang nhìn về phía Âu Văn Quân đứng luyện tập trong một góc sáng sủa của sân.

“Lí Kỳ a, các nàng không phải đến để nhìn tôi đâu a.”

“Cái gì? Vậy thì còn ai đáng giá để đám nữ sinh chịu buông tha cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài mà chui vào nơi này?” Nghe được câu nói của Tô Hoài Dương đều khiến cho hai người rất hiếu kì.

“Các nàng là tới để nhìn cậu ta.” Nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Âu Văn Quân bên kia.

“Ai! Là cậu ta sao.” Hạ Lí vừa liếc mắt liền nhận ra Âu Văn Quân ngay lập tức.

“Bingo! Chính là tình nhân trong mộng của cậu đó.” Tô Hoài Dương vẫn không quên chọc Hạ Lí hai câu.

“Ặc, cậu dám nói như vậy sao, còn không phải bị cậu làm hại, tôi sẽ nhớ kĩ mối thù này.” Hạ Lí oán hận nói, nhớ tới hai tiếng đồng hồ bị thẩm bị lão chủ nhiệm tụng kinh tra tấn.

“Hai người đang nói cái gì vậy?” Lí Kỳ khó hiểu nghe cuộc đối thoại của hai người.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa. Đi làm chính sự đi, Lí Kỳ, cậu dẫn thành viên cũ cùng mấy người mới đến chia làm hai đội thi đấu, tôi muốn nhìn thực lực của bọn họ rồi mới sắp xếp vị trí, bọn Lí Uy vừa đi để lại không ít chỗ trống. Còn nữa, Hạ Lí, lau sàn.” Tô Hoài Dương nói xong liền đi vào giữa sân.

“Oa

vì cái gì lại là tôi

~~ hình tượng của tôi a!!!!” Hạ Lí ngửa mặt lên trời kêu gào.

Trong 20 phút luyện tập thi đấu, thành viên kì cựu thì muốn tạo dựng uy tín, cộng thêm chút “lấy le”, thành viên mới thì nóng lòng chứng tỏ thực lực, song phương người đánh ta chặn, một trận đấu diễn ra rất kịch liệt.

Hạ Lí đứng chung với Tô Hoài Dương, vừa xem vừa nhận xét, “Mấy người mới vào năm nay chơi cũng rất khá a.”

“Đúng vậy, giải bóng rổ mùa đông năm nay chúng ta sẽ có rất nhiều hy vọng.” Tô Hoài Dương một bên ghi chép một bên đáp trả, nhớ tới lần trước bại dưới tay đối thủ chỉ xuất sắc duy nhất một điểm, không khỏi nảy sinh một trận buồn bực.

“Lâm Triết, hậu vệ. Không tồi, thăng nhóc này tuy không cao nhưng tốc độ lại rất linh hoạt. Hà Vĩ, trung phong. Khâu Hương Minh, tiền phong. Ân, không tồi.” Hạ Lí đọc tờ giấy trong tay Tô Hoài Dương, một bên lầu bầu bình luận.

“Cái gì? Phương Hồng, tổ chức hậu vệ.” Nghe thấy nghi vấn của Hạ Lí, Tô Hoài Dương giả thích, “Ừ, tuy rằng cậu ta ở nhiều phương diện có chút khuyết điểm, nhưng khi làm việc lại rất bình tĩnh suy nghĩ, luyện tập nhiều chút nữa sẽ giỏi hơn, tôi tính cho cậu ta làm người dự khuyết thứ nhất của cậu.”

“Cũng được! Vậy còn Âu Văn Quân? Cũng là hậu vệ sao?” Nhìn đến chỗ tên của Âu Văn Quân vẫn còn để trống, Hạ Lí lại hỏi.

“Không, tôi nghĩ sẽ cho cậu ta làm tiền phong, trước kia cậu ta đã chơi ở vị trí này.” Tô Hoài Dương đáp trả.

“Ừ, cậu ta chơi rất khá, nhưng cậu không nhìn thấy cậu ta rất gầy yếu sao? Thi đấu trung học khác với sơ trung, đối kháng rất kịch liệt, tôi sợ cậu ta không chịu nổi a.” Hạ Lí nói.

“Đấu pháp của cậu ta đều tập trung vào hình thức tiến công, hơn nữa Lí Uy cùng Lão Phương đi rồi, phòng tuyến trên của chúng ta rõ ràng thực lực giảm xuống, chỉ là vấn đề nhỏ là thân thể thôi mà, nam sinh hơn mười tuổi cao lớn lên rất nhanh, cứ từ từ sẽ tốt thôi.” Tô Hoài Dương nói ra phân tích của hắn.

Lúc này trận đấu đã xong, Lí Kỳ chạy tới nói với Tô Hoài Dương: “Thằng nhóc kia chơi rất tốt! Nhưng thể lực dường như hơi kém một chút.” Sau đó dựng thẳng ngón cái lên chỉ chỉ Ân Văn Quân đang xoay xoay thất lực nghỉ mệt ở phía sau.

“Ân, về sau sẽ tốt hơn.” Trận đấu chỉ diễn ra 20 phút, nhưng Tô Hoài Dương đối với phán đoán của mình rất tin tưởng, “Được rồi, kêu mọi người tập hợp lại, tôi có việc muốn nói.”

.....

Thời gian thanh xuân luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới tháng mười. Đội bóng mới trải qua một khoảng thời gian luyện tập đã dần biểu hiện được tài năng, phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý. Quan hệ bạn bè cũng ở cuối mùa thu đó phát sinh nhanh chóng.

Nhưng bây giờ nhiệm vụ chủ yếu là gì? Trừ bỏ cấm đầu cấm cổ học hành thì chính là lao đầu vào thi cử, đủ loại từ những bài kiểm tra nhỏ cho đến thi học kì, giống như trong tay lão sư đang cầm một loại vũ khí ma thuật, tùy tiện ném ra liền máu bay đầy trời, nếu không cẩn thận ứng phó thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, các lão sư vì để cho dễ dàng quản lí, còn chọn thời gian, địa điểm cùng tình huống bất đồng, mỗi lão sư đều dùng loại vũ khí riêng của mình. Trong một tuần đó tất cả cả học sinh đều dồn sức về kỳ thi học kì, như vậy vũ khí ma thuật hiện tại lão sư tung ra hiển nhiên tên là kiểm tra cuối kì.

“A

~~ Rốt cuộc cũng thi xong rồi! ! !” Hạ Lí ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, những kiềm nén trong mấy ngày qua rốt cuộc hôm nay có thể hảo hảo bộc phát.

“Ủa? Tại sao chỉ có mấy người các cậu?” Tô Hoài Dương vừa bước vào sân vận động liền phát hiện không có mấy thành viên năm nhất.

“Buổi chiều hôm nay bọn năm nhất còn phải thi một môn cuối cùng nữa, 5 giờ hơn mới có thể đến.” Lí Kỳ giải thích.

“Vậy chúng ta luyện tập trước đi!” Cởi áo khoác, Tô Hoài Dương đi vào giữa sân.

5 giờ qua đi, mấy học sinh năm nhất lục đục kéo đến, nhưng không có mặt Ân Văn Quân. Thằng nhóc này bình thường rất siêng năng, hôm nay tại sao vắng mặt, Tô Hoài Dương thực buồn bực, nhìn không được đi ra ngoài cửa nhìn xung quanh, nhưng tới 5 giờ rưỡi, vẫn không hề thấy thân ảnh của cậu.

“Ai! Lâm Triết, tan học cậu có gặp Ân Văn Quân không?” Tô Hoài Dương nhìn không được hỏi.

“Không có a, em có đi ngang qua phòng học của cậu ta nhưng bên trong đã sớm không còn một bóng người, em còn nghĩ rằng cậu ta đã sớm đi đến đây rồi chứ.” Lâm Triết trả lời.

“Ân, mọi người cứ luyện tập trước đi, tôi đi nhìn xung quanh xem.” Không thể buông được nỗi phiền muộn cùng bất an trong lòng, Tô Hoài Dương vội lấy cái áo khoác rồi đi ra ngoài.

Thằng nhóc này đã chạy đi đâu, ở trong trường học dạo qua một lượt không tìm được, Tô Hoài Dương vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đi đến khoảng sân trống sau lưng sân vận động mà bình thường rất ít người lui tới. Mới vừa đi qua khỏi một cây đại thụ liền thấy dưới gốc cây ngô đồng, một đám người tụ tập thành vòng tròn, và dĩ nhiên người đứng trong vòng tròn đó chính là Ân Văn Quân. Chỉ thấy bọn họ nói mấy câu gì đó rồi một thằng nhóc mập tiến lên nắm lấy cổ áo của Ân Văn Quân!

“Văn Quân! !” Thấy một màn như vậy, Tô Hoài Dương trong lòng khản trương, quát to lên một tiếng rồi chạy vụt tới.

4. Chương 4

Âu Văn Quân vừa định động thủ, chợt nghe đến một giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu thì nhìn thấy Tô Hoài Dương đang chạy nhanh về phía bên này. Tên mập thấy có người đến cũng dừng tay, “Ai! Em không sao chứ?” Tô Hoài Dương xông lên một phen kéo Âu Văn Quân đến bên người hỏi han, trong giọng nói tràn ngập sự lo lắng mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, đem Âu Văn Quân kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, xác định không có gì trở ngại, Tô Hoài Dương mới quay đầu nhìn về phía những người khác, thực lạ mặt, hẳn là những học sinh năm nhất mới vào trường.

“Các cậu muốn làm cái gì?” Không ngần ngại đem Âu Văn Quân bảo vệ ở sau người, Tô Hoài Dương ẩn chứa sự tức giận hỏi mấy người kia, có lẽ bị khí thế oai hùng của Tô Hoài Dương trấn áp, đám người kia giật mình.

Tên mập đứng đầu là người phản ứng lại đầu tiên, tạch một chút nhảy đến trước mặt Tô Hoài Dương, lúc này mới phát hiện bản thân chỉ đứng tới cằm của người ta, khí thế bỗng chùn xuống, vừa vội vàng vừa thối lui hai bước mới lên tiếng, “Không mắc mớ gì tới thằng nhóc như mày, ít xen vào việc của người khác chút đi!”

“Chuyện của cậu ta chính là chuyện của tôi, có ý kiến gì?” Tô Hoài Dương khoanh hai tay lại, mạng giọng điệu khinh miệt nhìn khuôn mặt vạm vỡ của tên mập.

“Thằng nhóc, mày muốn chết!” Thẹn quá hóa giận, tên mập xắn tay áo muốn tiến lên, mới động đậy một chút đã bị tên ốm nhom phía sau kéo lại, tiếp theo tên ốm nhom đó nói thêm vài câu gì đó bên tai tên mập, chỉ thấy sắc mặt của tên mập biến hóa dữ dội, không nói một câu lẳng lặng mang theo nhóm bạn rời đi.

Nguyên lai tên ốm nhom đó vừa thấy mặt liền nhận ra Tô Hoài Dương chính là hội trưởng đỉnh đỉnh đại danh của hội học sinh kiêm đội trưởng đội bóng rổ uy danh toàn trường.

“Sao lại thế này?” Thấy đám người đó đã đi xa, Tô Hoài Dương quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi Âu Văn Quân.

“Tên mập trong khi thi muốn coi cộp bài làm của em, nhưng em không cho.” Âu Văn Quân rầu rĩ đáp trả, trên mặt đầy ý khinh thường.

“Quên đi, đừng để trong lòng, không có việc gì là tốt rồi. Đi thôi, mọi người đang chờ.” Vỗ vỗ vai Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương bước đi trước. Đi được vài bước phát hiện người phía sau không theo kịp, Tô Hoài Dương nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Âu Văn Quân vẫn còn đứng yên tại chỗ, căm giận nhìn theo hướng mà đám người đó đã đi.

A, nhóc con giận dữ, “Đi thôi, đi thôi.” Tô Hoài Dương đi trở về chỗ đó, khoác tay lên vai Âu Văn Quân, dẫn cậu đi ra ngoài.

“Những người như thế tồn tại ở trường học là điều tất nhiên,” Thấy nhóc con vẫn còn rầu rĩ, Tô Hoài Dương khuyên nhủ, “Cha mẹ của bọn họ thường là những người hoặc có tiền hoặc có quyền, nhưng không biết cách dạy con. Cho nên bọn họ dùng hết thủ đoạn, lợi dụng quan hệ để đưa được đứa con vào trường trung học được coi là trọng điểm này, bọn họ nghĩ rằng chỉ cần ở nơi này gốc ba năm, chim trĩ mông thượng cũng có thể dài thành lông phượng, bọn họ xem nhẹ điều căn bản nhất là, nếu tự bản thân không cố gắng, đầu heo được khiêng tới kinh thành thì cũng vẫn là đầu heo!”

“Chán ghét những kẻ có tiền.....” Âu Văn Quân rầu rĩ đáp lại.

“Ai! Ngày 11 tháng 11 là sinh nhật của Hạ Lí, cùng nhau đến dự nhé.” Nhìn vẻ mặt Âu Văn Quân tuy vẫn còn rầu rĩ nhưng đã đỡ hơn lúc này, Tô Hoài Dương đứng lúc chuyển đề tài.

“Ai?” Âu Văn Quân có điểm không theo kịp lời nói của hắn, hơi bất ngờ một chút.

“A, em không phải chán ghét kẻ có tiền sao, thằng quỷ kia xem như cũng là một kẻ lắm tiền, hảo hảo trấn lột hắn một phen.” Tô Hoài Dương nở nụ cười xấu xa.

“Ách, em không chán ghét anh Hạ Lí a.” Âu Văn Quân vội vàng nói.

“Biết rồi, biết rồi, cũng chưa nói em chán ghét hần mà.” Bất cười vò rối mái tóc mềm mại của Âu Văn Quân, a, thật là nhóc con đơn thuần ngây thơ, ô~ mái tóc sờ vào cảm giác thật tốt, về sau phải tìm nhiều cơ hội để sờ sờ, Tô Hoài Dương cười suy nghĩ.

“A! Đừng sờ tóc của em!” Âu Văn Quân một bên trốn một bên chụp lấy bàn tay đang tàn sát bừa bãi trên đầu.

“Được rồi, được rồi, trả lời cho chính xác nào, muốn đi hay không, đều là thành viên trong đội, biết em không thích ồn ào, Hạ Lí mới bảo tôi mời em dùm hần.” Tô Hoài Dương không cười giỡn nữa.

“Nga, em sẽ đi.” Bị Tô Hoài Dương chọc ghẹo một trận, tâm tình Âu Văn Quân cũng tốt lên.

“Vây là tốt rồi, hứa thì phải giữ lời a. Đi nhanh thôi, còn chùng chờ thêm một chút nữa đám bọn họ sẽ chia nhau ra đi tìm chúng ta mất.” Nói xong kéo lấy bàn tay của Âu Văn Quân chạy về phía sân vận động.

Trời chiều ánh nắng vàng rực, chiếu lên hai thân ảnh thiếu niên đầy sức sống đang nắm tay nhau chạy trong sân trường.

.....

Cuối tháng mười, ở phía Bắc xem như đã vào đông, nhưng ở phía Nam của Trung Quốc, trong thành phố này mùa thu chỉ vừa mới thu hồi lại nhiệt độ nóng ẩm của nó. Thời tiết sáng sủa, ánh nắng ấm áp mang theo chút mát mẻ còn sót lại của mùa thu, làm cho người ta có cảm giác như mùa xuân đang thấp thoáng đâu đó. Trên những con đường vào cuối tuần, rất nhiều nam nữ ăn mặc theo mốt đi đi lại lại, đây chính là thành phố của tuổi trẻ, của thanh xuân. Tại đoạn đường được coi là phần hoa nhất trong thành phố, ba thiếu niên đang vui cười đi vào cửa hàng thể dục dụng cụ bán đủ loại kiểu dáng mới mẻ, bọn họ khiêu thoát hấp dẫn ánh mắt mọi người, khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp tạo nên một bức tranh hoàn mỹ, trên người bọn họ phát ra hơi thở thanh xuân làm cho người ta có ảo giác rằng, ánh mặt trời mới chính từ bọn họ phát ra.

Hiện tại ba thiếu niên nổi bật này đang đứng ở một góc sáng sủa trong cửa hàng dụng cụ thể thao.

“Lão đại, có kịp không, đã là thứ sáu rồi đó.”

“Đừng nóng vội, đây là vấn đề quan trọng, liên quan rất lớn đến hình tượng của toàn đội a! Ai! Tiểu Quân a, thử lại cái gì này xem!”

“Vì sao lại là em?”

“Ai nha, không phải đã nói rồi sao, Hạ Lí rất lùn, tôi rất cao, em thì vừa vặn. Đến lúc đó chiếu theo số đo của em mà may, cao thì thêm một số, lùn thì giảm một số, vấn đề của mọi người xem như giải quyết dễ dàng.”

“Tô Hoài Dương! ! Cái gì mà nói tôi rất lùn, muốn chết!”

“Oa, Tiểu Quân, cứu mạng a

~”

“Ai ai ai~ hai người các anh đừng náo loạn nữa, a~ cẩn thận quần áo.”

Nguyên lai ba thiếu niên này là Tô Hoài Dương, Hạ Lí cùng Âu Văn Quân tranh thủ cuối tuần đi đặt đồng phục cho đội bóng rổ.

“Màu trắng này không tồi, kiểu dáng cũng được, nhưng làn da của Tiểu Quân quá trắng, mặc vào không nổi bật được, đổi màu khác đi.” Tô Hoài Dương nhìn nhìn rồi nói, sau khi trở về từ đợt quân sự được một tháng, làn da của Âu Văn Quân đã khôi phục lại như xưa, không còn mang màu mặt ong như lúc đầu.

Vốn quần áo không nhất định phải do Âu Văn Quân thử, nhưng Tô Hoài Dương muốn trêu chọc bộ dáng ngày nào cũng mặc áo T-shirt cùng quần bò của cậu, hần muốn nhìn cậu thay đổi sang đồng phục thể thao, liền chỉ định như vậy. Mặc khác, cậu không phải là không có ý kiến phản bác, nhưng đều bị người nào đó lấy quyền đội trưởng trấn áp. Rồi sau đó, dĩ nhiên đi kè kè theo bắt cậu mặc hết đồ này đến đồ khác, nhưng Tô Hoài Dương cũng không cảm thấy có cái gì là không ổn, nhìn cậu như vậy xem ra, Âu Văn Quân thực

là một người xinh đẹp, cho dù có mặc cái gì thì trông cũng được phết, đương nhiên phần tâm tư này không dám nói cho hai người kia biết.

Mà Âu Văn Quân đối với việc này không thêm để ý, kỳ thật cậu cũng rất hưởng thụ cái cảm giác được ở chung với Tô Hoài Dương, cho dù là hấn có cố tình gây sự nhưng vẫn vui vẻ phụng bồi, cậu trời sinh tính tình lạnh nhạt, cho dù là bạn bè cùng lớp cũng không thân thiết, đội bóng rổ cũng coi như quan hệ giao tiếp nhiều, nhưng đặc biệt đối với cái người này, lúc bắt đầu liền xem cậu như đứa nhỏ mà quan tâm, chăm sóc, cảm giác ít nhiều gì cũng có chút bất đồng.

Nghĩ đến Hạ Lí liền cảm thấy đáng thương cho hấn, từ khi học sơ trung hấn đã trở thành bạn bè với Tô Hoài Dương, đối với tính tình Tô Hoài Dương có chút thấu hiểu, nhưng mà mỗi khi hấn nói, đều toàn lời than khổ. Giống như hôm nay, sáng sớm Tô Hoài Dương đã đào hấn ra khỏi ổ chăn ấm áp, bắt hấn chạy hơn gần nửa cái thành phố này, làm cho danh hiệu Hạ thiếu gia của hấn đều bay biến.

“Ai! Tôi thật sự cảm thấy tình cảnh bây giờ giống như đang cùng cậu ra ngoài mua quần áo cho bạn gái cậu~~” Hạ Lí cảm thán.

“Ha hả, nếu Tiểu Quân là nữ sinh, tôi nhất định sẽ theo đuổi cậu ta, đuổi được liền đem cậu ta buộc ở bên người, mỗi ngày đều sủng, đều yêu. Mỗi ngày đối cậu ta.....” Tô Hoài Dương nói xong còn cố ý nhìn Hạ Lí lộ ra bộ dáng giống như mấy tên dâm tặc.

Khi Hạ Lí đang chuẩn bị đánh vào cái khuôn mặt dâm tặc kia, muốn báo thù cho cái làn da đang bị nổi mẩn ngứa cục da gà kia thì một quả bóng chuyền từ phía sau bay tới, giúp hấn trước một bước trong công cuộc trừ hại an dân.

Lúc hai người chuyển mặt về hướng phát ra âm khí, đập vào mắt là gương mặt trắng nõn giờ đang ửng đỏ dưới ánh nắng chiều của Âu Văn Quân. Nguyên lai từ khi trở ra khỏi phòng thử đồ, Âu Văn Quân vừa vặn nghe hết tất cả, một chữ cũng không bỏ sót, nghe được tuyên ngôn của Tô đại soái ca, dưới tình thế cấp bách mới thuận tay mò trúng quả bóng chuyền quăng qua, đúng lúc đánh vào cái miệng đang tính nói hứu nói vượn tiếp của Tô đại soái ca. Tô Hoài Dương cảm thấy thật may mắn vì trong tay Âu Văn Quân không phải là cục tạ hai mươi mấy ký, bằng không.....

Cuối cùng, Tô Hoài Dương dùng hết IQ của mình mới bình ổn được một phần oán khí của Hạ Lí. Nhưng còn về Âu Văn Quân thì thật phiền toái, rốt cuộc Tô đại soái ca đành phải ngậm ngùi bỏ tiền mua hai cây kem Ý mới đánh tan được rặng mây đỏ trên mặt Âu Văn Quân. Về phần quần áo, cuối cùng vẫn đặt may, nhưng người đứng ra đặt chính là Hạ Lí. Bởi vì hấn cảm thấy người ‘vì dân trừ hại’ là Âu Văn Quân khi mặc vào thật sự rất dễ thương, liền quyết định lấy bộ kia, nói là cấp cho Tô Hoài Dương một kỷ niệm khó quên. Mà Tô Hoài Dương vì lúc này lỡ dại chọc giận hai người nên đương nhiên không có dám ý kiến ý cò, hơn nữa bộ quần áo kia chính hấn cũng thấy rất vừa lòng.

Hiện tại Tô Hoài Dương vẫn chưa có nghĩ rằng, lời nói đùa ngày hôm nay của hấn không bao lâu sau lại trở thành sự thật, một điểm duy nhất khác biệt chính là, Âu Văn Quân không có trở thành nữ sinh.....

5. Chương 5

« Tiểu Quân, ngày mai hai chúng ta cùng đi hẹn hò nha. » Âu Văn Quân mới vừa tiến vào cửa lớp học liền bị Tô Hoài Dương đã sớm mai phục ở đó kéo lại. Người này lại dở chứng gì nữa đây, Âu Văn Quân nhú mày. Sau lần ‘thổ lộ’ trong cửa hàng, thì liền tiếp mấy ngày sau đó, Tô Hoài Dương càng lộ rõ bản chất biến thái, có được cơ hội liền đùa giỡn cậu vài ba câu, đôi khi còn động tay động chân, da mặt Âu Văn Quân vốn rất mỏng, mỗi lần đều bị hấn chọc đến mặt mũi đỏ bừng bừng, Tô Hoài Dương thấy thế lại càng phát huy năng lực. Tốt nhất không cần để ý đến hấn, hiện tại là thời gian vào học, thấy nhiều người đã vào trong lớp, cũng có nhiều người chú ý tới bọn họ, bắt lực nhìn nụ cười giống như hồ ly của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân quyết định im lặng là vàng, nếu cứ để cho hấn có cơ hội ở nơi này mà náo loạn, chắc cậu không dám ngẩng mặt lên nhìn người đời nữa.

Thấy Âu Văn Quân không thèm để ý đến hắn, xoay người muốn rời đi, Tô Hoài Dương vội nhảy lên phía trước, « Ai ! Chớ đi mà, đang nói chuyện đứng đắn với em đó. »

« Lão Đại, nếu cái này gọi là đứng đắn như lời anh nói, em thật sự muốn biết cái gì mới là chuyện không đứng đắn. » Âu Văn Quân bị cản trở đường đi, hung hăng liếc mắt nhìn Tô Hoài Dương một cái, « Em thật muốn biết ? » Nhướn đôi mi xinh đẹp lên, Tô Hoài Dương đột nhiên nở nụ cười xấu xa tiến lại gần, nhìn thấy khuôn mặt bỗng dưng phóng đại trước mắt, Âu Văn Quân sau lưng nổi lên một trận ác hàn, bất chấp mọi thứ, Âu Văn Quân nắm lấy tay Tô Hoài Dương kéo đến một chỗ tương đối yên tĩnh, sợ cái tên vô pháp vô thiên này làm ra cái hành động kinh hãi thế tục gì đó. Nhưng việc hai nam nhân anh tuấn giằng co gần nửa ngày trước cửa lớp học đã sớm có người viết thành một câu chuyện tình siêu lãng mạn trong vườn trường, về phần hai nhân vật chính có biết hay không thì đó lại là chuyện khác.....

« Anh rốt cuộc có chuyện gì, nói mau, em bị trễ giờ rồi. » Ô~ nếu bị ép vào đường cùng thì cho dù là con thỏ nhỏ cũng sẽ biết cắn người, Tô Hoài Dương quyết định tạm thời thu hồi tâm tình lại, hảo tâm nói chuyện nghiêm túc, « Ngày mai không phải là sinh nhật của Hạ Lí sao, tôi muốn rủ em ngày mai cùng đi chọn quà tặng hắn. »Ặc ! Loại chuyện này vào buổi chiều lúc tập bóng nói cũng được mà, làm gì mà đến nỗi phải canh chừng trước cửa lớp học, còn nói cái gì hẹn hò hay không hẹn hò..... Âu Văn Quân thiếu chút nữa bị hắn chọc cho tức chết.

Âu Văn Quân mặc dù trời sinh tính tình lãnh đạm, nhưng kỳ thật tâm tư rất đơn thuần, cảm xúc gì cũng đều viết ở trên mặt, Tô Hoài Dương lại là người đã tu thành tinh, cùng vài tháng ở chung với Âu Văn Quân, đã có thể nhìn thấu tâm tư của cậu đến tám, chín phần, thấy vẻ mặt của nhóc con không thoải mái vội vàng giải thích, « Ặch, buổi chiều tập luyện sẽ có mặt Hạ Lí ở đó, muốn tặng quà cho hắn đương nhiên không thể để cho hắn biết. Hơn nữa bọn Lâm Triết đã có dự định từ trước, cho nên chỉ còn tôi với em thôi. Một người đi dạo phố mua sắm, chỉ bằng đi hai người, tôi có nói gì sai không, tựa như..... Một người chơi bóng thì gọi là luyện tập, hai người thì gọi là thi đấu, còn ba người thì là ngưi đấu*, ha ha. » Tô Hoài Dương vốn muốn nói, một người nằm trên giường thì gọi là ngủ, còn hai người thì..... Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Âu Văn Quân, vội sửa lời. Hắn cũng không muốn hôm nay phải đeo kính râm đi học.

Ngưi đấu: theo sách Thi tử ý nói là giống hổ tuy chưa thành vẫn đã sức nuốt được cả trâu.

« Ân, mấy giờ, gặp ở đâu ? » Âu Văn Quân miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích của Tô Hoài Dương. « 10 giờ sáng mai, gặp ở cửa Trầm Thịnh. A ! Đã 8 giờ rồi ! ! Được rồi, tôi còn muốn đi đến hội học sinh để lấy tư liệu, em cũng nhanh đi vào phòng học đi. » Tô Hoài Dương nói xong liền chạy về ký túc xá, mới chạy chưa xa đã quay đầu lại hướng Âu Văn Quân hét lên : « Ân mặc xinh đẹp nha ! » Tiếp theo lại trao cho cậu một nụ hôn gió, mới cười lớn chạy đi, lưu lại Âu Văn Quân đứng tại chỗ tức giận đến đỏ khóc đỏ cười.

« Âu Văn Quân, ngày mai lớp có tổ chức tiệc nướng, cậu có tới không ? » Âu Văn Quân đang thu dọn sách vở chuẩn bị đi luyện tập thì một nữ sinh tiến lại hỏi,

« A, ngày mai tôi có việc rồi. » Âu Văn Quân cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời,

« Có việc, không phải vì đi hẹn hò chứ ? » Nữ sinh hỏi lại.

Hẹn hò ? Nghe thấy hai từ đó, trong đầu Âu Văn Quân đột nhiên xuất hiện khuôn mặt tươi cười phóng đại của Tô Hoài Dương, « Đúng, là hẹn hò. Là đi cùng với người mình thích nhất. » Giờ khắc này, đột nhiên tâm tình của cậu trở nên vui vẻ, phóng cho mọi người một nụ cười tươi rói rồi đeo cặp đi ra khỏi phòng học, không để ý đến những người nhìn thấy nụ cười của cậu mà hóa đá.

Trên đường đi đến sân vận động, tâm tình của Âu Văn Quân có một chút sáng khoái vì nghĩ ra được một chuyện quan trọng, giờ khắc này, cậu có thể hiểu được vì cái gì mà Tô Hoài Dương lại thích trêu người khác đến như vậy.

.....

Ngày hôm sau, lúc Tô Hoài Dương chạy đến cửa Trầm Thịnh thì đã thấy Âu Văn Quân đứng chờ sẵn ở đó.

« Anh đến muộn 5 phút. » Không hề oán giận, Âu Văn Quân chính là đang nói sự thật.

« Lần đầu tiên đi hẹn hò, đương nhiên phải ăn mặc đẹp để một chút. Đi thôi, trước tiên vào bên trong nhìn xem. » Sau khi cho Âu Văn Quân một cái ôm thăm thiết, Tô Hoài Dương liền tha cậu vào bên trong cửa

hàng.

Âu Văn Quân đảo cặp mắt trắng dã, ngay cả khí lực tức giận cũng không có, tùy ý để Tô Hoài Dương kéo đi đâu thì đi đến đó.

Hôm nay Âu Văn Quân mặc áo khoác lông màu trắng, quần bò sậm màu cùng đôi giày da màu nắng, cả người trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, còn Tô Hoài Dương cả người nhất kiện màu đen, áo dài tay T-shirt, kèm thêm chiếc áo khoác màu xanh đậm bên ngoài, cái quần jeans màu đen trẻ trung cùng đôi giày thể thao năng động, trông rất đường hoàng tiêu sái. Dáng người của bọn họ đều cao gầy, đúng theo tiêu chuẩn người mẫu, đứng chung một chỗ, tựa như mấy con ma-nơ-canh trưng trong tủ kính, một đường đi không biết thu hút bao nhiêu ánh nhìn trầm trồ khen ngợi.

Hai người đi dạo gần ba tiếng đồng hồ, mới tìm được món quà ưng ý trong một cửa hàng bán đồ nội thất — một con ngựa bằng đồng tinh xảo. Trong khi chờ đợi Tô Hoài Dương tính tiền, Âu Văn Quân đi tới đi lui nhìn những món đồ trưng bày trong tủ kính.

« Âu Văn Quân ! ! » Đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi mình, cậu quay đầu nhìn, nguyên lai là mấy nữ sinh ngày hôm qua nói chuyện.

« Chúng tôi đến đây để mua đồ nấu nướng, thật không nghĩ rằng sẽ gặp được cậu, cậu cũng đi dạo phố cùng bạn gái sao. » Một nữ sinh nói, còn nhìn xung quanh một chút, tìm kiếm người bạn gái trong truyền thuyết kia.

« A ? Cái gì ? » Đối với lời nói của các nàng, Âu Văn Quân có chút bối rối.

« Ai nha, ít giả bộ đi, ngày hôm qua không phải đã nói là sẽ đi hẹn hò với người cậu thích nhất sao, không muốn để bọn tôi trông thấy chứ gì, keo kiệt a. » Lại một người nói vào.

Âu Văn Quân : « »

« Được rồi, đi thôi, đừng cản trở người ta ân ân ái ái, còn có người đang chờ chúng ta đó. Âu Văn Quân, các cậu đi chơi vui vẻ, chúng tôi đi trước đây, bye ! » Nữ sinh còn lại kéo hai người kia rời đi.

Ngơ ngác nhìn theo ba người kia, Âu Văn Quân mới nhớ lại lời nói đùa ngày hôm qua.

« Quân Quân a

~ người mà em thích nhất là ai a

~~ »

Đột nhiên có một giọng nói nhừa nhựa từ sau lưng vang lên, Âu Văn Quân cả kinh quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy nụ cười không mấy tốt lành trên mặt Tô Hoài Dương. Người này chắc chắn đã nghe được ít nhất là tám phần, trong nháy mắt, Âu Văn Quân chỉ hận thế gian không có bán loại thuốc gọi là ‘hối hận’.....

Buổi chiều cùng ngày, thẳng đến khi bước vào cửa nhà Hạ Lí, Tô Hoài Dương vẫn còn duy trì nụ cười cực kì sáng lạn đó, trước kia mặc kệ trên cột như thế nào cũng không có thấy qua biểu tình kì lạ của Tô Hoài Dương như lúc này, hôm nay xem như mãn nguyện. Âu Văn Quân đâu, bây giờ đã giống như trái mít chín rụng xuống đất thúi hoắc, lúc sáng bị Tô Hoài Dương hôn nhẹ trước mặt bàn dân thiên hạ đã trở thành nỗi ám ảnh, có khi nhìn thấy ánh mắt không rõ của người đi đường phóng tới, cậu thật sự muốn chết quách cho rồi.

Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân khi đến nhà Hạ Lí thì bọn người Lâm Triết đã có mặt, một đám nhóc choai choai náo loạn âm ỉ trong phòng khách đến trời long đất lở. Nguyên lai lão ba của Hạ Lí đã đến Nghiêm Châu hội họp, còn mẹ Hạ thì sốt ruột cho chồng nên cũng đi theo, hiện tại Hạ gia như là ‘núi mà không có hổ’.

Một đám thanh niên ai cũng không biết nấu nướng, đành lấy bánh sinh nhật ba tầng của Hạ Lí xem như bữa tối. Sau khi ước nguyện xong xuôi, Hạ Lí tính thôi nên liền bị Lâm Triết ngăn cản, « Hạ Lí a, ước nguyện trong ngày sinh nhật nhất định phải chia sẻ với anh em, bằng không sẽ không linh nghiệm, nói ra mới có thể ăn bánh kem a. »

« Được rồi, ước nguyện của tôi chính là — sinh nhật mười tám tuổi được cùng mỹ nữ trải qua ! ! » Hạ Lí hào hùng nói.

« Hạ Lí a~ tôi nhớ rõ sinh nhật mười sáu tuổi của cậu cũng ước như vậy a~ » Một giọng nói lạnh lùng hủy diệt nhiệt khí bùng bùng của Hạ Lí.

« Lí Kì ! Cậu dám xát muối lên miệng vết thương của tôi, xem tôi như thế nào xử lí cậu đây ! » Hạ Lí cố tình bày ra bộ dạng hung ác hướng Lí Kì đánh tới.

« Hạ Lí a~ nguyện vọng của anh đã thực hiện được rồi a ! » E sợ thiên hạ không đủ loạn, Lâm Triết một phen giữ chặt lấy Hạ Lí, không có hảo ý mà trêu chọc.

Mọi người cùng Hạ Lí đang mờ mịt không hiểu, chợt nghe Lâm Triết cố tình hát lên : « Một cô gái tên là Văn Quân

~ con mắt sáng như nước

tóc bay như mây

~ »

Phốc ! Lí Kì cùng Trần Minh thật mất mặt đem nước vừa mới uống vào phun ra hết, ngay cả Phương Hồng ngại ngừng thiếu chút nữa té khỏi sô pha, Tô Hoài Dương vẻ mặt bí hiểm nín cười. Sớm hiểu rõ Lâm Triết ‘khẩu xà tâm Phật’, tính cách bất quá, Âu Văn Quân cũng không vì đó mà sinh khí với hắn, nhưng khuôn mặt vẫn đỏ ửng lên.

« Được ! Nhóc con, mày dám đùa giỡn anh, anh sẽ phạt mày chu đáo. » Hạ Lí sớm bị đùa giỡn đến phát điên, quay người lại đi đến bên cạnh Âu Văn Quân, miệng còn nói : « Văn Quân a, hôm nay em lưu lại để an ủi tâm hồn bị thương tổn của một người đàn ông như anh đi ! »

Âu Văn Quân rơi vào sự cố bất thành linh này mà kinh sợ, mắt thấy cái miệng rộng của Hạ Lí sắp đáp trên mặt mình, mới nhớ ra rằng phải trốn, chỉ có điều, vừa động một cái đã vướng phải chân ai đó ngã vào trong lòng ngực người đang ngồi trên ghế sô pha phía sau.

Hạ Lí ‘hun’ phải khoảng không, vừa muốn hành động đã bị một đám người lấy khẩu hiệu ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ hạ gục, khung cảnh bỗng chốc náo loạn.

Âu Văn Quân thấy vậy cũng bật cười, cầm lấy miếng đệm trên tay, hướng Hạ Lí ném qua, nhưng nhất thời lại quên mất mình phải đứng dậy, rời khỏi lòng ngực người nọ. Mà từ lúc Tô Hoài Dương tự động đem Âu Văn Quân kéo vào lòng liền không nghĩ sẽ buông tay, bởi vì hắn phát hiện, thân thể trong lòng ngực này ôm vào thật thoải mái ngoài ý muốn, cách lớp áo lông hơi mỏng, liền có thể cảm nhận được vòng thắt lưng hơi gầy, thân thể trẻ tuổi tràn đầy sức sống.

Đợi cho đến khi Hạ Lí vất vả thoát khỏi vòng vây, hai người vẫn còn dựa vào nhau, tay Tô Hoài Dương chưa hề ly khai thắt lưng Âu Văn Quân một khắc. Mắt thấy một màn như vậy, Hạ Lí không phục gọi : « Tôi còn chưa chiếm được tiện nghi mà các người đã thể rồi, vậy lão Đại kia không phải xứng đáng lòi ra ngoài xử trảm sao. » Lúc này Âu Văn Quân mới phát hiện tình cảnh của mình, túng quần cào, cẩu, bắt đại phôi dẫn Hạ Lí ngậm miệng lại, cũng không ngờ bị Hạ Lí trét kem vào mũi. Hạ Lí phấn khởi tiếp tục tấn công, lập tức phản ứng dây chuyền lan tỏa, tất cả mọi người đều lao vào trận chiến bánh kem.....

Bánh kem không còn, dẫn theo bữa tối cũng sẽ không còn, cuối cùng bọn họ quyết định sẽ ra ngoài ăn. Mỗi người thu dọn gọn lại một chút ‘chiến trường’ rồi mới xuất môn. Một đám người âm ỉ náo loạn, chỉ có bữa cơm mà ăn tới 3 tiếng đồng hồ, đợi đến khi tính tiền đã là 11 giờ đêm. Bọn người Lâm Triết vì cùng đường nên đã đón xe về rồi. Âu Văn Quân ở gần trường học, còn nhà Tô Hoài Dương thì khá xa, nên vẫn ở ký túc xá được cung cấp trong trường, cho nên hai người cũng đi chung đường với nhau, bởi vì nơi ăn cơm gần trường nên hai người quyết định đi bộ.

Gió đêm lạnh lạnh thổi tới, trên con đường thực yên lặng. Có lẽ hôm nay quây đến hóa khùng, cho nên hiện tại hai người thực im lặng, hưởng thụ thời khắc này, ai cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ tiêu sái, tùy ý để đèn đường chiếu vào in bóng trên mặt đất lúc dài lúc ngắn.....

« Tối nhà của em rồi. » Người mở miệng trước là Âu Văn Quân.

« Nga, nguyên lai em ở nơi này a. Ân, tôi đi đây, ngủ ngon ! »

« Ân, hẹn gặp lại. »

Nói xong, Tô Hoài Dương tiếp tục bước đi, mới được một khoảng nhỏ chợt có tiếng Âu Văn Quân ở phía sau gọi hân, dừng cước bộ xoay người, thấy Âu Văn Quân vẫn còn đứng dưới bóng đèn khi nãy, chính là đang ngẩng đầu nhìn hân, sau đó cậu chợt nói : « Đêm nay, ở nhà của em đi..... »

6. Chương 6

« Hả ? » Tô Hoài Dương nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết kinh ngạc nhìn Âu Văn Quân.

« Bây giờ mà về ký túc xá sẽ không còn nước tắm đâu, một thân dính đầy mồ hôi như vậy rất không thoải mái. Ở nhà của em anh có thể trước tắm rửa một chút. » Thấy Tô Hoài Dương không phản ứng lại, Âu Văn Quân đành phải giải thích.

« Việc này..... đã quá muộn rồi, quấy rầy người trong nhà em thật không tốt lắm đâu. » Hôm nay bị Hạ Lí cùng bọn người Lâm Triết trét một đầu đầy kem bơ, mặc dù ở nhà Hạ Lí đã có lau rửa sơ qua một chút, nhưng trên người vẫn không thoải mái, có thể tắm rửa một trận là tốt nhất, nhưng làm sao có thể vào nhà người ta mà tắm, thật rất..... kì cục. Nghĩ đến việc này, Tô Hoài Dương hơi do dự.

« Không có gì, nhà chỉ có mình em ở thôi. Thế nào, có vào hay không ? » Âu Văn Quân hỏi lại.

« Nga, vậy được rồi, cảm ơn ! » Tô Hoài Dương nói xong rồi nở nụ cười thật tươi, vô cùng cao hứng cùng Âu Văn Quân đi lên lầu.

Sau khi theo Âu Văn Quân vào trong nhà, Tô Hoài Dương nhìn xung quanh đánh giá một chút, đây là một căn phòng nhỏ có một gian phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp, diện tích không tính là lớn, đồ vật gia dụng cũng không xem như hiện đại nhưng tất cả đều được bảo dưỡng rất tốt. Trong nhà dọn dẹp rất sạch sẽ, không có đồ vật dư thừa, chỉ duy nhất ở trong một góc của phòng khách để một trái bóng rổ cũ hơi sờn, trên sofa cũng có vài tờ tạp chí thể dục thể thao để tùy ý. Hơn cả một cái nhà, nơi ở của thằng nhóc độc thân này cũng giống như ký túc xá của trường, đây là đánh giá đầu tiên của Tô Hoài Dương, tuy rằng điều không giống duy nhất là việc quần áo dơ vứt đầy trên sàn, hay tất thối nhét trong mọi góc nhà của những thằng nhóc thông thường.

« Người nhà của em đi ra ngoài rồi sao ? » Tô Hoài Dương hỏi.

« À không. Mẹ em mấy tháng trước đã dọn đến nơi khác, bởi vì chỗ đó cách trường học quá xa, cho nên em liền ở lại đây. Bà sợ em thiếu thốn, nên trừ bỏ giường ngủ, quần áo của bà cùng Âu Văn Thần thì những đồ vật còn lại đều lưu cho em dùng. » Âu Văn Quân một bên vừa mở tủ quần áo kiểm tra quần áo đưa cho Tô Hoài Dương, một bên giải thích.

« Âu Văn Thần ? Là em trai của em sao ? » Tô Hoài Dương tò mò hỏi, trực giác của hân cho rằng người kia hẳn là em trai của Âu Văn Quân, Quân Thần Quân Thần, quân vi đại thần, nghe tên rất mạnh mẽ, rất hay.

« Không, đó là con mèo mà bà ta nuôi. » Âu Văn Quân thản nhiên đáp lời.

« À.... » Tô Hoài Dương không muốn hỏi thêm cái gì nữa, bởi vì hân tin rằng Âu Văn Quân đã nghiêng rằng khi trả lời câu hỏi kia, ngấm lại cũng đúng, nếu thú nuôi nhà mình tên so với chính mình càng..... Ai..... càng đủ nam tính hơn, bản thân mình là cậu ta chắc cũng sẽ nghiêng rằng nghiêng lợi.....

« Nè, đây là khăn tắm, đi tắm rửa, còn quần áo ngủ thì dùng tạm của em vậy. » Âu Văn Quân nói xong đem một bộ đồ đưa qua.

« A, em cứ đi tắm trước đi, tôi..... »

« Nhanh đi đi, nhìn anh bẩn hơn em nhiều. » Cắt ngang lời nói của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân quay người đi vào phòng.

Hừ ! Thằng nhóc này, cũng không giấu lại mình trở thành như vậy là vì ai, nếu không phải vì che chở cái áo lông trắng mà em ấy đang mặc, mình sẽ chịu để nhóm người Hạ Lí bôi kem trét bơ đầy mặt, đầy lỗ tai sao ? Tô Hoài Dương mang vẻ mặt bất mãn tiếp nhận đồ rồi đi vào phòng tắm, trong bụng rì rầm đem thằng nhóc không có lương tâm kia rửa một trận.

Bên này, Âu Văn Quân ôm một bộ chăn mền gối đệm bình tĩnh đứng trong phòng ngủ nhìn, ánh mắt chuyển từ sàn nhà đến giường ngủ xem xét. Vốn nghĩ là sẽ trải tấm chăn dày cho hắn nằm dưới đất, lại nhìn đến cái giường đôi rộng rãi của mình. Tháng mười một, trên mặt đất chắc vẫn còn lạnh, hơn nữa nếu cùng nằm chung trên giường vẫn còn dư sức, để cho người kia nằm ngủ dưới đất sợ thế nào cũng cần nhả này nọ. Nghĩ vậy, Âu Văn Quân liền đem chăn đệm ném lên giường.

Chốc lát sau, Tô Hoài Dương tắm rửa xong đi ra. Nghe thấy tiếng động, Âu Văn Quân đang ngồi bên giường mới vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy Tô Hoài Dương đang lau tóc đi vào. Bởi vì áo ngủ của Âu Văn Quân rất nhỏ, mặc vào bó sát không thoải mái, cho nên Tô Hoài Dương chỉ mặc quần ngủ. Thấy Tô Hoài Dương khỏa phần trên, Âu Văn Quân nhìn không được so sánh hắn ta với mình, làn da mật ong khỏe mạnh, không trắng trẻo như mình ; cơ ngực săn chắc, rắn rỏi ; cái bụng bằng phẳng ả ả đường cong sáu múi ; xuống chút nữa..... Đột nhiên phát hiện bản thân nhìn đến ‘cái kia’, khuôn mặt Âu Văn Quân lập tức nóng lên, cuống quýt ngàng đầu đối diện với ánh mắt đầy ý cười của Tô Hoài Dương.

« Em..... Em đi tắm. » Âu Văn Quân vội vàng đứng lên, cúi đầu lướt qua người Tô Hoài Dương, nhanh chóng bước thật nhanh vào phòng tắm, Tô Hoài Dương vốn định trêu chọc cậu hai câu, nhưng nhìn thấy biểu tình thằng nhóc kia như vậy, thôi hãy bỏ qua cho cậu ta vậy.

Âu Văn Quân tắm xong đi ra, Tô Hoài Dương đang nằm trên giường đọc sách, thấy cậu đi ra liền cười hì hì hỏi : « Tiểu Quân, em đối với tôi thật tốt, tôi còn nghĩ rằng hôm nay sẽ phải nằm ngủ dưới sàn nhà. »

« Hừ ! Vậy ghi nhớ công ơn của em thì anh nhanh chóng mà ngủ đi, để cho ân nhân của anh cũng được ngủ ngon giấc. » Nói xong, Âu Văn Quân liền vén mền chui vào giường. Hôm nay cậu cảm thấy rất mệt mỏi, buổi trưa thì phải đi lòng vòng mua quà, còn náo loạn cả buổi tối, thế nào về đến nhà cũng ngủ lã quây.

Thấy Âu Văn Quân nằm xuống, Tô Hoài Dương cũng buông quyển sách trên tay, tắt đèn bàn, chui vào trong chăn. Trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu khe hở của bức màn chiếu vào phòng, thực im lặng. Cảm giác của con người trong bóng đêm tựa hồ linh mẫn hơn rất nhiều, Tô Hoài Dương trợn mắt nhìn lên trần nhà, thấp thoáng cảm nhận được nhiệt độ hơi thở cùng mùi hương sau khi tắm rửa từ cơ thể bên cạnh, vô tình trêu chọc giác quan của hắn. Tô Hoài Dương đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy, trong lòng giống như có cọng lông chim nhẹ nhàng xoát qua xoát lại, điều này làm cho Tô Hoài Dương rất khó chịu, trở mình mấy cái cũng không hết.

« Như thế nào ? Ngủ không được sao ? » Nhận thấy người kế bên giống như bánh nướng áp chảo lật qua lật lại, Âu Văn Quân nhẹ giọng hỏi.

« Ừ, có thể do hôm nay chơi đùa quá nhiều, giờ vẫn còn rất hưng phấn, không ngủ được, còn em ? Tại sao vẫn chưa ngủ ? »

« A, em..... em cũng không ngủ được. » Vốn hai con mắt đã muốn híp lại nhưng khi nghe Tô Hoài Dương hỏi như vậy, ma xui quỷ khiến thế nào lại trả lời một câu như thế.

« Ai ! Chúng ta cùng trò chuyện đi. » Nghe thấy Âu Văn Quân cũng không ngủ được, Tô Hoài Dương nghiêng người nói với cậu.

« Ừ, được rồi, anh muốn nói cái gì ? » Âu Văn Quân hỏi.

« Tùy tiện đi, a, đúng rồi, sinh nhật em ngày mấy ? »

« Ngày 4 tháng 8. »

« Hả ? Vậy em mới vừa 16 a. »

« Không, mới vừa 15, em đến trường sớm. »

« 15 ? Vậy em nhỏ hơn tôi đến một tuổi rưỡi, a, không bằng từ nay về sau em kêu tôi là ‘anh’ nha, tôi liền bảo vệ em. » Nói xong, Tô Hoài Dương liền nằm úp sấp trên người cậu, hai mắt sáng rỡ nhìn Âu Văn Quân chăm chú.

Dưới ánh trăng, đôi mắt luôn đầy ý cười kia trở nên sâu thẳm, Âu Văn Quân bị hấp dẫn như vậy có điểm xấu hổ, vội vàng đẩy hắn ra quay đầu đi chỗ khác, « Em mới không thèm đâu, nếu vậy thì em cũng phải kêu Hạ Lí là anh sao. »

« Sẽ không, thời điểm không có ai thì mới kêu, chỉ kêu một mình tôi thôi, được không ? »

« Không cần. »

« A, phản đối vô hiệu, tôi đã quyết định rồi. » Tô Hoài Dương vô lại đáp trả.

Bất đắc dĩ trở mình xem thường, không muốn cùng hắn nói chuyện vô ích nữa, Âu Văn Quân hỏi ngược lại : « Còn anh, chừng nào sinh nhật ? »

« Ngày 15 tháng 2, thực thuận tiện nha, ngay ngày hôm sau của lễ tình nhân, hôm trước tặng quà thì hôm sau có thể thu hồi được rồi, là ngày tốt nha. » Tô Hoài Dương đắc ý nói.

« Quà tình nhân ? Anh chắc không cần tặng đâu, em nghe Hạ Lí nói anh cứ hễ tới ngày này là thu về không ít lễ vật a. »

« Thăng quý Hạ Lí này ! Cui tôi làm sao để xử lí hắn. »

« Người ta chưa nói xấu gì anh mà, mà đây cũng không phải là chuyện gì mất mặt. » Âu Văn Quân thấp giọng nói.

« Tiểu Quân, em không biết, hắn là tên hay nói xấu tôi nhất, hễ nói là không ngừng được, có quý mới biết ở sau lưng tôi, hắn còn nói tới cái gì nữa, để tôi nói cho em biết a.... »

Tô Hoài Dương một mình nói một trận, phát hiện bên cạnh không có động tĩnh gì, vừa quay mặt sang nhìn liền thấy Âu Văn Quân đã ngủ từ lúc nào. A, thăng nhóc này..... Tô Hoài Dương thay cậu kéo tấm chăn lên, cũng lẳng lặng nằm xuống một bên.....

Sáng sớm, ngay lúc ánh nắng sớm đầu tiên chiếu vào trong phòng, Tô Hoài Dương liền tỉnh, nhưng hắn không có mở mắt, cái chăn ấm áp trên người cùng nhiệt độ của người bên cạnh làm cho hắn lưu luyến không thôi. Hắn muốn tránh né ánh sáng đang chiếu vào mắt liền cúi đầu, vô tình chạm phải một thứ mềm mềm nhưng nhưng, làm cho hai má cùng chớp mũi ngứa ngáy. Mở mắt ra, đập vào trong mắt là dung nhan Âu Văn Quân đang say ngủ, đỉnh đầu đang chôn ở hõm vai Tô Hoài Dương.

Người này chui vào trong lòng ngực của mình từ bao giờ, nhìn thấy Âu Văn Quân nằm trên người, Tô Hoài Dương nhờ nắng sớm mà đánh giá khuôn mặt của cậu.

Âu Văn Quân nghiêng người ngủ lộ ra một bên má, từ phương hướng của Tô Hoài Dương chỉ có thể nhìn đến hàng lông mi thật dài cùng một bên mắt, cái mũi khéo léo hít thở nhẹ nhàng, làn da được tái tạo sau giấc ngủ dài bỗng trở nên phấn nộn, mái tóc đen mềm mại nằm tán loạn, lộ ra cái trán trơn bóng mà bình thường hiếm thấy, nếu Tiểu Quân là con gái, thật đúng là ‘quốc sắc thiên hương’ a ! Tô Hoài Dương nhìn đến ngây người, tâm cũng trở nên ‘tâm viên ý mã’.*

*Tâm viên, ý mã diễn tả tình trạng những ý nghĩ trong óc của con người biến chuyển rất nhanh: con người đang nghĩ chuyện trên trời, chuyển sang chuyện dưới biển, đang chuyện bên Tàu sang chuyện bên Tây.

Tâm viên: Tâm như con vượn nhảy nhót lưng tưng.

Ý mã: ý như con ngựa chạy lăng quăng đây đó.

Bỗng nhiên, người bên cạnh giật giật, mở mắt ra. Âu Văn Quân vừa mở mắt liền thấy được khuôn mặt Tô Hoài Dương rất gần, nhất thời không phải ứng kịp, chỉ dùng ánh mắt mê mang nhìn hắn. Bởi vì vừa mới tỉnh lại, trong mắt Âu Văn Quân cũng không có sự lạnh lùng trong trẻo như thường ngày, mà ẩm ướt mê mang. Bị Âu Văn Quân nhìn như vậy, Tô Hoài Dương đột nhiên cảm thấy khó thở, hô hấp bắt đầu dồn dập.

« Hôm nay cuối tuần, ngủ thêm một chút đi. » Cố gắng xem nhẹ cảm giác trong lòng, trực giác Tô Hoài Dương liền mách bảo phải phá vỡ không khí kỳ quái trong lúc này.

« Dạ. » Mơ mơ màng màng lên tiếng, Âu Văn Quân lại nhắm hai mắt. Tô Hoài Dương nhẹ nhàng thở ra, lại thật sự ngủ thêm một giấc.....

Chờ khi hai người tỉnh lại, đã là giữa trưa. Tùy tiện ăn một chút gì đó xong, hai người liền tìm một cái sân bóng nhỏ bắt đầu một chọi một, thực lực của hai người cũng coi là tương đương nhau, càng đấu càng khó hòa giải, cuối cùng đợi đến khi thể lực của Âu Văn Quân khô kiệt mới chấm dứt.

Nhờ vào chuyện này, quan hệ của Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân tựa hồ tiến thêm một bước, vốn Tô Hoài Dương thường ngày đã dính với Âu Văn Quân, hiện tại lại càng giống như bắt Âu Văn Quân treo lên người, mà Âu Văn Quân rốt cuộc cũng lười quản, hoặc không còn sức để so đo với hắn, cứ như vậy mà từ bỏ. Đôi bóng luôn trêu chọc hai người là vợ chồng, mỗi lần nháo đùa khiến cho Âu Văn Quân mặt mày đỏ ửng, Tô Hoài Dương liền cười thích thú.

Thời gian cứ như vậy mà lặng lẽ trôi đi, tháng 11 đã qua, tựa hồ có một cái gì đó chậm chậm thay đổi.

7. Chương 7

«A.....Ân.....Dương..... » Cánh tay thon dài trắng nõn của thiếu niên gắt gao ôm chặt lấy người đang điên cuồng luận động trên người, mười ngón tay bấm sâu vào tấm lưng rắn chắc, giống như đang chịu đựng cái gì đó thống khổ lắm, thiếu niên phía dưới cật lực ngẩng đầu lên, lộ ra đường cong cổ duyên dáng, đôi mắt đầy hơi nước nửa khép nửa mở lộ vẻ mê mang, hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng chớp chớp, giữ cho hơi nước trong mắt không rơi xuống, đôi môi run rẩy hơi hơi khép mở, phun ra những tiếng rên rỉ vô lực, làm động lòng người ; vài sợi tóc đen ẩm ướt dán tại thái dương, hiện ra một loại yếu ớt bất lực, tất cả mọi thứ đều chọc người thương tiếc, yêu mến.....

Người phía trên gắt gao siết chặt lấy thân thể trong lòng ngực, vùi đầu vào nơi bạch ngọc trước ngực, tham lam vừa mút vừa chơi đùa, làm cho người trong ngực rên rỉ không ngừng. Kịch liệt đòi hỏi thân thể trẻ tuổi dưới thân, đôi môi nóng ẩm không ngừng lướt qua chân mày, khoe môi..... « Tiểu Quân.....Tiểu Quân..... » Nỉ non gọi tên người dưới thân.

« A !! » Sợ hãi hét to một tiếng, Tô Hoài Dương mãnh liệt mở to hai mắt, trước mắt là một mảnh sáng tối lẫn lộn, trong căn phòng nhỏ nhỏ trừ bỏ tiếng hít thở dồn dập của mình thì ngoài ra, cái gì cũng không có.....

Vô lực nâng tay lau đi một tầng mồ hôi lạnh trên mặt, Tô Hoài Dương kinh ngạc nhìn lên trần nhà, hồi tưởng cảnh trong giấc mơ hồi nãy, cả người không khỏi cảm thấy khô nóng, tại sao lại..... Nhắm mắt cố điều hòa lại nhịp thở, toàn thân cao thấp thể nhưng lại không dậy nổi một chút khí lực, giống như tượng bị nhúng nước. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, Tô Hoài Dương vội vàng lật chăn mền nhìn xuống hạ thân. Shit ! Thật sự đã phóng ra, tại sao có thể như vậy ? Tô Hoài Dương không phải là chưa từng gặp qua mộng xuân, thẳng nhóc hơn mười tuổi nào mà không có tinh lực đầy tràn, nhưng mà.....nhưng mà..... Vì cái gì người trong giấc mơ kia lại là Âu Văn Quân ? Tuy rằng trong sách có nói, thời kì trưởng thành của con trai, đối tượng để mộng xuân bình thường đều là những người quen, mặc dù không có ý nghĩ gì khác, nhưng mà..... cái loại đối tượng này là nam sinh cũng được sao ? Tô Hoài Dương nghĩ thể nào cũng không thể nghĩ ra được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà hắn biết rõ, giấc mộng xuân này thật sự quá rõ ràng, lại gây cảm giác..... thích thú đến lạ thường. Nhìn thấy cái quần lót của mình cùng drap giường đã ướt nhẹp, Tô Hoài Dương bắt đắc dĩ ngồi dậy lột ra, đi thay quần rồi lấy tấm drap giường mới bọc lại, những thứ kia vò cục ném vào góc tường, Tô Hoài Dương lại một lần nữa nằm xuống, nhìn cái đồng hồ báo thức bên cạnh, ô ~ mới có 4 giờ rưỡi, không nghĩ, không nghĩ nữa, ngủ thêm một chút, sáng mai còn phải đi học, nhưng làm sao cũng không thể ngủ lại được.....

« Ai ! Thằng nhóc nhà ngươi bị gì vậy, tối hôm qua đi ăn trộm hả ? » Nhìn thấy Tô Hoài Dương bình thường tinh lực tràn đầy vậy mà sáng nay đi học ngáp dài ngáp ngắn mấy chục cái liên tục, hai hốc mắt còn đỏ ửng, Hạ Lí kỳ quái hỏi.

« Ân, đúng vậy đúng vậy, làm hái hoa tặc. » Tô Hoài Dương vô tình đáp trả một câu.

« Ấc, cậu » Hạ Lí đang muốn trêu chọc một phen, mắt thấy thầy giáo đang tiến vào, liền nhanh chóng quay về chỗ ngồi.

Suốt cả một ngày, Tô Hoài Dương ‘hồn bay phách lạc’, trong đầu đều là cảnh tượng trong giấc mơ tối hôm qua, mấy tiết học trôi qua, thầy giáo nói cái gì hắn cũng từ tai này qua tai kia bay đi mất. Hạ Lí tới hỏi thăm vài lần, thấy Tô Hoài Dương chỉ gật đầu ừ ừ nhưng không nói ra nguyên do, Hạ Lí cũng lười hỏi han nữa, cứ để hắn một ngày ngu ngu ngốc ngốc đi. Tô Hoài Dương thực buồn bực, hắn biết mình không nên nghĩ tới chuyện này nữa, nhưng cố tình lại nhịn không được nghĩ tới ; muốn tìm người để tâm sự, nhưng loại chuyện này hắn phải nói khỏi miệng như thế nào ? Hạ Lí mà nghe được thì không phải bị hù chết thì cũng là cười đến chết ! Bình thường nghỉ trưa, Tô Hoài Dương thường đi tìm Âu Văn Quân trêu ghẹo hai ba câu, nhưng hôm nay hắn thực sự không dậy nổi tinh thần, hắn không biết nên đối mặt với người kia như thế nào, tổng cảm thấy bản thân mình dường như có chút bất lực. Nhưng mà, không muốn gặp cũng không được, hắn như thế nào cũng là đội trưởng đội bóng rổ, không thể vô cớ vắng mặt a, hiện tại đã 5 giờ, luyện tập đã bắt đầu từ lúc 4 giờ rưỡi, vẫn phải đi thôi, nghĩ vậy, Tô Hoài Dương mới chậm rì rì đi đến sân vận động.

Hôm nay Âu Văn Quân thực buồn bực, Tô Hoài Dương đã một ngày rồi chưa đi tìm cậu, vốn nghĩ rằng hắn không có đi học, nhưng nghe Hạ Lí nói hắn có đến đây, như thế nào cũng không đi tìm mình a ? Tuy rằng rất kỳ quái, nhưng Âu Văn Quân cũng không phải không biết xấu hổ mà đi hỏi Hạ Lí. Vốn nghĩ rằng thời điểm luyện tập thì sẽ gặp, nhưng bây giờ đã sắp 5 giờ mà vẫn chưa thấy hắn đến, trong lòng Âu Văn Quân không khỏi nảy sinh một trận phiền muộn, tốc độ phát bóng càng nhanh hơn, liên tục xoay người, nhảy vào rổ, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể đem cảm giác phiền muộn trong cơ thể tổng ra ngoài.

Xôn xao một tiếng, cánh cửa lớn của sân vận động bị đẩy ra, mọi người đều quay đầu lại nhìn, chính là bắt gặp Tô Hoài Dương đang tiến vào, « A ! Thực xin lỗi, có việc nên đến trễ. A, tôi trước đi thay quần áo. » Gượng cười chào hỏi mọi người, lại vội vàng liếc nhìn khắp sân, Tô Hoài Dương liền nhanh chóng tiến vào phòng thay quần áo.

Thấy Tô Hoài Dương, cổ hờn đỏ trong lòng Âu Văn Quân liền tan thành mây khói, tuy rằng hắn không giống như bình thường vừa vào là chạy tới ôm mình thật chặt, nhưng Âu Văn Quân cũng không có nhận ra có cái gì không ổn. Không ngờ sau khi hắn thay quần áo ra liền một mực chuyển động bên người Hạ Lí, ngay cả mình cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái, Âu Văn Quân liền cảm thấy không đúng. Người này lại đang đùa cái gì vậy ? Âu Văn Quân nghĩ vậy liền đi qua chỗ Tô Hoài Dương.

« Hoài Dương ! » Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương thể nhưng lại kinh hoảng đến nhảy dựng.

« A ! A.....Tiểu Quân a, có chuyện gì sao ? » Tô Hoài Dương gượng cười hỏi.

Người này đang bị cái gì đó, Âu Văn Quân nghĩ vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt của hắn, muốn từ khuôn mặt hắn mà nhìn ra được cái gì đó. Thấy Âu Văn Quân đột nhiên đi đến, Tô Hoài Dương cố gắng trấn định lại, bởi vì vừa mới vận động kịch liệt, trên người Âu Văn Quân chảy một tầng mồ hôi, vài sợi tóc nhẹ nhàng dính trên trán, sắc mặt cũng vì vận động mà phỉm đỏ ửng, đôi môi hơi mở ra nhẹ nhàng hít thở..... Cảnh trong giấc mơ tối hôm qua nháy mắt trở nên vô cùng chân thật, Tô Hoài Dương chỉ cảm thấy như có một cỗ nhiệt lưu từ nơi nào đó của thân thể ‘dừng đứng’ lên, tựa hồ đang tìm một chỗ để phát tiết.....

« Hoài Dương, anh..... » Âu Văn Quân đột nhiên kinh ngạc nhìn Tô Hoài Dương, Hạ Lí đứng bên cạnh cũng ‘a’ một tiếng đầy sợ hãi, nói xong Âu Văn Quân liền tiến lên trước mặt Tô Hoài Dương, « Dừng.....Dừng tới đây ! » Tô Hoài Dương lấy được phản ứng vội lui về sau vài bước, bùm mặt xoay người chạy vào toilet....

« Tại sao đột nhiên hắn lại chảy máu mũi ? » Hạ Lí mờ mịt nhìn theo hướng Tô Hoài Dương rời đi hỏi một câu, Âu Văn Quân đứng kế bên cũng lắc đầu không hiểu nổi.

Tô Hoài Dương từ toilet đi ra chán nản ngồi ở cái sân bên cạnh, nhớ tới lúc này chính mình chạy trốn Âu Văn Quân, đột nhiên hắn cảm thấy bản thân thực hèn nhát, nhưng lúc này đây hắn không có dũng khí để nhìn vào mắt Âu Văn Quân, tại sao lại có thể như vậy..... Tô Hoài Dương tự hỏi chính mình, không có đáp án. Bởi vì lúc này Tô Hoài Dương vì chảy máu cam mà bị lệnh cưỡng chế ngồi ở đây nghỉ ngơi, nên hắn có cơ hội để cẩn thận quan sát Âu Văn Quân, có lẽ đáp án ở nơi đó. Âu Văn Quân bắt đồng với các bạn học khác, trong trẻo nhưng lạnh lùng, bóng rổ làm cho cả người cậu nóng lên, thân hình linh hoạt, đôi mắt tỏa sáng hơn lúc bình thường vài phần, Muốn nhìn.....Nhưng nhìn càng nhiều lại càng muốn nghe giọng nói của cậu, muốn cậu..... ở trong lòng ngực của mình mà khóc, mà cười.....nghĩ muốn cậu.....

Mãnh liệt giật mình vì suy nghĩ của chính mình, Tô Hoài Dương lắc đầu muốn làm cho cái ý nghĩ này văng đi khỏi. Đây..... đây rốt cuộc là làm sao vậy ?

Lấy đôi tay che đi khuôn mặt, Tô Hoài Dương lại phát hiện hai tay lại đang run rẩy, không, hắn nên nói là cả người đều đang run rẩy.....

« Làm sao vậy, vẫn chưa thấy khỏe lên sao ? » Hạ Lí vừa ghi được điểm nhìn qua thấy Tô Hoài Dương đang ‘tự kỉ’ trầm trọng, liền đi lại đây hỏi.

« Hạ Lí a..... Tôi đây là bị như thế nào vậy.... » Tô Hoài Dương vẫn như cũ chôn đầu trong hai bàn tay, rầu rĩ lên tiếng.

« Ai ? Như thế nào là như thế nào ? » Hạ Lí nhất thời không phản ứng kịp.

« Hạ Lí a, nếu cậu nằm mơ thấy một người, sau đó cậu liền nghĩ đến hắn, khi nhìn thấy hắn sẽ..... sẽ nghĩ đến cái ‘chuyện’ kia. Cậu có biết là vì sao như vậy không ? » Tô Hoài Dương muốn tìm một người nào đó để hỏi một chút, cái loại cảm giác này đến tột cùng là cái gì, là hắn đã nghĩ sai, hay là.....

« Khụ ! Làm tôi tưởng chuyện gì ghê lắm. Chuyện tình cảm như vậy, cậu đừng nói với tôi là cậu không biết nhé, khi nào trở nên ngây thơ ngu ngốc thế này. » Hạ Lí cảm thấy rất buồn cười, thẳng quỳ này !

« Hả ? Cái gì ? » Tô Hoài Dương khó hiểu, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Hạ Lí.

« Lão Đại, cậu không thể nào không biết đi ! Nói thẳng ra chính là cậu đã thích ‘nàng’, yêu ‘nàng’, hiểu chưa ! » Hạ Lí liếc nhìn biểu tình ngu ngốc của Tô Hoài Dương.

Mình.....thích cậu ta, mình.....thích Âu Văn Quân, yêu Âu Văn Quân ? Tô Hoài Dương bị câu nói của Hạ Lí làm chấn động. Thích ? Mình đối với Âu Văn Quân lại có loại cảm giác này sao, Tô Hoài Dương chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, Hạ Lí còn lẩm nhẩm cái gì nữa nhưng hắn không hề nghe, trong đầu cứ lặp đi lặp lại tất cả hình ảnh Âu Văn Quân cùng với hắn ở chung đêm đó. Cuối cùng, Tô Hoài Dương tuyệt vọng nhắm mắt lại, đúng vậy, mình.....thích cậu ta.....Nhận thức được điểm này, Tô Hoài Dương cảm thấy bản thân bị bao vây bởi một màu xám u tối, trốn cũng không thoát, không có đường lui, mà hắn, phần lớn cũng không muốn chạy trốn.....

8. Chương 8

Âu Văn Quân cảm thấy rất khó chịu, đã mấy ngày trôi qua rồi mà Tô Hoài Dương cứ đối với cậu nửa xa nửa gần, tuy rằng ở ngoài mặt xem ra cũng không có gì không ổn, nhưng Âu Văn Quân vẫn mãi cảm nhận ra một chút gì đó.

Trong khoảng thời gian này, lúc nghỉ trưa Tô Hoài Dương cũng ít khi đến tìm cậu, chỉ ngẫu nhiên gặp nhau trên hành lang, có hỏi thì hắn chỉ nói là do bận nhiều việc, vội vàng chào hai ba câu liền bỏ chạy ; ở đội bóng, bọn họ vẫn phối hợp ăn ý như cũ, nhưng mà Tô Hoài Dương rất ít khi dính lấy cậu như trước kia nữa, ngay cả tiếp xúc thân thể cũng rất ít, trước kia cho dù thắng hay thua, Tô Hoài Dương luôn chạy tới hưng phấn ôm lấy thắt lưng của cậu xoay hai vòng trên không, mà hiện tại hắn cũng chỉ đi tới vỗ vỗ vai cậu ; mà nhiều khi, Âu Văn Quân phát hiện Tô Hoài Dương đứng ở xa xa lẳng lặng nhìn cậu chăm chú, nhưng khi cậu quay đầu lại, Tô Hoài Dương liền quay đầu đi chỗ khác, hoặc.... giả lơ nhìn mông lưng.

Loại tình huống này làm cho Âu Văn Quân thực phiền muộn, cậu suy nghĩ lại chính mình có làm cái gì cho Tô Hoài Dương mất hứng hay không ? Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn nghĩ không ra có cái gì không đúng, vì vậy càng làm cho Âu Văn Quân trở nên buồn bực, trong ngực giống như nhồi đầy một đồng bóng gòn, hít thở như thế nào cũng không thông, Âu Văn Quân nhìn đến sắp nghẹn. Cho nên, cậu quyết định hôm nay vô luận như thế nào cũng phải tìm Tô Hoài Dương để hỏi cho ra lẽ, nếu thật sự chính mình làm sai cái gì, hoặc là hẳn không muốn để ý mình nữa, thì cũng phải nói một tiếng cho mình biết chứ.

Thời điểm nghỉ trưa, Âu Văn Quân đi đến dãy phòng học của lớp 11A, nhưng Tô Hoài Dương không có ở trong đó, hỏi mấy tên học chung lớp với hắn, có người nói thấy Tô Hoài Dương sau khi dùng cơm trưa liền đi lên sân thượng, Âu Văn Quân cảm tạ sau đó đi lên đó.

Vừa mới bước vào sân thượng, liền thấy Tô Hoài Dương đang nằm ở bên kia, hai tay gối sau đầu giống như đang ngủ. Hắn không phải rất bận rộn công việc sao, như thế nào lại rảnh rang nằm ở đây ngủ ? Âu Văn Quân nhớ tới mấy ngày nay Tô Hoài Dương đều lấy lý do là bận việc nên không đến tìm cậu, ra là hắn trốn ở đây ngủ, trong lòng buồn bực, tức giận đi qua, lấy chân đá đá Tô Hoài Dương mấy cái.

Cảm giác có người đang đá mình, Tô Hoài Dương mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt thanh tú đang nhăn nhó của Âu Văn Quân nhìn mình, « A, Tiểu Quân, tìm tôi có chuyện gì sao ? » Tô Hoài Dương lấy chiêu bài tươi cười ra hỏi.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, trong lòng Âu Văn Quân mới vừa bốc lửa ngàn ngọn lửa liền tắt ngúm, vốn lời đã đến bên miệng cũng bay đi mất, nhất thời không biết phải nói cái gì, rầu rĩ hỏi đại một câu, « Mỗi ngày anh đều trốn lên đây nằm ngủ sao ? »

« A ? Ừ, đúng vậy, hai ngày nay tôi ngủ không đủ giấc, ha ha. » Nghe Âu Văn Quân hỏi mình như vậy, Tô Hoài Dương nhất thời không biết phải trả lời như thế nào cho hợp lí, liền xấu hổ nói bừa đại một câu. Âu Văn Quân cũng không để ý, cậu ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, Tô Hoài Dương thấy thế cũng ngồi dậy.

Tháng 12, ánh nắng không còn chút nhiệt độ nào, chiếu lên người chỉ mang cảm giác chói lọi. Thời gian nghỉ trưa trong trường thực im lặng, trừ bỏ trong một góc ở sân thượng, mấy tờ áp phích cũ bay phấp phật theo gió phát ra âm thanh, chung quanh không còn bất kì tiếng động nào khác. Đường như không ai muốn phá vỡ thời khắc yên tĩnh này, trong một lúc nhất thời cả hai người đều không nói chuyện.

« Gần đây hình như anh xảy ra chuyện gì phải không ? » Giống như không thể chịu được loại không khí trầm mặc đầy xấu hổ này, Âu Văn Quân đành phải mở miệng hỏi.

« A ? Em nói cái gì ? » Tô Hoài Dương cố ý tỏ ra mờ mịt quay đầu lại hỏi, kỳ thật hắn biết rõ Âu Văn Quân muốn hỏi cái gì, ngay từ đầu nhìn vào ánh mắt của Âu Văn Quân, hắn liền đoán được ý đồ của cậu khi đến đây. Cái loại người luôn thận trọng giống như Âu Văn Quân, sợ là đã sớm phát hiện chính mình cố ý né tránh đi ? Cũng không phải không nghĩ đến cậu, từ sau khi hiểu được tâm ý của bản thân, nhưng khát vọng đối với Âu Văn Quân lại càng ngày càng nhiều. Tô Hoài Dương là loại người tùy tính, hắn cũng không muốn bắt buộc chính mình phải thay đổi cái gì, đối với cái loại tình cảm ‘kỳ lạ’ này, hắn đã sớm thần nhiên tiếp nhận. Nhưng mà còn Âu Văn Quân, nếu cậu biết hắn đối cậu có cái loại tình cảm này, lấy tính cách của cậu, không biết sẽ bị shock đến như thế nào. Hắn không muốn thương tổn cậu, đành phải trốn tránh cậu, nếu tới gần, phần tình cảm trong lòng hắn làm sao mà cậu không phát hiện ra được ? Sợ bị cậu chán ghét, sợ bị cậu gạt bỏ, nhưng lại rất thương cậu, chỉ có thể..... Trốn tránh, đứng ở xa xa nhìn, lấy thân phận bạn bè mà yêu.....

« Anh.....biết mà. » Đối với sự tránh né của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân rất không vừa lòng, tính tình ngao cạo không cho phép cậu hỏi thẳng thừng, chỉ có thể ngồi buồn ở một bên tức giận.

Không đành lòng nhìn cậu rầu rĩ không vui, Tô Hoài Dương đành phải thở dài nói : « Gần đây trong lòng tôi có chút vướng mắc, thực phiền. »

« Rất phiền toái sao ? Vậy nói ra, để mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp a. » Nghe Tô Hoài Dương có rắc rối, Âu Văn Quân có điểm bồn chồn.

« A, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là..... » Tô Hoài Dương dừng một chút, giống như phải suy nghĩ kĩ càng lắm, nhíu mày, bỗng chuyển câu hỏi sang Âu Văn Quân, « Thích một người không nên thích, phải làm sao bây giờ ? »

Âu Văn Quân không nghĩ tới Tô Hoài Dương lại hỏi như vậy, có chút ảo giác, trong lòng tự giác nảy sinh ý niệm đầu tiên chính là : Tô Hoài Dương đã tương tự một người ! Không biết vì sao, trong lòng bỗng trở nên rất khó chịu. Hắn không để ý đến mình, là bởi vì đã thích người khác sao ? Đây là cái chuyện gì a ! Suy nghĩ đột nhiên loạn thành một đoàn, Âu Văn Quân tự nhiên có cảm giác hận người mà hắn thích. Sau một lúc lâu, thấy Tô Hoài Dương đang nhìn cậu chăm chăm, giống như đang đợi cậu trả lời của cậu, cậu vừa dỗi vừa rầu rĩ nói một câu, « Thích thì thích, nào có cái gì là nên hay không nên chứ. »

« Đúng vậy.....Nhưng dường như không có đơn giản như vậy a.... » Nghe được câu trả lời của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương lấy tay cào cào mái tóc, bất đắc dĩ nói một câu.

« Đơn giản hay không là chuyện của anh, em.....còn có việc phải đi trước. » Đột nhiên không muốn cùng Tô Hoài Dương thảo luận vấn đề này nữa, Âu Văn Quân ngáp ngừng nói xong rồi vội vàng rời đi. Cơ hồ là chạy trốn khỏi sân thượng, Âu Văn Quân cũng không rõ rốt cuộc chính mình bị cái quái gì, cậu chỉ biết là hiện tại tâm tình thật không tốt, thật sự thật sự không tốt.....

Một người ở lại sân thượng, nhìn lên bầu trời trong xanh, Tô Hoài Dương chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, cho dù cố gắng như thế nào, vẫn không thể che giấu được, dường như vẫn làm cho cậu sinh khí, làm cho cậu mất hứng, Văn Quân a..... Em rốt cuộc muốn anh phải như thế nào, cứ giả vờ thân mật như lúc trước sao ? Em quá tàn nhẫn.....

Luyện tập bóng rổ vào buổi chiều nay chính là chia đội để đối kháng, lần đầu tiên Âu Văn Quân cùng Tô Hoài Dương không ở chung một đội. Là Âu Văn Quân chủ động yêu cầu đổi chỗ với Lí Kỳ, tuy rằng mọi người trong đội cảm thấy rất kì quái, vì cái gì mà đôi hoàng kim đột nhiên tách ra, nhưng nhìn tới sắc mặt âm trầm của Âu Văn Quân cùng vẻ bí hiểm của Tô Hoài Dương, ai cũng không muốn rước phiền phức, thậm chí hai người này nháo một trận rồi cũng dính lại với nhau thôi, chặc, ‘vợ chồng’ mà, lo cái gì.

Trong trận đấu, Âu Văn Quân tức giận dùng hết toàn lực đánh bóng, làm cho Tô Hoài Dương thật vất vả mới đỡ được. Điểm số cuối cùng của hai bên hơn kém nhau gần 20 điểm ! Hạ Lí phát giác thằng bạn thân có điểm gì đó là lạ, sau trận đấu liền lôi kéo Tô Hoài Dương vào toilet.

« Hoài Dương, cậu bị cái gì vậy ? Có phải cậu với Âu Văn Quân cãi nhau không ? » Hạ Lí lo lắng hỏi.

« Không có, cậu đừng đoán mò, tôi chỉ là..... » Đối với sự quan tâm của thằng bạn tốt này làm cho Tô Hoài Dương cảm thấy thực ảm áp, cả người đột nhiên nảy lên một cảm giác vô lực, làm cho hắn muốn tìm cái gì đó để dựa vào.....Nghĩ, Tô Hoài Dương liền gục đầu trên vai Hạ Lí, rầu rĩ nói : « Hạ Lí, tôi mệt mỏi quá, tôi không tốt, thật sự không tốt..... »

Đối mặt với sự yếu ớt bất thành linh xảy ra của Tô Hoài Dương, Hạ Lí nhất thời ngây ngẩn cả người, vừa định lên tiếng hỏi, cửa toilet đã bị người khác đẩy vào.....

Âu Văn Quân đẩy cửa tiến vào liền thấy Tô Hoài Dương đang dựa vào vai Hạ Lí, Tô Hoài Dương cũng nghe thấy có người tiến vào, từ trên vai Hạ Lí ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người vừa vặn chạm phải nhau. Âu Văn Quân bất ngờ, cắn mạnh môi dưới, đi thẳng vào bồn rửa mặt, nảy sinh cảm giác buồn bực vọt nước đến mức lớn nhất, dòng nước tuôn xối xả dính lên trang phục của Âu Văn Quân, mà cậu dường như không phát hiện, vốc nước lạnh tát vào mặt, sau đó kê mặt uống một ngụm lớn, lắc lắc mái tóc đầy nước, liền như vậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Hạ Lí bị một màn bất thành linh như vậy làm kinh sợ, thẳng đến khi Tô Hoài Dương vùng đuối theo, hắn mới phản ứng lại, nhưng hắn cũng không có chạy theo, chuyện của hai người tốt nhất nên để chính họ tự giải quyết.

Tô Hoài Dương đuối theo Âu Văn Quân ra khỏi sân vận động, lúc chạy ngang còn cố tình vớ lấy cái khăn mặt. Hắn cố gắng bắt lấy cái khăn nhóc đang chạy ở phía trước, lấy cái khăn lau đi nước lạnh dính đầy mặt và cổ của cậu, hôm nay gió đông rất lạnh, khăn nhóc này lại muốn làm gì a !

« Anh làm gì ! » Âu Văn Quân tức giận vứt cái khăn trên mặt xuống đất.

« Tôi mới là người phải hỏi em đang làm gì đó ! Muốn bị cảm lạnh phải không ! » Tô Hoài Dương dùng âm thanh lớn hơn nữa rống lên.

Bị Tô Hoài Dương la như vậy, Âu Văn Quân có chút giật mình, cúi đầu cắn môi dưới, vẻ mặt không biết nên làm cái gì.

Nhìn bộ dạng này của cậu, trong lòng Tô Hoài Dương mềm nhũn, hít sâu một hơi, đem cậu kéo vào trong lòng ngực. Mềm mại tựa vào trong lòng ngực của Tô Hoài Dương, một lần nữa cảm nhận được hơi thở ấm áp như ánh mặt trời, Âu Văn Quân chỉ cảm thấy một trận ủy khuất, ngay cả hốc mắt cũng nóng lên, « Chúng ta rốt cuộc làm sao vậy ? » Âu Văn Quân rầu rĩ hỏi.

Cảm thấy giọng nói cậu đầy bất lực cùng ủy khuất, trong lòng Tô Hoài Dương nảy sinh một trận hoang mang, lại lần nữa gây ra thương tổn cho cậu a, nhưng phải làm sao đây, có thể nói ra hết sao ? Làm cho hai người đều ‘vạn kiếp bất phục’*?

*Vạn kiếp bất phục : muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

« Em không hiểu, Văn Quân..... Em không thể hiểu đâu. » Không dám nói, không thể nói, Tô Hoài Dương chỉ có thể thống khổ nói nhỏ.

Nhận ra trong giọng nói của Tô Hoài Dương đầy áp lực và thống khổ, Âu Văn Quân nhẹ giọng, « Vậy anh nói cho em biết a, nói cho em biết thì em sẽ hiểu a. » Nhưng mà Tô Hoài Dương vẫn không trả lời, vẫn như cũ ôm lấy cậu trong lòng ngực. Vì cái gì ! Anh có thể nói với Hạ Lí, nhưng không thể nói với em sao ? Em cầu anh, đến tận cùng là vì cái gì ? Âu Văn Quân thật sự đã sinh khí, mãnh liệt thoát ra khỏi cái ôm của Tô Hoài Dương, hét to lên, « Anh cái gì cũng không nói, bảo tôi như thế nào mà hiểu được ! Hảo ! Yêu thế nào, tùy anh đi !! » Nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy đi.

Tô Hoài Dương ngơ ngác đứng tại chỗ, cảm thấy trong lòng vô cùng đau khổ. Bất lực dựa vào vách tường, trong lòng ‘trăm vị tạp trần’** ! Tiểu Quân, em muốn anh nói như thế nào với em đây ? Nói rằng anh thích em sao ? Sau đó thì sao ? Hèn mọn nhìn em quay lưng rồi bỏ anh, hoặc đem em cưỡng giữ ở bên người, cùng anh chịu đựng sự ghét bỏ của xã hội sao ? Anh chỉ đơn giản không muốn gây thương tổn cho em, làm thế nào để em hiểu được đây ? Tiểu Quân.....Tiểu Quân..... Văn Quân của anh.....

**Bình thường là «ngũ vị tạp trần » tức là năm loại vị chua, cay, ngọt, mặn, đắng.

Còn anh Dương là tới trăm vị lặn ^ _ ^

9. Chương 9

Từ cái ngày đó đến hôm nay đã là bảy ngày, Âu Văn Quân hoàn toàn hờ hững với hắn, Tô Hoài Dương thực buồn khổ ngồi trên bãi cỏ gần sân vận động, cái cành cây nhỏ trong tay hắn đã gần như bị hắn bẻ nát. Tình huống bây giờ không phải là điều hắn mong muốn a ! Đã cố gắng lui về ranh giới bạn bè, vẫn không chịu được, hắn bị cái gì vậy ? Rốt cuộc hắn phải làm thế nào mới tốt.....

Mảnh vụn vỏ cây cầm trong tay rốt hết ra ngoài, Tô Hoài Dương thực sự phiền toái nắm lấy tóc mình.

Đi tìm cậu ! Hiện tại phải đi tìm cậu !! Con mẹ nó ! Tô Hoài Dương mày khi nào đã trở nên rụt rè sợ hãi như vậy ? Nói hết ra, cùng lắm thì đưa mặt ra cho cậu đánh một trận để hết giận là xong, về sau..... Về sau sẽ vẫn làm bạn bè bình thường với cậu, hắn tin rằng Âu Văn Quân cũng không phải là người keo kiệt, hiện tại đã sắp đến thời gian luyện tập, đi tìm cậu thôi. Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Hoài Dương cảm thấy khá thoải mái, đứng lên vỗ vỗ bụi bặm cây cỏ dính dưới quần, liền nhanh chóng chạy đến phòng học của cậu.

Gần tới nơi liền thấy hai thân ảnh đang lén chuồn ra ngoài. Cái gì ? Người kia không phải là Âu Văn Quân sao ? Còn bên cạnh cậu chính là..... Tô Hoài Dương không khỏi nheo mắt tinh tế nhìn qua, kia chính là tên mập lùn trước hắn đã thấy ? Tên kia lại muốn tìm Âu Văn Quân gây phiền phức sao ? Nghĩ vậy, trong lòng Tô Hoài Dương quýnh quýnh lên, đang muốn chạy ra, nhưng nhìn kỹ lại lần nữa, người nọ thể nhưng khoác bả vai của Âu Văn Quân, còn cười nói thân thiết, tuy rằng trên mặt Âu Văn Quân không lộ ra biểu tình gì, nhưng cũng không thấy có chút gì là mất hứng.

Tô Hoài Dương mãnh liệt dừng bước, người này cả một tuần nay kiên cường không thêm để ý đến hấn, vậy mà hiện tại lại cùng cái loại người này kề vai sát cánh ! Cảm giác ghen tị cùng tức giận trong lòng thỉnh thoảng giống như thủy triều ào ạt dâng lên ! Cậu ta xem cái thằng mập kia so với mình thuận mắt hơn ? Tô Hoài Dương tức giận đá một cước vào gốc cây ngô đồng bên cạnh, xoay người không thêm quay đầu lại, một mình hướng sân vận động đi đến.

Đã gần 5 giờ rồi, vậy mà Âu Văn Quân vẫn chưa xuất hiện ở sân vận động. Thằng nhóc này bị gì vậy ? Hạ Lí thực buồn bực, bình thường đến đây rất sớm, hôm nay không có nghe cậu nói qua có chuyện gì a ? « Ai ! Hoài Dương, tại sao Âu Văn Quân vẫn chưa đến a ? » Hạ Lí hỏi Tô Hoài Dương đang đứng gần đó, « Tôi làm sao mà biết được, cái chân của cậu ta không phải mọc trên người tôi ! » Tô Hoài Dương cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nhớ tới một màn vừa mới xảy ra kia, không khỏi lại tức giận, liền giận dữ đáp lại một câu.

Hạ Lí lắc đầu thở dài, hai vị này rốt cuộc đang bị cái quái gì vậy, nháo như thế còn chưa đủ a ? « Ai ! Lâm Triết, cậu đi tìm Âu Văn Quân xem, như thế nào còn chưa đến. » Hạ Lí quay đầu nói với Lâm Triết đang đi đến, « Ai cũng không được phép đi, tập trung luyện tập ! » Lâm Triết vừa định trả lời đã bị Tô Hoài Dương đáp trước, nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trên người lão Đại, Lâm Triết vội vàng le lưỡi vọt sang một bên. Hạ Lí nhìn sắc mặt của Tô Hoài Dương, cũng không dám nói cái gì nữa, hấn rất hiểu tính tình của Tô Hoài Dương, nếu hấn ta thực sự sinh khí thì không ai được phép làm trái lời hấn.

Hôm nay mãi đến khi buổi luyện tập chấm dứt, Âu Văn Quân cũng không hề xuất hiện. Tuy không nghĩ sẽ đi tìm cậu, nhưng Tô Hoài Dương vẫn không kiểm soát được cước bộ của chính mình, hướng nhà Âu Văn Quân đi đến. Minh chỉ đi để cảnh cáo thằng nhóc này không được phép bỏ ngang luyện tập, chứ không phải vì lo lắng cho cậu ta đâu ! Dọc theo đường đi, Tô Hoài Dương đều nói như vậy để thôi miên chính mình. Khi đến dưới lầu, Tô Hoài Dương ngẩng đầu nhìn, vẫn chưa trở về sao ? Đã gần 9 giờ rồi, nhìn thấy cánh cửa sổ tối om, Tô Hoài Dương nhủ mày. Không cam lòng rồi đi như thế, Tô Hoài Dương nhắc chân đi lên lầu, có lẽ cậu có ở nhà cũng không chừng, Tô Hoài Dương nghĩ như vậy.

Vừa mới đi một nửa cầu thang, Tô Hoài Dương liền nhìn thấy một bóng đen đang tựa vào cánh cửa nhà Âu Văn Quân, nhìn kỹ lần nữa thì thấy là một người đang ngồi ! Tô Hoài Dương không khỏi khẩn trương đi nhanh về phía trước hai bước. « Tiểu Quân !! » Đương lúc Tô Hoài Dương nhìn thấy rõ người đang quần quai ngồi dựa vào cửa chính là Âu Văn Quân, hấn cơ hồ phát hoảng.

« Tiểu Quân ! Em..... » Quỳ xuống, một tay ôm lấy Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương vội vàng bật bóng đèn ngoài hàng hiên, ánh vào mắt là hình ảnh làm cho Tô Hoài Dương một thân mồ hôi lạnh.

Âu Văn Quân khuôn mặt cùng đầu cổ đầy máu, đôi mắt hơi nhắm lại, khóe miệng cùng trán xanh tím một mảnh, tay áo đều bị xé rách, trên mặt loang lổ vết máu. Nghe thấy có người gọi tên mình, Âu Văn Quân nửa hôn mê nửa tỉnh giấc dựa mở mắt, nhìn đến khuôn mặt lo lắng của Tô Hoài Dương, thân thể dường như thả lỏng ra, Âu Văn Quân thở ra một hơi, tựa đầu vào trong lòng ngực của Tô Hoài Dương.

Thấy Âu Văn Quân tỉnh dậy, Tô Hoài Dương thoáng thở một hơi nhẹ nhõm. Vội vàng từ trong túi quần của cậu lấy chìa khóa mở cửa, một phen ôm lấy Âu Văn Quân bước nhanh vào nhà. « Em trước tiên nằm nghỉ ngơi, tôi đi gọi điện thoại kêu xe cứu thương. » Đem Âu Văn Quân đặt trên giường, Tô Hoài Dương xoay người tính đi ra ngoài gọi điện thoại, mới vừa động, góc áo đã bị người kéo lại.

« Đừng, em không sao, không cần..... » Âu Văn Quân giữ chặt Tô Hoài Dương nhẹ giọng nói.

« Nhưng mà em chảy máu nhiều như vậy. » Tô Hoài Dương vội la lên, muốn kéo tay cậu ra nhưng lại không dám dùng sức, sợ đụng đến vết thương của cậu.

« Em thật sự không sao. » Giọng nói Âu Văn Quân đầy cầu khẩn.

« Vậy.....Được rồi. » Mắt thấy Âu Văn Quân xác nhận không có gì trở ngại, Tô Hoài Dương mới miễn cưỡng đáp ứng, « Tôi đi lấy nước giúp em lau thân thể. »

Tô Hoài Dương dùng khăn mềm đã thấm ướt nhẹ nhàng lau đi vết máu đã khô trên mặt Âu Văn Quân, ôn nhu giống như đang che chở báu vật quý giá nhất trên thế gian. Thái dương Âu Văn Quân không biết bị cái gì đánh vào, máu trên người đại bộ phận đều từ vết thương này chảy ra, vết bầm xanh tím trải khắp trên thân thể khiến người ta sợ hãi, nhưng.....hoàn hảo, đều không có ở nơi quan trọng, xem ra đứa nhỏ này tự bảo vệ chính mình cũng khá tốt, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy sờ qua mỗi đạo vết thương, trong mắt

Tô Hoài Dương tràn đầy thống khổ cùng đau đớn tự trách. Tất cả đều là lỗi của mình, nếu khi đó gọi cậu một tiếng, nếu tự mình đi tìm cậu, nếu khi đó không ngăn Lâm Triết đi tìm cậu, nếu..... Tô Hoài Dương trong lòng tự trách không thôi.

Âu Văn Quân lẳng lặng để cho Tô Hoài Dương giúp mình rửa sạch miệng vết thương, cậu cho dù có muốn cũng không động dậy nổi, vụ đánh nhau buổi chiều nay đã làm tiêu hao hết thể lực của cậu, hiện tại cuối cùng cũng được an toàn, có người này ở bên cạnh liền.....không cần phải lo lắng cái gì nữa.....

Thấy đôi môi Âu Văn Quân khô nứt, Tô Hoài Dương vội vàng chạy ra ngoài rót một ly nước tiến vào. Chậm rãi nâng Âu Văn Quân dậy, đem cậu bán ôm vào trong lòng ngực, tự mình đem nước uy đến bên miệng cậu. Âu Văn Quân vừa mới uống được hai ngụm liền ho một trận, làm cho ly nước nhuộm thành màu đỏ máu.

« Tiểu Quân ! » Ly nước ‘xoảng’ một tiếng rơi trên mặt đất, Tô Hoài Dương khẩn trương nâng khuôn mặt Âu Văn Quân lên.

« Không.... Em không sao, là vết thương trên miệng dính máu, không có gì đâu, anh đừng lo lắng. » Thấy Tô Hoài Dương khẩn trương đến nỗi mặt mũi trắng bệch, Âu Văn Quân vội vàng nhẹ giọng trấn an.

Cẩn thận ôm Âu Văn Quân vào trong lòng ngực, Tô Hoài Dương nội tâm bỗng cảm thấy đau đớn. Không cần hỏi Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương đại khái cũng có thể đoán ra là ai đã hạ thủ, bản thân không thể bảo vệ được cậu làm cho Tô Hoài Dương đau đớn không thôi, nỗi thù hận này hẳn nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời !!

Âu Văn Quân để mặc cho hắn ôm, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, nguyên lai hắn vẫn còn quan tâm đến mình, còn ở lại chăm sóc mình, vậy ra chính mình cũng không có bị người này chán ghét. Trong lòng lặp đi lặp lại ý niệm này, vết thương trên người tựa hồ cũng không còn đau như lúc này nữa.

« Là thằng mập kia hạ thủ phải không. » Đây chính là câu khẳng định.

Nghe thấy trong giọng nói của Tô Hoài Dương ẩn chứa lửa giận, Âu Văn Quân từ trong lòng ngực hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt gợn sóng của Tô Hoài Dương. « Chuyện này..... không có gì, cùng lắm thì tên kia cũng bị em đánh bầm dập rồi, anh đừng để ý. » Biết Tô Hoài Dương chắc chắn đã nghi ngờ, Âu Văn Quân cũng không giấu diếm nữa, nhưng tuyệt đối không hề muốn để cho hắn cuốn vào, đám người kia.....

« Em trước tiên hãy ngủ một giấc. » Biết Âu Văn Quân trong lòng đang nghĩ cái gì, Tô Hoài Dương không muốn để cho cậu lo lắng vì hắn, nên không nói thêm cái gì nữa, nhẹ nhàng đỡ cậu nằm xuống, rồi chu đáo đắp chăn cho cậu.

« Anh ở lại với em ? » Vì lo lắng Tô Hoài Dương sẽ làm ra chuyện gì đó, Âu Văn Quân thầm nghĩ muốn giữ hắn bên người.

« Ân, đêm nay tôi sẽ không đi. » Tô Hoài Dương cũng không nghĩ sẽ ly khai nơi này, hắn còn rất lo lắng tình hình hiện tại của Âu Văn Quân, thuận tiện ngồi ở mép giường, nhìn thấy Âu Văn Quân mỗi mệc đã chìm vào giấc ngủ, Tô Hoài Dương mới cẩn thận leo lên giường, ở bên cạnh cậu nằm xuống.....

Ngày mới tờ mờ sáng, Tô Hoài Dương liền tỉnh dậy, nhìn Âu Văn Quân nằm bên cạnh, thấy cậu hô hấp vững vàng liền ra quyết tâm. Nhẹ nhàng xuống giường, tận lực im lặng rửa mặt mày, phủ thêm cái áo khoác, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài. Có một số việc, nhất định phải kết thúc.....

10. Chương 10

Sáng sớm, Hạ Lí vừa đi đến cổng trường liền thấy ngay khuôn mặt u ám của Tô Hoài Dương, « Bị gì vậy, tại sao hôm nay lại chạy đến đây làm thần giữ cửa ? » Vừa mở miệng liền không quên chọt Tô Hoài Dương hai câu.

« Tôi đang giải quyết chuyện cá nhân. » Không lòng dạ nào để ý đến sự trêu chọc của Hạ Lí, Tô Hoài Dương lạnh lùng trả lời một câu.

« Có chuyện gì xảy ra sao ? » Nhận thấy thằng bạn này hôm nay có ỉn khuất, Hạ Lí khấn trương hỏi.

« Ngày hôm qua Âu Văn Quân bị người ta đánh ! » Cẩn rằng, Tô Hoài Dương oán hận nói.

« Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy ? Khi nào ? Ai a ? Hiện tại bây giờ thế nào rồi ? » Vừa nghe thấy Âu Văn Quân xảy ra chuyện, Hạ Lí liền hoảng hốt, một chuỗi dài các câu hỏi hàng loạt như pháo nổ ra, cũng không cần biết Tô Hoài Dương có nghe hay không.

« Hiện tại hẳn là đã không có chuyện gì nghiêm trọng. Tôi đã kiểm tra rồi ! »

Biết Âu Văn Quân không có việc gì, Hạ Lí thở dài một hơi nhẹ nhõm, hỏi tiếp, « Biết là ai đã làm không ? »

« Biết. » Tô Hoài Dương thản nhiên lên tiếng, « Muốn tôi đem anh em trong đội đến không ? » Hạ Lí cũng lạnh mặt xuống, tuy rằng tiếp xúc với Âu Văn Quân không nhiều bằng Tô Hoài Dương, nhưng Hạ Lí cũng rất thích thằng nhóc thoát nhìn lạnh lợi nhưng lạnh lòng này, mà thực tế lại rất thiện lương đơn thuần, đặc biệt cậu lại chính là thành viên trong đội, là anh em thân thiết của mọi người, làm sao có thể để cho cậu bị người khác ung dung khi dễ.

« Không, không cần gây phiền phức cho bọn họ, tự mình tôi thu phục là được rồi. » Không muốn liên lụy nhiều người, Tô Hoài Dương liền ngăn Hạ Lí lại.

« A ! Hai vị đại nhân sáng sớm đứng đây làm gì a ? » Lúc hai người đang tranh luận thì nhìn thấy Lâm Triết đang tiến lại gần.

« A ! Gặp cậu thật đúng lúc, hôm nay cậu có thể giúp Âu Văn Quân xin nghỉ phép không ? » Tô Hoài Dương gặp Lâm Triết liền nói.

« Chuyện này không thành vấn đề, chủ nhiệm của cậu ta chính là thầy giáo dạy toán của lớp em. Cậu ta bị gì sao ? » Lâm Triết vừa đáp ứng xong lại thuận miệng hỏi.

« Ủ, cậu ta bị cảm. » Hạ Lí vừa định nói, đã bị Tô Hoài Dương giành nói trước.

« Ân, em biết rồi, em đi trước đây. » Lâm Triết cũng không hỏi thêm cái gì nữa, quay người đi vào lớp.

Mãi cho đến khi vào học, cũng không thấy cái thằng mập kia. Tô Hoài Dương thực buồn bực, trong lòng ghen lửa giận đến khó chịu, lại kéo Hạ Lí chạy qua khu phòng học năm nhất tìm người.

Mới vừa đi lại gần khu phòng học năm nhất, liền nhìn thấy một thằng nhóc gầy còm, lưng đeo ba lô đang lảo đảo nép vách tường chuẩn bị, Tô Hoài Dương vừa liếc mắt liền nhận ra đây là thằng nhóc lần trước lau bên người thằng mập, cũng đi gần tới nơi liền hướng chỗ nó bước đến, muốn hỏi nó vài tin tức của tên mập kia.

Thằng nhóc kia nghe thấy có tiếng người đi tới, ngẩng đầu nhìn thấy Tô Hoài Dương liền quay đầu bỏ chạy. Hạ Lí thấy thế, tiến nhanh vài bước, một phen túm lấy thằng nhóc kia, vóc dáng gầy còm cố gắng giãy dụa, cánh tay bên phải quơ quào bị Tô Hoài Dương vừa vặn khống chế. Trao đổi qua ánh mắt với Hạ Lí, hai người hai bên lôi thằng nhóc ròm này đi đến phía sau sân vận động.

« Nói đi ! » Quăng thằng ròm xuống mặt đất, Tô Hoài Dương khoanh tay lạnh lùng nói, hẳn khẳng định thằng nhóc này hẳn là biết đầu đuôi câu chuyện, mà nó chắc cũng biết chính mình muốn hỏi cái gì.

« Không..... không phải em, là thằng.....mập, là nó lừa cậu ta đi ra ngoài trường, em....em chỉ là đi theo, không.....không có động thủ. Đám người kia.....là do thằng mập tìm tới a ! » Con khỉ ốm nhách từ lúc đầu nhìn thấy Tô Hoài Dương đã run rẩy hoảng loạn, bị hù dọa đến tay chân đều run lấy bầy.

« Tụi bây một đám đánh một mình cậu ta ?! Tụi bây con mẹ nó như vậy cũng hạ thủ được !!!!! Cậu ta cũng chỉ mới mười mấy tuổi bằng tụi bây !!!! Vì cái chuyện quái gì mà đánh cậu ta thành cái dạng như vậy !!!! » Tô Hoài Dương phần nộ đá một cước lên thân cây cổ thụ, thằng ròm nhìn thấy thế cả người run rẩy lên.

« A !!! Không phải, không phải em !! Em không có.....không có a ~ thằng mập chỉ nói là muốn dọa cậu ta một chút thôi, mà đám người kia cũng thỏa thuận trước là không đánh, nhưng..... sau đó, có hai gã to lớn trong đám đó nhìn thấy Âu Văn Quân lớn lên xinh đẹp, nói muốn..... muốn chơi đùa với cậu ta, còn..... động thủ xé áo cậu ta, Âu Văn Quân mới nổi điên lên đánh hai người đó..... » Không chú ý tới sắc mặt

dữ tợn của Tô Hoài Dương, thằng nhóc sớm bị hù dọa sợ đến mức nói năng lộn xộn cả lên, giọng nức nở lại thét lên « Em cùng thằng mập đều sợ, liềnbỏ chạy ra ngoài truy hô lên, đám người kia mới bỏ chạy, chúng em không Không dám trở lại xem tình hình lúc đó, hôm nay thằng mập cũng không dám đi học, mới gọi em tới xem chừng, em..... em thật sự cái gì cũng không có làm a

~~ »

« Hôm nay lão tử phải phế mày !!!! » Thằng ròm nghe thấy hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Hoài Dương một cước sắp đá tới, bị dọa đến nỗi ôm đầu, một bên kêu ma kêu quỷ, một bên chờ đợi đau đớn rơi xuống trên người. Nhưng sau một lúc không thấy đau đớn trong dự kiến, thằng ròm nghi hoặc ngẩng đầu, thấy Hạ Lí từ sau lưng gắt gao ôm lấy Tô Hoài Dương đang nổi giận lôi đình, nhất thời ngây dại.

Thấy thằng ròm không biết sống chết vẫn còn ngồi ở đó, Hạ Lí mất kiên nhẫn rống lên « Mày con mẹ nó còn không mau cút đi, muốn chết a !!! » Vóc dáng gầy còm mới như bưng bình dậy ù chạy đi.....

« Hoài Dương ! Bình tĩnh một chút ! » Hạ Lí cơ hồ là hét lên với cái tên Tô Hoài Dương cơ hồ đã mất đi lý trí kia.

Bị Hạ Lí hét một tiếng, Tô Hoài Dương thanh tỉnh đôi chút, ngơ ngác nhìn cánh tay của chính mình một hồi, rồi lại mãnh liệt nên một quyền lên thân cây, sau đó bất lực chậm chậm tựa đầu lên cây, thở hổn hển.

Hạ Lí ngốc lăng nhìn Tô Hoài Dương, lại ngoài ý muốn thấy máu từ các đốt ngón tay chậm rãi chảy ra, hẳn chưa bao giờ thấy Tô Hoài Dương phần nộ như vậy, chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn một bên. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, cùng theo sự tức giận quá mức của Tô Hoài Dương, Hạ Lí cảm thấy có cái gì đó dần sáng tỏ, nhưng hẳn không dám nghĩ đến, đáp án kia làm cho hắn nảy sinh nỗi sợ hãi không tên. Nhưng cho dù không thêm nghĩ tới cũng không có nghĩa là nó không tồn tại, nhin không được rung động trong lòng, Hạ Lí liếm liếm đôi môi đột nhiên khô khốc, run giọng hỏi, « Hoài Dương, cậu không phải là..... không phải đối với Âu Văn Quân..... » Vẫn là nói không nên lời, hẳn chỉ có thể hy vọng đây không phải là điều mà hắn nghĩ tới.

« Đúng vậy, tôi.....thích Âu Văn Quân, không..... Hẳn là đã yêu, tôi yêu em ấy..... » Biết thằng bạn này đã nhận ra, Tô Hoài Dương cũng không muốn giấu diếm nữa, hắn quay đầu nhìn thẳng vào Hạ Lí.

Một khắc kia, Hạ Lí cảm thấy tay chân lạnh ngắt, nhưng lại thực sự đồng cảm với hắn, bọn họ..... bọn họ làm sao có thể như vậy, bọn họ đều là nam nhân a~ như thế nào được, bọn họ nào có thể..... Hạ Lí trong đầu trống rỗng, vẫn chưa nghĩ ra được nguyên do, trong một lúc nhất thời, hai người cứ như vậy mà lặng lẽ đối diện nhau.

« Cậu ta biết không ? » Sau một lúc lâu, Hạ Lí mới khàn giọng mở miệng hỏi, hẳn hẳn là phải nên ngăn cản, hai người họ đều là bạn bè của hắn ! Như vậy nếu cậu ta không đồng ý thì quan hệ của bọn họ chắc sẽ bị hủy !! Hạ Lí biết, nhưng hắn không nói nên lời, thống khổ trong mắt Tô Hoài Dương cùng giọng nói thâm tình tuyệt không có chút hối hận kia, làm cho hắn không đành lòng nói ra một câu phản đối hoặc khuyên răn gì đó.

« Không, em ấy vẫn chưa biết. Hạ Lí, cậu có cảm thấy ghê tởm không ? » Tô Hoài Dương nhỏ giọng hỏi, Hạ Lí là người bạn tốt nhất của hắn, hắn cũng không muốn mất đi người bạn này.

« Làm sao có chuyện đó, dù như thế nào chúng ta cũng là bạn bè a. » Hạ Lí cười khổ lắc đầu, tuy rằng hắn không hề có một chút khái niệm gì về tình yêu đồng tính, nhưng không thể vì như vậy mà chán ghét Tô Hoài Dương, « Cậu..... đi xem Âu Văn Quân đi, tôi biết hiện tại cậu đang rất lo lắng cho cậu ta, việc học cứ để tôi giúp cậu xin phép. » Hạ Lí ngẩng đầu miễn cưỡng cười.

« Cám ơn cậu, Hạ Lí ! » Tô Hoài Dương thật tâm nói, xong liền chạy ra cổng trường. Đúng là hiện tại hắn thực sự lo lắng cho Âu Văn Quân.....

Nhìn thấy bóng dáng từ từ biến mất của Tô Hoài Dương, Hạ Lí mãnh liệt lắc đầu, quên đi, đồng tính thì cứ đồng tính đi, có luật nào quy định không thể cùng người đồng tính làm bạn bè đâu ? Cũng không có cái gì xấu, chỉ sợ Tô Hoài Dương một đầu đầy nhiệt khí thế kia, mà Âu Văn Quân lại tuyên bố không để ý đến hắn nữa, không khỏi nảy sinh một chút thương tâm.

.....

Một hơi chạy một mạch về nhà Âu Văn Quân, lấy chìa khóa trong túi quần nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng thực yên tĩnh, Âu Văn Quân vẫn chưa tỉnh lại.

Chậm rãi quỳ đến bên giường, Tô Hoài Dương vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đang ngủ của Âu Văn Quân, nghĩ đến cậu khi gặp phải chuyện như vậy, trong lòng không khỏi đau đớn co rút lại.

« Anh thích em, Văn Quân, anh thích em.... » Nhẹ nhàng đem cái trán để trên ngón tay lộ ra khỏi lớp chăn của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương thấp giọng nỉ non.

Bỗng nhiên ngón tay di động trên cái trán của hắn, Tô Hoài Dương hoảng hốt nhấc đầu lên, vừa vặn đối diện với con người đen lầy trong treo của Âu Văn Quân. Em ấy đã..... tỉnh, em ấy..... có nghe thấy hay không ? Tô Hoài Dương khẩn trương đổ mồ hôi, chỉ gãi gao cắn lấy môi dưới, kinh ngạc nhìn Âu Văn Quân, bên tai chỉ còn nghe được tiếng tim mình đập thành thịch. Đột nhiên, Âu Văn Quân vươn tay đến chỗ hắn..... Em ấy muốn đánh mình ? Tô Hoài Dương không có tránh, chỉ là sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại.

« Ngu ngốc, cắn nữa sẽ chảy máu đó. » Ngón tay hơi lạnh tiếp xúc với đôi môi trắng bệch, Tô Hoài Dương giống như bị điện giật mãnh liệt mở to mắt, chính là thấy trong đôi mắt của Âu Văn Quân tràn ngập ý cười.

« Tiểu Quân, anh..... Anh thích em. » Thấy Âu Văn Quân không có tức giận, Tô Hoài Dương đánh bạo nắm lấy bàn tay của cậu đưa lên môi, dùng hết dũng khí để nói, sau đó liền khẩn trương chờ đợi quyết định của Âu Văn Quân.

Chỉ có vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với Tô Hoài Dương mà nói giống như mấy thế kỉ, ngay tại lúc hắn nghĩ chính mình sắp không thở nổi nữa, liền nghe thấy Âu Văn Quân sâu kín nói một câu, « Em đã sớm biết rồi. »

Hả ? Cái gì ? Tô Hoài Dương nghĩ rằng mình đã nghe lầm, hoảng loạn suy đoán, chẳng lẽ bởi vì đã biết tình cảm của mình, cho nên em ấy mới không để ý tới mình sao ? Tô Hoài Dương ngốc lăng nhìn Âu Văn Quân, Âu Văn Quân bị hắn nhìn như vậy cảm thấy túng quẫn, không tự nhiên hạ mắt, « Cho nên em mới không để ý đến anh ? » Nhìn thấy vậy, Tô Hoài Dương nghĩ là cậu chán ghét hắn, trong lòng cảm thấy khổ sở.

« Anh ! Là anh không để ý đến em trước. » Âu Văn Quân tức giận, không ngờ người này lại nói mình như thế.

« Anh thích em, sợ em biết được sẽ tức giận, mới không dám đến gần em. » Tô Hoài Dương cũng nóng nảy.

« Ai nói em sẽ tức giận !! » Chờ khi rống hết câu, Âu Văn Quân mới kịp phản ứng lại lời mình nói, nhìn thấy Tô Hoài Dương đột nhiên ‘đứng hình’, Âu Văn Quân xấu hổ đến ngay cả cổ cũng đỏ lên, vội vàng kéo chăn lên chui vào.

Chẳng lẽ Tiểu Quân cũng..... Tô Hoài Dương đột nhiên mừng như điên, « Tiểu Quân, Tiểu Quân em.....cũng thích anh sao ? » Tô Hoài Dương cẩn thận hỏi, kéo cái chăn trên đầu Âu Văn Quân xuống.

Âu Văn Quân gãi gao giữ lấy chăn, Tô Hoài Dương kéo không ra, đành phải nhào qua ôm lấy cả cậu lẫn chăn, Âu Văn Quân giãy dụa, nhưng trong chăn diện tích nhỏ không sử dụng lực được, đành bỏ cuộc.

Nhẹ nhàng gỡ chăn ra, nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ như ánh bình minh của Âu Văn Quân, « Văn Quân, em thích anh sao ? » Tô Hoài Dương lại hỏi lần nữa.

« Anh là tên ngu ngốc. » Âu Văn Quân không thể động đậy hung hăng trừng mắt nhìn Tô Hoài Dương, nhưng cái liếc nhìn này ở dưới loại tình huống thế này thật sự không hề phát huy chút lực uy hiếp nào, chỉ càng thêm phong tình vạn chủng.

Tô Hoài Dương nhất thời nhìn đến ngây người, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, liền cao hứng đến nỗi muốn hét to lên, Tiểu Quân thích mình ! Trời ạ, mình thật sự ngu ngốc. Âu Văn Quân là người cao ngạo như vậy, nếu không phải vì thích thì như thế nào có thể ở trước mặt mình thả lỏng phòng bị, tháo gỡ bộ mặt lạnh lùng ? Để cho chính mình nhìn thấy hết tất cả hi vọng ái ố của em ấy ? Tô Hoài Dương cảm thấy bản thân đang chìm ngập trong vui sướng hạnh phúc.

Nhẹ nhàng đem trán mình chạm vào trán của Âu Văn Quân, « Cám ơn em, Tiểu Quân. » Tô Hoài Dương thở dài nhẹ nhõm nói.

Lặng lặng nhắm mắt để cảm nhận hơi thở quen thuộc ấm áp như ánh mặt trời, Âu Văn Quân cảm thấy lòng tràn đầy bình an hạnh phúc, cậu thích cái cảm giác này. Có lẽ loại tình cảm này ở xã hội không được chấp nhận, nhưng cậu vẫn muốn cùng hắn vượt qua a ! 15 năm qua, cậu cô đơn lẻ loi một mình, không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã chen vào cuộc sống của cậu, ánh mắt của cậu, suy nghĩ của cậu, nguyên lai đây chính là —— thích. Em cũng cảm ơn anh, Hoài Dương !

Đôi môi nhẹ nhàng rơi xuống mi mắt, Âu Văn Quân chấn động nhưng lập tức lại thả lỏng thân thể, dung túng cho đôi môi của Tô Hoài Dương mềm nhẹ chạm vào mắt, vào hai má, chóp mũi cùng khoe môi.....

Cảm thấy tình nhân nhỏ trong lòng khấn trương cùng ngây ngô, Tô Hoài Dương hôn lên khóe môi của Âu Văn Quân, nhẹ nhàng chạm vào miệng vết thương, lại thương tiếc chuyển đến chỗ bị thương khác trên mặt, từng cái từng cái khẽ hôn. Rồi sau đó ngẩng đầu lên, lặng lặng nhìn chăm chú vào sâu đôi mắt vì khấn trương mà ửng ửng hơi nước ẩm ướt của Âu Văn Quân.

« Tiểu Quân, em có hối hận không ? » Tuy rằng hiện tại thực sự không muốn hỏi cái vấn đề sát phong cảnh này, nhưng hắn không muốn trong tương lai Âu Văn Quân sẽ hận hắn.

« Cái gì ? » Âu Văn Quân chưa kịp hiểu.

« Nếu chúng ta..... Em cũng biết, hiện tại nếu em chọn anh, em có thể mất đi rất nhiều thứ, và còn gặp nhiều phiền toái. Anh không muốn em sẽ hối hận. » Tô Hoài Dương khó khăn giải thích.

« Vậy còn anh ? Anh có hối hận không ? » Âu Văn Quân không có trả lời hắn, chỉ đơn giản hỏi ngược lại một câu.

« Không, vĩnh viễn cũng không. » Tô Hoài Dương kiên định nói.

« Vậy thì được rồi, yêu liền yêu, chỉ cần chúng ta cảm thấy hạnh phúc, không phải là được rồi sao. » Âu Văn Quân nói rất chậm, nhưng giọng nói chứa đầy quyết tâm.

« Tiểu Quân..... » Ôm chặt lấy người trong lòng ngực, dường như muốn đem cả hai nhập vào với nhau, bỗng thấy Âu Văn Quân khẽ nhủ mà, mới nhớ tới vết thương của cậu, vội vàng nói lỏng vòng tay.

Cảm giác có được cậu trong vòng tay giống như có được cả thế giới này..... Hạnh phúc, không có gì sánh bằng.....

11. Chương 11

Cứ như vậy mà cả buổi sáng Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân đều trải qua ở trên giường, đương nhiên..... Cũng không có phát sinh cái chuyện ‘cắm trẻ em dưới 18 tuổi’. Tô Hoài Dương một thân tình yêu được đáp lại, tự nhiên trong lòng sẽ tràn đầy vui mừng, ôm lấy Âu Văn Quân không có ý định buông tay ; mà vết thương trên người Âu Văn Quân vẫn còn đau nhức, cũng thực tự nhiên lười nhúc nhích, hơn nữa lúc này mùa đông rất khắc nghiệt, có nơi nào ấm áp hơn vòng tay ôm ấp của Tô Hoài Dương chứ ? Cứ như vậy liền ngoan ngoãn để mặc cho hắn ôm mình tựa trên giường.

Hai người ở trên giường trò chuyện câu được câu mất, Tô Hoài Dương không có nói chuyện sáng sớm hôm nay, Âu Văn Quân cũng không có hỏi, nhưng trong lòng chắc hắn đã biết. Sợ Tô Hoài Dương đi tìm thẳng mậ lại rước thêm phiền phức vào thân, Âu Văn Quân lợi dụng tình hình này, cường ngành bắt Tô Hoài Dương hứa sẽ không đi trả thù mới yên tâm ; được ôm ‘giai nhân’ trong lòng, rồi còn được ‘giai nhân’ dùng ‘mỹ nhân kế’, Tô Hoài Dương đương nhiên đáp ứng hết thảy.

Giữa trưa, Tô Hoài Dương ra ngoài mua một chút thức ăn nhẹ cho Âu Văn Quân, sau đó sẽ dẫn cậu đi bệnh viện để xử lý vết thương, ai ngờ Âu Văn Quân có chết cũng nhất quyết không đi.

« Văn Quân, nghe lời, vết thương của em tuy rằng tạm thời không có việc gì, nhưng nếu không xử lý tốt sẽ lưu lại sẹo đó. » Nửa quỳ trên sofa, lôi kéo tay cậu, Tô Hoài Dương ôn nhu khuyên nhủ thẳng thắn nhóc lì lợm đang ngồi bên cạnh.

« Em không muốn. » Âu Văn Quân quay đầu đi chỗ khác, có trời mới biết cậu có bao nhiêu chán ghét cái không khí làm cho người ta hít thở không thông trong bệnh viện.

« Nhưng mà anh lo lắng a, những vết sẹo kia lúc nào cũng sẽ nhắc nhở rằng anh là một thằng thất bại, là một thằng ngu xuẩn mới để cho người mình yêu nhất bị thương. » Hai tay Tô Hoài Dương nâng khuôn mặt Âu Văn Quân lên, đôi mắt thâm tình tràn đầy thống khổ.

« Không..... » Âu Văn Quân còn muốn nói cái gì đó, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đôi môi đã bị một đôi môi ấm áp khác đè lên.

Đôi môi phía trên nhẹ nhàng đem miệng Âu Văn Quân mở ra, đầu lưỡi ôn nhu đảo qua hai cánh môi, Âu Văn Quân giống như bị điện giật run rẩy cả người, nụ hôn này cùng nụ hôn lúc sáng sớm cảm xúc bất đồng, nụ hôn tràn ngập cường thế, cảm giác mãnh liệt làm đầu óc Âu Văn Quân mất đi năng lực suy xét.....

Cái lưỡi cường ngạnh dễ dàng mở đôi hàm răng, làm càn chui vào khoang miệng tìm kiếm đồng bạn của nó, quần lấy cái lưỡi e lệ kia, cùng nhau chơi đùa, Tô Hoài Dương say mê mút vào, cảm giác ngọt ngào làm cho hắn muốn dừng cũng không dừng được. Âu Văn Quân cảm thấy chính mình sắp tắt thở, một cỗ nhiệt khí từ từ tăng lên, chưa từng cảm nhận qua cái loại cảm giác mãnh liệt này làm cậu bối rối, cố ý đưa tay đẩy cái người đang ở trên thân mình, lại phát hiện hai tay không hề có một chút sức lực nào.

Một tay chế trụ đằng sau gáy của Âu Văn Quân, một tay bắt lấy hai cổ tay đang chống trước ngực mình, Tô Hoài Dương ôm lấy Âu Văn Quân vùi sâu vào sô pha hơn, phản ứng ngây ngô của Âu Văn Quân làm cho khát vọng trong hắn khó kiềm lại nổi.

« Ngó..... » Âu Văn Quân khó chịu phát ra tiếng rên rỉ, cậu cảm thấy chính mình thực sự sắp hôn mê rồi, cả người vô lực chỉ có thể tựa lưng vào ghế, hé miệng để Tô Hoài Dương yêu.....

Đợi đến khi Tô Hoài Dương cũng sắp tắt thở mới buông cậu ra, khuôn mặt Âu Văn Quân đã đỏ bừng như sắp xuất huyết.

« Đi bệnh viện nha ? » Cố gắng kiềm nén xúc động muốn hôn lên đôi môi hồng nhuận kia, ngón tay Tô Hoài Dương nhẹ nhàng xoa lên khóe mắt đã hơi vương lệ, ôn nhu hỏi lại một lần nữa.

Chắc hẳn đây mới chính là con người thật của hắn, Tô đại soái ca nay đã thăng cấp trở thành Tô đại sắc lang, thành công đưa Âu Văn Quân vào bệnh viện khám, với sự uy hiếp là, nếu Âu Văn Quân một lần trả lời 'không đi' thì hắn sẽ hôn như vậy một lần.....

Ở bệnh viện gây sức ép khoảng một tiếng đồng hồ, vừa chích lại vừa uống thuốc, hiệu suất làm việc kém, động tác lại quá chậm, làm cho Âu Văn Quân nghẹn tức đầy bụng. Tô Hoài Dương dọc theo đường đi phải hống, phải dụ dỗ mới đem sắc mặt nhẵn như khi của Âu Văn Quân hòa hoãn đến khi về tới nhà, trong lòng sớm chửi rủa từ trên xuống dưới cái bệnh viện mấy lần. Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Tô đại sắc lang lại viện mọi lý do để được lưu lại qua đêm, mà lý do hợp lệ nhất chính là, tiện cho việc chăm sóc cậu. Qua một phen dây dưa lằng nhằng, vẫn bị Âu Văn Quân đỏ mặt ném từ trong nhà ra ngoài, lúc này mới vẫy đuôi chó sói ngoan ngoãn quay về kí túc xá.

Ngày hôm sau, Tô Hoài Dương ở cổng trường đứng chờ Âu Văn Quân, nhìn thấy cậu bình an vô sự đi đến trường, lại dặn dò một phen, mới an tâm vào học. Tuy rằng đã đáp ứng Âu Văn Quân, nhưng Tô Hoài Dương vẫn tìm cơ hội lôi thẳng mập ra nói chuyện.

« Đại ca, em sai lầm rồi, anh tạm tha cho em đi. » Thằng mập nơm nớp lo sợ nói.

« Tôi đã đáp ứng Âu Văn Quân sẽ không đi tìm cậu, nhưng cậu phải nói cho tôi biết đám người kia là ai. » Tô Hoài Dương lạnh lùng nói.

« Em..... Em cũng không biết a, đám người kia là em gặp ở trong sông bài, bọn họ cầm tiền của em mới.....mới đến, em ngay cả tên cũng không biết a~ » Thằng mập khóc lóc kể.

« Sông bài nào ? » Tô Hoài Dương hỏi.

« Gần.....gần rạp chiếu phim phía nam. »

« Được rồi, cậu có thể lẩn, tôi cảnh cáo cậu từ này về sau, đừng tìm Âu Văn Quân gây sự nữa ! » Tô Hoài Dương hí mắt nhìn về phía thằng mập.

« Nhất định, nhất định. » Thằng mập như được xá tội vàng đồng ý.

« Hoài Dương, cậu thật sự muốn đi sao ? » Hạ Lí để tâm hỏi.

« Ân, đừng lo lắng. Tôi biết chừng mực. Vào học thôi, » Tô Hoài Dương cười trấn an Hạ Lí.

Thật vậy chẳng ? Hạ Lí có điểm bất an, hẳn rõ ràng nhìn thấy tơ máu đầy trong mắt Tô Hoài Dương, có lẽ..... Hẳn nên tìm người kia nói chuyện, hiện tại người có thể gây ảnh hưởng đến Tô Hoài Dương cũng chỉ có mình cậu thôi. Ra quyết định, Hạ Lí cũng đi theo sau Tô Hoài Dương vào lớp học.

Buổi chiều vào giờ luyện tập, tất cả thành viên đều có loại cảm giác thoải mái, nguyên lai, Tô Hoài Dương ‘áp suất thấp’ cùng Âu Văn Quân ‘băng sơn ngàn năm’ bao phủ đội bóng gần như nửa tháng đột nhiên biến mất. Không chỉ như thế, mà trên mặt đội trưởng nhà mình còn tươi cười quá mức sáng lạn, làm cho mọi người đều cảm thấy rằng mùa xuân năm nay có phải đến quá sớm hay không ? Bất quá, không ai có cam đảm để đào bới nguyên do, tuy rằng bọn họ rất quan tâm đến vết thương trên người Âu Văn Quân, nhưng đương sự không nói, bọn họ cũng không nhiều chuyện mà đi hỏi, không có xảy ra chuyện gì là được rồi, dù sao hai cao thủ ‘hoàng kim’ của đội bóng đã trở lại, đây là điều đáng mừng nhất của cả đội.

Chỉ có một mình Hạ Lí biết hết đầu đuôi câu chuyện mới ở một bên lắc đầu thở dài, xem ra Âu Văn Quân không thể thoát được ma trảo của Tô Hoài Dương a, là phúc hay là họa, cũng chỉ có thể xem duyên số của bọn họ.....

Nhìn thấy động tác hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, trong đầu Hạ Lí đột nhiên nảy sinh ra hai từ ‘hài hòa’, tựa hồ hai người này từ nhỏ hẳn là nên đứng cùng một chỗ với nhau.

« Ai ! Hôm nay cùng nhau đi ăn cơm ! » Luyện tập xong, Lâm Triết liền la lên với cả đội.

« Í ! Thằng nhóc nhà ngươi có chuyện gì vui sao ? Muốn mời khách ? » Lí Kỳ vừa vặn đi tới hỏi.

« Đương nhiên có việc vui ! Nhưng không phải là của em, em là nói chúng ta nên đi chúc mừng cặp đôi hoàng kim của đội đã phục hôn đi ! » Lâm Triết nói xong liền hướng Âu Văn Quân nháy mắt.

Người nói vô tình, còn người nghe lại cố ý. Lâm Triết vừa nói xong làm Âu Văn Quân xấu hổ bước nhanh vào phòng thay quần áo, từ sau lưng quan sát, cậu ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ, Tô Hoài Dương nhìn Lâm Triết cười tươi rồi cũng vội vàng chạy theo.

« Đây là có chuyện gì vậy ? » Lâm Triết khó hiểu.

« Lâm Triết a ! Bọn họ là đang ngượng ngùng a. » Hạ Lí bắt đầu dĩ nhiên nói.

« Nhưng mà.....Bình thường cũng nói như vậy sao không thấy bọn họ xấu hổ, hôm nay mới nói có một câu như vậy lại xấu hổ ? » Lâm Triết vẫn còn khó hiểu.

« Được rồi, không phải cùng nhau đi ăn sao, còn không mau dọn dẹp, để tôi đi gọi bọn họ. » Không muốn bọn họ suy nghĩ nhiều, Hạ Lí đành phải lên tiếng giải vây.

« Tiểu Quân

» Tiến vào phòng thay quần áo, Tô Hoài Dương liền giống như con bạch tuộc bò lên người Âu Văn Quân.

« Anh.... » Âu Văn Quân còn chưa nói xong, đã bị Tô Hoài Dương dùng miệng bịt chặt.

Phá được bức tường cấm kỵ, Tô Hoài Dương càng tỏ ra không kiêng nể gì, quá khứ đau khổ áp lực lúc trước không còn tồn tại nữa, chỉ cần một khi có cơ hội, hẳn liền đem Âu Văn Quân kéo vào trong lòng ngực, một phen âu yếm.

Hạ Lí vừa mới mở cửa bước vào phòng thay đồ chợt nghe thấy tiếng động bên trong, cẩn thận lắng tai nghe chỉ cảm thấy máu toàn thân đều vọt lên mặt ! Hai vị đại nhân này ! Muốn hôn cũng phải lựa chỗ chứ ? Vội Vàng lui lại vài bước, mới cố ý giương giọng hét lên, « Ai ! Hai người xong hết chưa, đi thôi ! »

Một hồi sau, Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân mới đi ra, chỉ thấy khuôn mặt Âu Văn Quân so với thời điểm đi vào còn đỏ hơn, Tô Hoài Dương ở phía sau xoa xoa cánh tay đau nhức, trên miệng còn nhe răng cười bỉ ổi. Mọi người cảm thấy mờ mịt, đều quay đầu nhìn về Hạ Lí. Hạ Lí chỉ biết thở dài lần nữa, cảm thấy mới hai ngày thôi mà hần gần như đem khí phổi thở ra hết, lão đại a

~ cậu không thể tiết chế một chút được hay sao

~~

12. Chương 12

Mấy ngày nay mỗi khi đến giờ luyện tập, thân là phó đội trưởng, Hạ Lí liền cảm thấy sâu não vì lại phải dè thân ra giúp tên đội trưởng kia lừa gạt Âu Văn Quân.

Bỏ lại một câu nhắc cho Hạ Lí, Tô Hoài Dương ba ngày nay không hề đến luyện tập. Ai

~ Hạ Lí lại một lần nữa ngửa mặt lên trời thở dài, nếu không phải quá quen với cái tính tình thất thường của thằng bạn này, Hạ Lí sống hay chết cũng sẽ ngăn cản không cho Tô Hoài Dương vướng thân vào ba cái chuyện mạo hiểm đó, cho dù Tô Hoài Dương nói đi để nhìn mặt, nhưng mà..... Ai~ Hạ Lí cảm thán một tiếng. Bây giờ chỉ hy vọng lý trí của hần ta đủ mạnh, đừng vừa thấy mặt tụi nó là động đánh, chúc thêm phiền phức a.

« Hạ Lí~ đội trưởng hai ngày nay rốt cuộc đã chạy đi đâu vậy, không phải là đi cửa cấm em gái xinh đẹp nào đó chứ ? » Lâm Triết đi tới ôm lấy cánh tay Hạ Lí, thâm tình chớp chớp mắt nhìn hần.

« Này, này, này ! Làm gì có chuyện đó, không phải anh đã nói rồi sao, gần tới cuối kỳ, hội học sinh có rất nhiều việc phải làm, em cho là ai cũng rảnh rang như em sao a ! » Cười đẩy Lâm Triết ra, Hạ Lí vội đưa mắt lên nhìn Âu Văn Quân, thấy cậu cũng đang nhìn về phía này, ai cái thằng nhóc Lâm Triết này, nếu Âu Văn Quân có hiểu lầm cái gì thì cậu cứ việc ngồi chờ lão đại lột da của cậu đi !

« Hạ Lí. » Mới vừa đuổi Lâm Triết đi, Hạ Lí chợt nghe Âu Văn Quân ở phía sau gọi hần, ai ~ chuyện nên tới cũng đã tới rồi, Hạ Lí trong lòng rên rĩ một tiếng, cố gắng điều chỉnh bộ mặt tươi cười, làm như không có chuyện gì xoay người lại.

« A ! Tiểu Quân, có chuyện gì vậy ? » Hiện tại tốt nhất nên giả vờ vô tội, sau đó lựa thời điểm thích hợp để lảng sang chuyện khác a.....

« Hoài Dương.... Rốt cuộc đã đi đâu, hần ta không có ở hội học sinh, em.....buổi chiều có đến đó hỏi thăm qua. » Âu Văn Quân nói chuyện không được tự nhiên, cậu biết Hạ Lí đã biết rõ chuyện giữa bọn họ, chính vì thế mà cậu lại càng cảm thấy hành động của mình lúc này giống như ‘oán phụ’ bị ‘ông chồng’ bỏ một mình ở nhà, nhưng cậu vẫn nhịn không được muốn hỏi.

« A ! Này a..... » Hạ Lí gượng cười ha ha, trong lòng đấu tranh vòng vo mười bảy, mười tám lượt, rốt cuộc có nên nói hay không a, nếu nói Tô Hoài Dương đảm bảo sẽ trách mình, còn không nói, trong lòng lại lo lắng cho hần, nói sao thì Âu Văn Quân cũng không phải là tuýp người dễ tức giận làm bậy.

« Hạ Lí..... »

Ai ! Đành nói vậy. Nhìn thấy hai mắt nai con chứa đầy lo lắng của Âu Văn Quân, Hạ Lí không muốn lừa cậu nữa, hơn nữa hần cũng thực lo lắng cho Tô Hoài Dương, « Hần ta đi tìm đám người đã đánh em. »

Cái gì ? Hần thế nhưng lại đi tìm cái đám điên kia, sắc mặt Âu Văn Quân đột nhiên tái nhợt.

« Ai..... Không cần lo lắng, hần ngay cả người ta hình dạng như thế nào cũng không biết a, chắc chỉ đi kiếm một chút mà thôi. » Nhìn thấy sắc mặt Âu Văn Quân đột nhiên trắng bệch, Hạ Lí vội an ủi.

« Mau nói cho em biết hần đang ở đâu ! ! » Nghe Hạ Lí nói câu được câu mất, Âu Văn Quân nắm lấy cánh tay Hạ Lí nài nỉ.

« Sòng bài..... gần rạp chiếu phim thành nam..... » Hạ Lí bị khí thế của Âu Văn Quân hù dọa.

Không đợi Hạ Lí nói thêm câu nào nữa, Âu Văn Quân đã chạy như bay ra khỏi đó.

Ai ! Đi đến nơi mà thằng mập nói chờ đã ba ngày nay, thân cao gầy, đôi mắt ti hí, tóc vuốt keo, quần áo hoa hòe lờn loét..... Con mẹ nó, trên đời này có biết bao nhiêu thằng có bộ dáng giống vậy a ? Khoanh tay đứng ở trong một góc âm u trong sòng bài ồn ào, Tô Hoài Dương trong lòng cảm tức đem Tam Tự Kinh niệm mấy chục lần, trong gian phòng này không nhìn thấy một ai tốt lành cả, cứ dậm chân tại chỗ như vậy thì biết tới ngày nào tìm được đám côn đồ mất dạy kia ! Nghĩ như vậy, trên mặt Tô Hoài Dương bắt giác nhăn nhó thêm vài phần.

« Anh Hưng, thằng kia đã đến đây mấy ngày trời, giống như muốn tìm người a. » Cũng trong một góc âm u khác, một đám người đang vây quanh, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tô Hoài Dương đang đứng.

« Muốn cho một vài anh em tiếp đón nó một chút không. » Lại thêm một người nói.

Người được kêu là ‘anh Hưng’ kia, hí mắt đánh giá Tô Hoài Dương một lúc, « Ân, phải tìm nơi không có ai a. » Vừa mở miệng liền truyền ra giọng nói khàn thô.

Cười cười, mấy bóng đen hướng chỗ Tô Hoài Dương dời đi. « Chờ một chút ! » Khóe mắt đảo qua bóng trắng vừa mới bước vào cửa, là cưng ? Anh Hưng gọi lũ đàn em sắp rời đi lại, đôi mắt hí hiện lên một tia hào quang, đầu lưỡi liếm liếm môi trên, ánh mắt nhìn theo thân ảnh đó như đang theo dõi con mồi.

Vừa vọt vào cửa, Âu Văn Quân liền nhìn thấy bóng dáng cao ngất đang đứng trong góc kia.

« Hoài Dương ! » Xem xét thấy Tô Hoài Dương bình an vô sự, Âu Văn Quân thở dài một hơi nhẹ nhõm.

« Tiểu Quân, em.....sao em lại tới đây ? » Nhìn người đột nhiên xuất hiện, Tô Hoài Dương kinh ngạc.

« Anh ở trong này làm cái gì ! » Âu Văn Quân một phen nắm lấy ống tay áo của Tô Hoài Dương gấp gấp chặt vắn.

« Tiểu Quân, anh..... »

Không đợi Tô Hoài Dương nói xong, Âu Văn Quân liền kéo hắn ra khỏi phòng chơi, đi đến trong ngõ hẻm.

« Anh bị điên rồi sao ! Anh đã đáp ứng em !! Em không phải đã nói với anh là hãy quên đi sao !! Anh !!! » Vừa mới đi đến hẻm, Âu Văn Quân liền nắm lấy vạt áo của Tô Hoài Dương, đem hắn áp vào tường, lo lắng dọc đường đi toàn bộ hóa thành phần nộ rống lên.

« Tiểu Quân, anh không cam lòng, bọn họ đánh em như vậy, nếu cái gì cũng không làm, anh sẽ tức đến chết mất. » Bình tĩnh nhìn vào hai mắt của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương nghiêm túc nói.

« Anh là cái tên ngu ngốc, vậy anh có suy nghĩ lại hay không, nếu anh vì em mà xảy ra chuyện gì, anh bảo em phải làm cái gì đây, chẳng lẽ em thấy anh bị thương mà trong lòng không khổ sở sao ? » Thả lỏng cơ thể, Âu Văn Quân nhẹ nhàng tựa vào đầu vai Tô Hoài Dương, cậu làm sao không hiểu được tâm tình của Tô Hoài Dương, nếu hôm nay đổi người bị thương thành Tô Hoài Dương, cậu cũng sẽ không để yên cho đám người đó, nhưng mà hắn cũng không thể bỏ mặc cậu liền lỗ mãng chạy tới tìm người a, thật không biết trong đầu hắn chứa cái gì nữa !

« Tiểu Quân. » Nâng khuôn mặt Âu Văn Quân lên, không chờ cậu kịp phản ứng, Tô Hoài Dương đã muốn hôn lên đôi môi đang vì phần nộ mà run nhẹ nhẹ.

« Ân.....Có người..... » Âu Văn Quân mơ hồ nhẹ giọng nói, người này đang làm cái gì a ! Tuy rằng trời sắp tối, ngõ hẻm cũng không có ai, nhưng đây dù sao cũng là con đường a, ngẫu nhiên sẽ có một vài người đi qua.

« Không sao, không có người nào nhìn thấy đâu..... » Ôm nhanh lấy thắt lưng người yêu vào trong ngực, Tô Hoài Dương càng không kiêng nể gì mà hôn xuống.

Nụ hôn nóng bỏng thiêu đốt lý trí, hôn đến khi đèn trong hẻm bật sáng, hai người vẫn không buông nhau ra.....

Không biết qua bao lâu, Tô Hoài Dương mới buông Âu Văn Quân đã sớm bị hôn đến nhũn cả người ra, « Còn tức giận nữa không ? » Ngón cái vuốt ve hai má ửng đỏ của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương mang vẻ mặt vô tội mỉm cười.

« Anh !! » Thấy Âu Văn Quân lại sắp phát hỏa, Tô Hoài Dương vội vàng cam đoan sẽ không tái phạm nữa, lại ở bên môi cậu hôn ‘chụt’ một cái, liền nắm tay Âu Văn Quân đi ra ngoài.

Âu Văn Quân vốn không phải tức giận thực sự, hiện tại nghe lời cam đoan của hắn, cũng liền ngoan ngoãn để cho hắn nắm tay đi.

« Ha hả, phát hiện ra một chuyện thú vị nha. » Ở phía sau bọn họ, một bóng đen như bóng ma bước ra.....

Tuy rằng sắp tới kì thi cuối học kì, áp lực vẫn bao phủ toàn bộ các trường học trong thành phố, nhưng đối với lễ Giáng Sinh sắp đến gần, vẫn làm cho không khí hưng phấn tăng vọt. Cho nên, sau khi Tô Hoài Dương tuyên bố cho đội bóng được nghỉ tập luyện vào ngày 24, toàn đội đều hoan hô vui mừng. Tô Hoài Dương nhìn thấy các thành viên tinh thần phấn chấn, trong lòng cũng cao hứng tính toán chuyện riêng của mình, đây chính là lễ Giáng Sinh đầu tiên cùng Tiểu Quân bên nhau, hắn nhất định phải chuẩn bị tốt một chút.

Sao lại thế này ? Sớm tan học liền chạy đến nhà Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương đợi đến gần sáu giờ cũng không thấy Âu Văn Quân về nhà, không khỏi nảy sinh một trận buồn bực. Sẽ không xảy ra chuyện gì đi ? Nghĩ như vậy, Tô Hoài Dương hoảng hốt cầm lấy áo khoác vội vàng chạy ra ngoài.

.....

« Một lần, một lần thôi được không ? Ngày mai tớ sẽ cùng gia đình di dân sang Úc, có lẽ không bao giờ.....trở lại. Tớ Thật lòng thích cậu, cho nên mong cậu đáp ứng với tớ được không ? »

Âu Văn Quân vô thức nhìn cô gái trước mắt đau khổ cầu xin, cô đã nài nỉ cậu gần một tiếng đồng hồ rồi. Trong lòng Âu Văn Quân thực sốt ruột, Tô Hoài Dương ở nhà nhất định rất lo lắng đi ? Nhưng mà hiện tại.....Ai ! Đối mặt với ánh mắt khẩn triết của cô gái, cậu không thể bỏ mặc mà đi. Đúng vậy, tuy cậu là người khá lạnh lùng, nhưng không có nghĩa là cậu vô tình, cậu cũng không phải không thích nữ sinh, nhưng từ khi quen với Tô Hoài Dương, cậu không hề nghĩ sẽ liếc nhìn người khác. Cho nên, bây giờ cậu đang rất khó xử đứng trong phòng học trống trơn.

« Vậy chỉ hôn nhẹ thôi ? Trên mặt. » Nhìn trong ánh mắt Âu Văn Quân hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn, cô gái vội vàng yêu cầu, nhưng cô sẽ không từ bỏ đâu, cô là thật tâm thích Âu Văn Quân, mới lấy hết tất cả dũng khí để thổ lộ, cũng không cần biết kết quả, dù sao ngày mai cũng phải ly khai, vô luận ra sao cũng phải lưu lại một chút hồi ức.

Trên mặt.....sao ? Như vậy có được hay không ? Âu Văn Quân sắp mất hết kiên nhẫn nên quyết định mau chóng giải quyết chuyện này, Tô Hoài Dương khẳng định đang chờ rất sốt ruột, « Vậy..... được rồi. » Nghĩ vậy, Âu Văn Quân do dự mở miệng.

« Cậu.....Cậu trước nhắm mắt lại đi ? » Nhìn thấy ánh mắt cô gái đột nhiên tỏa sáng, Âu Văn Quân hơi có cảm giác hối hận.

Cô gái theo lời nhắm mắt lại, Âu Văn Quân hít một hơi thật sâu, chậm rãi tiến gần lại.

Ngay tại lúc đôi môi Âu Văn Quân sắp đụng vào khuôn mặt cô gái, cậu liền nhìn thấy thân ảnh đang đứng sừng sững ở cửa. Hoài Dương ! Âu Văn Quân kinh ngạc ngẩn đầu.

Nhận thấy nụ hôn không xảy ra, cô gái cũng ngẩng đầu nhìn, liếc mắt một cái liền trông thấy sắc mặt Tô Hoài Dương xanh mét dựa vào cửa lớp, đôi mắt thâm nâu thay đổi bất ngờ, mang đến một nỗi bi thương không nói thành lời.

« Kia.....cái kia, không phải.....phải..... tôi muốn cậu ta hôn tôi, tôi phải đi, tôi.....cho nên..... » Cô gái bối rối nắm chặt tay, hoang mang nói xong, khẩn trương nhìn Tô Hoài Dương rồi bỏ chạy khỏi chỗ đó. Cô không biết vì cái gì lại giải thích với Tô Hoài Dương, nhưng trực giác của cô cảm thấy mình phải nói ra, trực giác nữ nhân luôn luôn đúng.....

« Hoài Dương, em..... » Âu Văn Quân muốn giải thích, Tô Hoài Dương không nói một lời liền xoay người rời đi, cậu đành phải chạy theo phía sau.

Dọc đường đi, Tô Hoài Dương chỉ cúi đầu lẳng lặng, Âu Văn Quân tự biết đuối lý nên cũng không dám tiến lên, liền ngoan ngoãn đi theo sau lưng hắn.

« Là cô ta cầu em, em không phải cố ý. » Vẫn không chịu nổi cái loại không khí này, Âu Văn Quân bước nhanh hai bước, nắm lấy ống tay áo của Tô Hoài Dương giải thích.

« Cô ta cầu em thì em liền đáp ứng sao. » Ngữ khí Tô Hoài Dương vẫn mang theo tia khó chịu.

« Em..... » Âu Văn Quân nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ biết ủy khuất cúi đầu, lẳng lặng đi theo phía sau lưng hắn về nhà.

Vì vậy mà Âu Văn Quân không nhìn thấy được khuôn mặt tươi cười gian trá của Tô Hoài Dương đi ở phía trước.

Kỳ thật, Tô Hoài Dương sớm đã không còn tức giận nữa, chuyện hồi nãy hắn đã nhìn thấy rõ đến từng chi tiết, chính là đợi đến thời khắc mấu chốt mới nhảy ra. Hiện tại hắn đang tính toán như thế nào để lợi dụng tâm lý áy náy của Âu Văn Quân, thẳng nhóc thẹn thùng này, trừ bỏ hôn môi ra, cũng không cho hắn chạm vào nhiều một chút, hôm nay..... ha ha.....

Âu Văn Quân ở phía sau không hiểu vì sao rùng mình một cái.

13. Chương 13

Một bước tiến vào nhà, nhìn thấy bàn ăn ấm áp, trong lòng Âu Văn Quân càng thấy áy náy hơn nữa, vốn bọn họ phải ở cùng nhau chuẩn bị. Nhưng bây giờ, chính mình không có giúp đỡ cái gì, thậm chí còn làm cho Tô Hoài Dương chứng kiến một màn như vậy, cậu hiểu trong lòng Tô Hoài Dương hy vọng biết bao nhiêu về lễ Giáng Sinh này, vậy mà.....

Tô Hoài Dương vẫn không nói gì, kéo Âu Văn Quân vào phòng khách, liền đặt mông ngồi trên ghế sofa, ôm Âu Văn Quân ngồi trên đùi mình, bộ dáng rầu rĩ không muốn nói chuyện, cái đầu chôn trước ngực Âu Văn Quân. Âu Văn Quân cảm thấy khó hiểu, nhưng bản thân có lỗi, cũng không dám động đậy, cứ như vậy mà ngoan ngoãn để cho hắn ôm.

Sau một lúc lâu, Tô Hoài Dương mới ngẩng đầu nhìn Âu Văn Quân, bị hắn nhìn chăm chú, lại không dám tránh đi, Âu Văn Quân đành phải tự trấn định nhìn hắn.

Người yêu bình thường tỏ ra rất quật cường, lạnh lùng, nhưng bây giờ lại lộ ra ánh mắt nai con vô tội, Tô Hoài Dương cảm thấy chính mình cho dù bị quăng giữa biển Thái Bình Dương cũng buộc phải quay về, nhưng biểu tình trên mặt vẫn tận lực ‘đơ’ ra. Kiên trì ! Kiên trì ! Nếu hiện tại không cố gắng, chẳng những không ‘ăn’ được nhóc Văn Quân đáng yêu, mà có lẽ còn phải anh dũng hy sinh, nói không chừng Tiểu Quân ngay cả nắm tay cũng không cho hắn nắm a

~

Sở sàng cũng phải biết lựa lúc nóng, chứ lúc lạnh sẽ không hiệu quả, áp chế tâm tình ‘háo sắc’ của chính mình lại một chút, Tô đại sắc lang bắt đầu hành động.

Kéo đầu Âu Văn Quân hạ xuống, Tô Hoài Dương hôn lên, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng Âu Văn Quân, khẽ liếm khoang miệng mềm mại, mang đến từng đợt đụng chạm ma sát. Âu Văn Quân cũng đã quen với hành động thân mật như vậy nên cũng thuận theo, hai mắt nhắm lại cảm nhận nhiệt tình như lửa kia.

Một hồi sau, buong đôi môi bị chà đạp đến đỏ hồng ra, Tô Hoài Dương chuyển sang khẽ cắn lấy vành tai trắng nõn như ngọc, hô hấp nóng rực phun vào cổ, làm cho Âu Văn Quân không khỏi run lên. Nụ hôn hôm

nay dường như có gì đó khan khác, nhưng trong đầu hỗn loạn không thể lý giải ra, Âu Văn Quân chỉ có thể để Tô Hoài Dương dẫn dắt, yếu đuối tựa trong lòng ngực của hắn. Nhẹ nhàng cởi cái áo khoác ra khỏi người Âu Văn Quân, bàn tay nóng rực theo đường cong thân thể vuốt nhẹ đến bên hông, chậm rãi xoa nắn, chui vào vạt áo sơ mi, từ từ đi đến trước ngực, tìm được ‘vật nho nhỏ’ nổi trên làn da láng mịn.....

Cảm thấy bàn tay Tô Hoài Dương chuyển động đến nơi chưa bao giờ chạm qua, Âu Văn Quân đang rối loạn tức khắc liền thanh tỉnh, vừa định bật người dậy, chợt nhớ tới chuyện vừa rồi, chỉ sợ cự tuyệt lần nữa khiến Tô Hoài Dương thương tâm, giữa lúc bối rối, Âu Văn Quân e lệ cũng quyết tâm, liền thả lỏng thân thể.

Đang toàn tâm toàn ý thưởng thức cảm giác tuyệt vời từ làn da mềm mại của cậu mang tới, Tô Hoài Dương chợt nhận thấy thân thể trong lòng ngực đột nhiên cứng đờ, vội vàng dừng động tác, sau một lúc lại cảm thấy Âu Văn Quân tiếp tục thả lỏng, giống như ngầm cho phép, trong lòng Tô Hoài Dương liền vui vẻ, ngón tay không hề do dự tiến tới xoa nắn nơi nho nhỏ nổi lên kia, một tay ôn nhu ma xát, một bên dùng tay giải khai nút áo sơ mi. Áo sơ mi theo hai bên sườn rơi xuống, bày ra hai khóa hồng anh đứng thẳng trước ngực, Tô Hoài Dương nhìn thấy chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, không chút dờ dặt cúi đầu, âu yếm hôn lên điểm nhỏ trên người cậu.

Cảm giác kích thích quá mức làm cho Âu Văn Quân rên lớn một tiếng, nhận ra hành động của mình liền mãnh liệt nâng tay lên che miệng lại, đau khổ áp chế tiếng rên rỉ muốn thoát ra ngoài. Tiếng thở dốc gấp gáp cùng tiếng rên rỉ kiềm nén làm cho không khí trong phòng đột nhiên tăng vọt.

Tô Hoài Dương tham lam vừa liếm vừa hôn làn da dưới thân, lưu lại một ấn ký đặc biệt, làn da ướt át ở dưới ngọn đèn lấp lánh mê hoặc.

« Văn Quân, Văn Quân, Văn Quân..... » Tô Hoài Dương mỗi một nụ hôn hạ xuống là một lần lẩm bẩm tên cậu.

Cảm thấy hai bàn tay của Tô Hoài Dương đã đến chỗ ‘bí mật’ giữa hai chân, Âu Văn Quân hoảng sợ tỉnh táo lại, nắm chặt lấy bàn tay tham lam của Tô Hoài Dương.

Ngước nhìn lên, là đôi mắt ướt át tràn ngập hoảng loạn cùng ngỡ ngàng của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương tiến tới trước, nhẹ nhàng hôn lấy hai gò má của cậu, bàn tay mềm nhẹ mà kiên định dời khỏi sự ngăn trở của Âu Văn Quân.

« Văn Quân, Văn Quân, đừng cự tuyệt anh, em có biết, anh rất yêu em, em có thể cho anh một chút tự tin xác định điều đó được không. » Giọng trầm thấp nói ở bên tai giống như thổi miên, khơi mào lên sự áy náy của Âu Văn Quân, cũng mềm hóa tầng kiên trì cuối cùng của cậu, ý thức lại một lần nữa trầm luân vào cảm xúc.

Nhận thấy hạ thân chợt lạnh, Âu Văn Quân xấu hổ nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại, nghĩ đến bộ dáng ‘trần trụi’ lúc này của mình, cậu xấu hổ đến nổi toàn thân đều đỏ ửng lên.

« Văn Quân, đẹp quá..... » Tô Hoài Dương khàn giọng, Âu Văn Quân xấu hổ đến muốn khóc, không mở mắt cũng biết ánh mắt Tô Hoài Dương đang nhìn vào chỗ nào, dưới tầm mắt nóng bỏng của hắn, Âu Văn Quân cảm thấy cả người như sắp bị thiêu cháy đến nơi.

Nhận ra bàn tay ấm áp đã bao lấy cái nơi chưa bao giờ bị người khác đụng chạm qua làm cho Âu Văn Quân thiếu chút nữa hét lên chạy trốn, nhưng thân thể đã sớm phản bội cậu, bất luận như thế nào cũng bị luận động cao thấp từ bàn tay của Tô Hoài Dương làm cho mê mang.

« A.....Hoài Dương.....Không..... phải, đủ rồi..... »

« Bảo bối, chưa đủ, chưa đủ..... » Không để ý tới lời rên rỉ cầu xin của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương mị hoặc ghé vào lỗ tai cậu nỉ non, xong liền bắt ngờ cúi người xuống dùng miệng bao lấy khối lửa nóng của cậu.

« Không.....Hoài Dương.....Mau.....lấy ra... » Âu Văn Quân vừa thẹn vừa vội, muốn lấy tay kéo đầu Tô Hoài Dương ra, lại phát hiện bàn tay không còn chút lực, khó khăn lắm mới nắm được tóc của hắn, nhưng lại đẩy không ra, ngược lại không tự giác kéo đầu hắn vào gần chính mình hơn.

Tô Hoài Dương đang ra sức liếm lộng, khoái cảm mãnh liệt cơ hồ bức Âu Văn Quân chảy nước mắt, thiếu niên chưa từng trải đối với chuyện này rất ngây ngô.

« Hoài Dương.....a ! » Không kịp lên tiếng cảnh báo, dự vọng không kiềm nén được đã dừng mãnh phun trào, Tô Hoài Dương né tránh không kịp liền đem tất cả nuốt vào.

Lần đầu tiên nuốt cái loại này, Tô Hoài Dương nhất thời ngây dại, một tay che miệng không biết nên phản ứng như thế nào.

« Hoài Dương, thực xin lỗi, em.....em không phải cố ý. » Thấy Tô Hoài Dương ‘chết đứng’ như vậy, Âu Văn Quân sợ hãi, vội vàng ôm lấy hắn.

« Không, không có việc gì, là của em nên....không sao. » Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ như chú nai con của ‘vợ’, Tô Hoài Dương mỉm cười hôn lên đôi môi cậu, ôn nhu trấn an.

« Hoài Dương..... » Âu Văn Quân cảm động tiến sát vào trong lòng ngực của Tô Hoài Dương, thân thể thiếu niên lại ma xát nhau làm cho Tô Hoài Dương phát ra một tiếng rên đầy thống khổ.

Âu Văn Quân khó hiểu ngẩng đầu nhìn, mình cũng phải làm giống vậy sao?

Nhìn ánh mắt đơn thuần của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương cảm thấy dự vọng của mình dường như phát đau. Nhưng mà, hắn không dám làm vậy, bởi vì hắn không dám xác định, cùng là nam nhân, hắn không xác định Âu Văn Quân có chịu để cho hắn ôm hay không. Hắn thậm chí không xác định, cậu là áy náy chuyện lúc này mới để hắn làm như vậy phải hay không, cho dù là một chút, hắn cũng không muốn chính mình làm sai chuyện này. Không muốn cậu mất hứng, không muốn dọa cậu, hắn đành phải ủy khuất chính mình trước vậy.

Ở trong lòng thầm cảm thán một câu, thương tiếc hôn lên trán của Âu Văn Quân rồi đứng dậy, thu gom quần áo quăng tứ phía, Tô Hoài Dương bước vào phòng tắm.

« Hoài Dương. » Mới đi đến phòng tắm, Tô Hoài Dương đang chuẩn bị DIY liền nghe thấy giọng nói đầy hoảng sợ phía sau lưng, vội vàng lấy khăn che ‘bộ vị trọng yếu’, mới xấu hổ quay người lại, thấy Âu Văn Quân đang đứng ở cửa mang biểu tình phức tạp nhìn hắn.

«Văn Quân, anh..... » Tô Hoài Dương túm quần không biết nên nói cái gì, ánh mắt đảo quanh phòng không dám nhìn người trước mặt.

« Vì sao.....không ? Anh như vậy..... em cũng có thể. » Rồi rạc nói xong một câu như vậy, Âu Văn Quân xấu hổ muốn ngất đi, cắn chặt môi dưới, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

A ? Cái gì ? Tiểu Quân nói cái gì ? Tuy rằng Âu Văn Quân lắp bắp nói từ được từ mất, nhưng Tô Hoài Dương nghe vẫn hiểu được, cho nên hắn không dám tin vào cái lỗ tai chính mình, nhất thời ngây người, không biết nên phản ứng làm sao.

Gần nửa ngày không thấy hành động của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân vừa thẹn vừa vội, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Hoài Dương. Thấy vẻ mặt ngu ngốc đang nhìn chằm chằm vào mình, càng thêm bức bối, ngu ngốc a ! Không hiểu sao, chẳng lẽ muốn mình lặp lại lần nữa !

« Cái kia.....Văn Quân, anh không muốn em khó xử, anh.....không biết là em có nguyện ý.....nguyện ý giúp anh hay không. » Bị Âu Văn Quân trừng, Tô Hoài Dương rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Âu Văn Quân một từ cũng không nói mà đi nhanh về phía Tô Hoài Dương, hôn lên cái miệng đang lải nhải kia.

« Em nguyện ý. » Nhẹ nhàng nói, nụ hôn ngây ngô từ môi di chuyển chậm xuống dưới, Âu Văn Quân chậm rãi quỳ xuống, bàn tay vịn lấy hai bên hông rắn chắc của Tô Hoài Dương.

Hưng phấn quá mãnh liệt làm cho Tô Hoài Dương bất động, chỉ có thể thở hổn hển dõi theo động tác của Âu Văn Quân trên người mình.

Nhìn thấy vật to lớn trước mắt, Âu Văn Quân có chút sợ hãi cùng do dự.

« Văn Quân, lấy tay.....cũng.....cũng được. » Không muốn Âu Văn Quân khó xử, Tô Hoài Dương nhanh nói, lại đổi lấy cái nhìn hung hăng của Âu Văn Quân, đưa nhóc quật cường a

~

Nhẹ nhàng cắn môi, Âu Văn Quân trong đầu lặp đi lặp lại n lần quyết tâm, đây là Tô Hoài Dương, là người mình yêu, của Hoài Dương hết thấy đều là của mình, không sợ, là Hoài Dương, là Hoài Dương.....

Nhắm mắt rồi lại chậm rãi mở ra, Âu Văn Quân không hề do dự ngậm lấy khối lửa nóng đó vào trong miệng.

« Ô~ » Tiếng rên rỉ đồng thời từ miệng hai người phát ra, cảm thụ xa lạ, mãnh liệt mà kích thích.

Trúc trắc chơi đùa khối dục vọng trong miệng, cảm thấy ‘nó’ càng thêm phát nhiệt, Âu Văn Quân xấu hổ không dám mở mắt, trong tai truyền đến tiếng thở gấp của Tô Hoài Dương, làm cho cậu dấy lên cảm giác hưng phấn, động tác trong miệng không khỏi nhanh lên.

« Văn Quân, mau.....mau buông ra. » Nhận thấy chính mình sắp phun trào, Tô Hoài Dương vội đẩy Âu Văn Quân, nhưng một chút chất lỏng vẫn tràn vào miệng Âu Văn Quân, làm cho cậu ho một trận.

« Văn Quân..... Có sao không, em ổn chứ. » Tay chân luống cuống lau hết bạch trọc trên mặt cậu, Tô Hoài Dương vội vàng trấn an, giúp cậu thuận khí.

Âu Văn Quân nhận được sự quan tâm thái quá từ người yêu, ngẩng đầu liếc hẩn một cái, đột nhiên phì cười, Tô Hoài Dương cũng sột, tiếp theo cũng cười, ôm người yêu vào trong lòng ngực, trong lòng tràn đầy hạnh phúc ấm áp.....

Sau khi tình cảm mãnh liệt trôi qua, hai người vẫn còn mỗi một ôm nhau ngồi trên sofa không nhúc nhích. Đầu tựa vào trước ngực Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân cong người giống như con mèo làm nũng, ánh mắt nửa nhắm nửa mở, giống như đang ngủ.

« Đói bụng. » Giọng nói vô lực.

« Em vẫn chưa ăn no sao. » Bật cười gian xảo.

« Không đứng đắn. » Cắn một ngụm lên làn da mặt ong co dãn.

« Lăn nữa được không. » Ngón tay vô lại hướng mục tiêu tìm tới.

« Không được, đói, không còn sức. » Chụp lấy ma trảo trước ngực.

« Ha hả..... » Nhéo một cái.

« Sắc lang..... » Tiếp tục chuỗi hành động bí ẩn.

Tuần lộc kéo chiếc xe tuyết trong trời đêm xẹt qua, ngắm nhìn cuộc sống bình an dưới nhân gian, vô tình bắt gặp trong một phiên cửa sổ nhỏ diễn ra một cảnh tượng ‘hạnh phúc’, không khỏi đỏ mặt.....

Còn có lẽ vật nào trong đêm Giáng Sinh hạnh phúc hơn việc ở bên cạnh người mình yêu.....

14. Chương 14

Qua ngày sinh Khổng Tử chính là năm mới, được nghỉ hai tuần. Tô Hoài Dương vốn đã chuẩn bị sẵn một đồng kế hoạch với Âu Văn Quân, nhưng bị Âu Văn Quân nói một câu, em muốn đi thăm mẹ, liền hủy bỏ hết tất cả. Chưa từ bỏ ý định, Tô Hoài Dương liền quần quít lấy Âu Văn Quân, nói muốn cùng đi thăm mẹ với cậu, thuận tiện ra mắt ‘nhạc mẫu đại nhân’. Bởi vì đến gần mười bốn ngày không gặp Âu Văn Quân, trong lòng Tô Hoài Dương cảm thấy khó chịu giống như bị mèo cào. Nhưng Âu Văn Quân cho dù chết cũng không chịu đáp ứng, thật không có biện pháp, Tô Hoài Dương đành phải bắt cậu hứa mỗi ngày đều phải gọi điện thoại, mới cam lòng cho cậu đi, trước khi đi lại nhải dặn dò thiếu chút nữa ngay tại nhà ga trình diễn phim truyền hình tình cảm suốt mười tập, Âu Văn Quân chỉ biết đỏ khóc đỏ cười, khó khăn lắm mới đuổi hẩn về được.

Âu Văn Quân đi rồi, Hạ Lí cũng về ăn tết với ông bà, còn lại một mình không thú vị, Tô Hoài Dương cũng thu thập một số đồ đạc, trở về ngôi nhà mà đã bốn tháng hẩn chưa đặt chân vào.

Trong nhà bày trí theo phong cách phương tây cổ kính, trên bàn ăn hoa lệ chứa đầy những món ăn màu sắc lẫn mùi vị đều rất hấp dẫn, người hầu mặc chế phục cung kính đứng khoanh tay một bên. Liếc mắt cũng biết, đây thực là một ngôi nhà giàu có. Ngay ở giữa bàn ăn tinh xảo, Tô Hoài Dương đang cùng mọi người trong nhà dùng bữa tối tất niên.

« Hoài Dương a ! Đến, ăn nhiều một chút. Đã lâu không có trở về nhà, mọi người đều rất nhớ con. » Mẹ Tô tràn đầy vui mừng gấp thịt bỏ vào trong chén Tô Hoài Dương, nhìn thấy đứa con càng lớn càng anh tuấn vĩ đại, trong mắt đầy ý cười.

« Mẹ, chén con đã đầy tràn rồi. » Nhìn thấy thức ăn trong chén đã chất cao đến đụng mũi, Tô Hoài Dương dở khóc dở cười nhìn người mẹ thân yêu của mình.

Đứa con thứ hai của Tô gia, Tô Hoài Quang nhìn thấy một màn như vậy, tức giận lừa mấy đĩa cơm vào miệng, nhú mồm bắt mồm hừ một tiếng khinh miệt.

« A Quang a, con cũng phải học hỏi anh con nhiều một chút. Hảo hảo tập trung học hành, đừng lo chơi bời nữa. » Chú ý tới thái độ mờ ám của thằng con thứ hai, người đứng đầu Tô gia – Tô Trầm nhin không được rằng dạy đứa con này vài câu, thằng thứ hai này vẫn là tâm bệnh lớn nhất của Tô lão gia.

Khi mới sinh ra, thân thể Tô Hoài Quang ốm yếu nhiều bệnh. Vợ chồng Tô gia tận tâm tận lực mới đoạt lại mạng sống của nó từ tay diêm vương, trở về lại thế gian, đứa nhỏ đáng thương này từ bé đã chịu ủy khuất, tự nhiên mọi người sẽ tìm mọi cách để yêu thương nó a. Nào biết, khi đứa nhỏ này trưởng thành, thân thể được nuôi dưỡng rất tốt nhưng tính tình cũng từ đó mà cực kỳ kiêu căng tùy hứng. Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, nhưng không thấy có chút suy chuyển, vợ chồng Tô gia chỉ biết mở một con mắt cho qua. Nhưng hoàn hảo, đứa con lớn Tô Hoài Dương từ lúc nhỏ đã lanh lợi, ít nhiều cũng trấn an được tâm tình cha mẹ, cho nên toàn bộ hy vọng đều ký thác trên người con trai lớn.

« Ba, đứng nói như vậy, em nó còn nhỏ. » Tô Hoài Dương vội vàng giải vây cho em trai.

« Hừ, còn nhỏ ? Tháng sau đã 15 rồi ! » Ba Tô bày biểu tình không vừa ý.

Tô Hoài Dương cười cười không nói thêm gì nữa, cúi đầu tập trung vào việc ăn uống. Từ khi lớn lên một chút, cha mẹ liền lấy em trai hấn so sánh với hấn, làm cho trong lòng nó ghi hận người anh trai này, cho nên Tô Hoài Dương ở nhà đến khi vừa lên trung học liền xin phép đến ký túc xá trong trường, bởi vì từ nhỏ hấn đã tự quyết, cha mẹ cũng không thể nào phản đối được.

Tiểu Quang đã 15 tuổi rồi sao ? Tô Hoài Dương không khỏi nghĩ đến Văn Quân của mình, cũng đã 15, nhưng Văn Quân so với em trai của mình khác nhau nhiều lắm, mặc dù có đôi khi tỏ ra lạnh lùng, nhưng cũng có lúc biết quan tâm chăm sóc, ít nhất đối với mình là như thế. Nghĩ vậy, trong lòng Tô Hoài Dương cảm thấy ngọt ngào, thật nhớ em a ! Đã hai ngày không gặp nhau, không biết hiện tại em đang làm cái gì, có nhớ anh không ?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên điện thoại trong phòng khách vang lên.

« Ba, để con nghe ! » Phụ thân vừa muốn kêu người hầu đi tiếp điện thoại, đã bị Tô Hoài Dương nhanh chóng bắt lấy.

Nhất định là Tiểu Quân, Tô Hoài Dương vội vàng nhảy qua sofa, thân thể còn chưa ổn định liền ôm lấy điện thoại trên bàn trà.

« Ai nha ! Tiểu tử tông, chậm một chút, gấp gấp cái gì a ! » Nhìn thấy đứa con trình diễn động tác mạo hiểm, mẹ Tô la hấn vài câu.

« Uy ? » Cầm lấy điện thoại, giọng điệu bất giác chuyển sang ôn nhu.

Đầu bên kia điện thoại không có âm thanh, chỉ nghe được tiếng thở nhợt nhạt.

« Tiểu Quân. » Tô Hoài Dương nhẹ nhàng gọi một tiếng, ý cười cũng theo khóe miệng khẽ nhếch lên.

« Ân. » Cúi đầu lên tiếng.

« Tiểu Quân, em có khỏe không, anh rất nhớ em. » Đè thấp giọng nói, Tô Hoài Dương thả lỏng thân thể ngồi vào ghế sofa,

« Hoài Dương, năm mới vui vẻ. »

« Ân, em cũng vậy. Đã ăn cơm chưa ? »

« Vẫn chưa, một lát nữa sẽ ăn. Còn anh ? »

« A, đã ăn xong rồi. »

« Ừ

hắt xì ! » Bên kia truyền đến một tiếng hắt xì nho nhỏ.

« Tiểu Quân, em bị cảm hả ? » Tô Hoài Dương lập tức khấn trương lên.

« Không, em ra ngoài gọi điện thoại, trời hơi lạnh. »

« Ừ, vậy em mau mau trở về đi, hôm nay rất lạnh đó, cẩn thận coi chừng bị cảm. »

« Ân, vậy em đi đây, bye ! »

« Ân, hôn một cái ! » Tô Hoài Dương đưa miệng lại sát điện thoại ‘chụt’ một cái.

« Không đứng đắn. » Bên kia truyền đến ý cười, nhưng cũng tận lực đáp lại một tiếng hôn nhẹ nhàng.

« Bye ! Ngày mai nhớ gọi điện thoại cho anh. » Trong lòng Tô Hoài Dương ngọt như mía lùi, vẫn còn muốn nói chuyện điện thoại với Âu Văn Quân thêm nữa, nhưng lại đau lòng cậu ở bên ngoài lạnh, mới lưu luyến nói lời từ biệt.

« Ân. » Thản nhiên lên tiếng, bên kia liền ngắt máy.

Buông điện thoại xuống, Tô Hoài Dương mang về mặt ngọt ngào trở lại bàn ăn.

« Bạn gái ? » Mẹ Tô đầy hứng thú nhìn thần tình ngọt ngào của thằng con.

« Mới không phải, mẹ ~ mẹ đừng đoán mò. » Tô Hoài Dương hơi đỏ mặt.

« Con là do chính mẹ sinh ra, trong bụng con có bao nhiêu con giun đũa mẹ đều biết. Có hay không, người một nhà chuyện gì không thể nói với nhau. » Nhìn thấy đứa con đột nhiên đỏ mặt, mẹ Tô trong lòng càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng.

« Mẹ~ » Tô Hoài Dương khó chịu nhìn vẻ mặt đắc ý của mẹ Tô.

« Được rồi, Tiểu Dương. Ba không phải đối việc con quen bạn, nhân phẩm tốt là được rồi, nhưng không được phép ảnh hưởng đến chuyện học hành. » Ba Tô uy nghiêm nói, ông cũng không lo lắng cho thằng con này, bởi vì ông tin tưởng rằng nó rất biết chừng mực, nhưng thân làm cha cũng phải nhắc nhở vài câu.

« Vâng, con đã biết, ba. » Tô Hoài Dương ngoài mặt đáp lời nhưng trong lòng đã âm thầm tính toán, hẳn dùng nhân cách của mình đảm bảo về nhân phẩm của Tiểu Quân, chuyện đó tuyệt đối không có vấn đề, nhưng mà.....

« Con ăn no ! » ‘Cạch’ một tiếng buông chén cơm xuống, lấy khăn thô lỗ lau miệng, Tô Hoài Quang bỏ lại một câu liền không quay đầu lại đi lên lầu, vào phòng của mình.

Ba Tô mẹ Tô bắt đắc dĩ nhìn theo thằng con, cùng thở dài ở trong lòng, rồi dùng lực chú ý đến thằng con lớn, đứa con này chính là đứa kế thừa sự nghiệp của bọn họ.

Đi vào trong phòng của mình, Tô Hoài Quang đóng sầm cửa lại, ngã đầu nằm vật trên giường. Hai tay gối sau đầu, bực bội nhìn trần nhà.

Vì sao ? Vì sao bất cứ cái gì anh làm đều tốt, còn tôi làm cái gì thì cũng là sai ? Cũng đều quen bạn gái giống nhau, nhưng đối với tôi lại chính là việc làm không đứng đắn ? Đến mức làm cho ba phải la mắng ? Con mẹ nó thật bất công ! Tô Hoài Quang trong lòng càng nghĩ càng cảm phẫn.

Tức giận đá một cước, Tô Hoài Quang cảm di động trong tay, bấm một dãy số.

« Uy, anh Hưng ! Là tôi, Tiểu Quang a. »

« Ủ ! Tiểu Quang, vì sao lại gọi điện cho anh vậy ? » Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói khàn thờ không kiên nhẫn, giống như đang làm chuyện tốt mà bị phá rối.

« Ân, qua tết sẽ có chút tiền, muốn làm vài việc thôi. Qua lễ gặp nhau đi..... »

Nói xong điện thoại, Tô Hoài Quang cảm thấy một trận hư không. Bọn người Chu Hưng cũng không phải là người tốt, trong lòng nó rất rõ ràng. Tuy rằng nó cũng thích chung chạ, nhưng đối với bọn họ, nó cũng chỉ là một thiếu gia có tiền thích tùy hứng, đám người kia chấp nhận cho nó vào nhóm hơn phân nửa là vì tiền của nó. Nhưng nó không quan tâm, ít nhất bọn họ cũng xem trọng nó, đều đem nó nâng tới tận trời, ở nhà thì không được coi trọng, nhưng ở bên ngoài hoàn toàn rất thỏa mãn

Người anh trai hoàn mỹ kia vĩnh viễn là bóng ma trong đầu nó, nó như con chuột chui rúc dưới ánh hào quang chói lóa, không thể vùng vẫy. Nó muốn phá tan cái tầng hào quang đó.....

15. Chương 15

Sau khi trải qua kỳ thi cuối học kỳ, đội bóng rổ cũng trở lại luyện tập bình thường, trận thi đấu mùa đông tổ chức giữa các trường trong thành phố cũng sắp bắt đầu.

Thời điểm các trường trong khu vực rút thăm, trúng vào tổ C. Đó là một tổ bóng thực lực khá yếu, không tính trường cấp 3 quốc tế, thì các đối thủ khác không cần phải bàn tới, nhất là trận đầu tiên đấu với một trường tư thục có tiếng chơi xấu, trận đấu này đối với đội bóng, chỉ cần đề phòng bọn họ không làm gì mờ ám là tốt rồi. Đối với kết quả như vậy, các thành viên đều rất hưng phấn, tuy rằng thực lực của cả đội hiện tại, đánh tới trận chung kết hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng không ai lơ là chủ quan.

Tô Hoài Dương vô cùng cao hứng tuyên bố ngày mai được nghỉ ngơi một ngày, tới ngày một tập hợp ở sân vận động, sau đó liền giải tán.

« Văn Quân, tuy ngày một chính là trận đấu đầu tiên, nhưng không cần phải lo lắng quá a ! » Nằm trên ghế sofa ở nhà Âu Văn Quân, ‘bach tuộc’ Tô Hoài Dương lại tiếp tục bám dính trên người ‘vợ’. Hiện tại, Tô Hoài Dương rất ít khi quay về ký túc xá của mình, ban đêm rét lạnh, có gì hạnh phúc bằng việc được ôm ấp người vợ thân yêu ấm áp.

« Mặc cái giống gì phải lo lắng chứ. » Trở mình cầm lấy tạp chí thể thao, Âu Văn Quân cấp cho Tô Hoài Dương một ánh mắt xem thường, mang theo một chút ngạo khí.

« Đây chính là trận đấu trung học đầu tiên của em a ~ Chúng ta phối hợp nhất định sẽ rất oách, em không cần khẩn trương, anh trai sẽ bảo vệ em..... » Bàn tay không an phận từ vạt áo trượt vào trong.

Hơi hơi vắn vẹo nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay kia, Âu Văn Quân đành mặc kệ hần, đem tâm tư đặt trong quyển tạp chí, không muốn cùng hần hồ nháo. Nhưng thân thể đã quen dần sự âu yếm lại thành thực bắt đầu phản ứng, hướng chỉ người kia đã sớm hiểu rõ thân thể của mình trong lòng bàn tay.

Bị trêu chọc như vậy làm gì còn tâm tình để đọc sách nữa, Âu Văn Quân bắt mắt liếc Tô Hoài Dương, đem tạp chí đặt lên bàn, có chút giận dỗi ôm lấy cổ Tô Hoài Dương kéo xuống cắn một cái lên môi dưới của hần.

Tô Hoài Dương bị đau thở nhẹ một hơi, nhưng Âu Văn Quân không có chút nào là muốn nhả ra, động tác cũng không có tiến thêm một bước, chỉ trụ ở cái miệng hần, mở to đôi mắt xinh đẹp theo dõi hần, trong mắt ẩn chứa ba phần tùy hứng, ba phần khiêu khích, ba phần mỉa mai hoặc cùng trêu tức.

Bị một đôi mắt như vậy nhìn chằm chằm, Tô Hoài Dương chỉ cảm thấy hạ thân nóng rực, đôi tay siết chặt lấy Âu Văn Quân, lấy lại thể tiến công, đưa cậu vào một nụ hôn sâu. Âu Văn Quân đã không còn trức trặc như lúc ban đầu nữa, đương lúc lưỡi của Tô Hoài Dương tham nhập vào trong miệng cùng cậu chơi đùa, cậu không còn là..... Người bị động nữa. Hàm trụ cái lưỡi ma quái của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân hơi dùng sức hấp một cái rồi nhẹ nhàng cắn, ngón tay cũng bướng bỉnh như có như không xẹt qua giữa hai chân Tô Hoài Dương, cậu vừa lòng khi cảm giác được hạ thân người phía trên lại mãnh liệt run rẩy một chút.

« Tiểu yêu tinh ! » Buông đôi môi bị hôn đến sưng đỏ ra, Tô Hoài Dương neho mắt nhìn người đang nằm trong lòng ngực, đôi mắt màu hổ phách bị đục vọng đốt cháy hóa nâu !

Nhìn thấy trong mắt Tô Hoài Dương bốc lên ngọn lửa, Âu Văn Quân lần đầu tiên trong đời hiểu được câu ‘chơi với lửa có ngày chết cháy’.....

« Không được.....A ! » Âu Văn Quân từ trên sofa nhảy dựng lên muốn chạy trốn, mới đầu chỉ nghĩ muốn đùa giỡn với hắn một chút, nhưng bây giờ nếu để cho hắn tiếp tục, đêm nay cậu sẽ không toàn mạng trở ra, nhưng còn chưa chạy được nửa bước đã bị ôm trở lại sofa.

« Làm người phải có ý thức trách nhiệm. » Tô Hoài Dương căn nhắc nhìn thiên hạ dưới thân, thằng nhóc này chỉ biết ‘đốt lửa’ là không biết ‘dập lửa’ ! Mấy hôm trước vì đội bóng phải luyện tập vất vả, mỗi ngày đều cùng cậu ngủ chung một giường, hắn đã phải nhẫn nhịn chịu đựng không ‘ôm’ cậu, hôm nay nếu hắn để cho cậu chạy thoát thì đúng là ông trời không có mắt mà.

Quần áo một phen bị cởi xuống, khí lạnh đột nhiên thổi tới làm Âu Văn Quân rùng mình, nhưng không đợi cậu kịp phản ứng, cái miệng Tô Hoài Dương đã ngậm lấy một điểm đỏ hồng trước ngực, bàn tay cũng không ngần ngại chậm rãi xoa nắn điểm bên kia, còn tay kia thì vuốt ve ở sau lưng.

Âu Văn Quân chưa bao giờ biết thân thể của mình lại mẫn cảm như thế, mấy tháng qua Tô Hoài Dương đã sớm quen thuộc từng centimet trên người cậu, nên làm sao cậu chịu được sự trêu chọc của hắn. Chỉ một lát sau, tiếng rên rỉ không kiềm nén được phát ra, ánh mắt trong trẻo cũng trở nên ảm ướt mênh mông.

Nhiệt khí điên cuồng lan tỏa khắp cơ thể, Âu Văn Quân nhịn không được nhắm người về phía Tô Hoài Dương, muốn ma sát với cơ thể hắn để giảm bớt sự xao động trong người.

Cảm giác được người yêu đang động tình, Tô Hoài Dương nảy sinh ý xấu, thoáng ly khai thân thể cậu. Thấy động tác của hắn, Âu Văn Quân mở mắt khó hiểu, ai ngờ lại nhìn đến vẻ mặt tươi cười xấu xa của hắn.

« Làm người phải có ý thức trách nhiệm. » Áp chế hỏa khí đốt người, oán hận trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười trước mặt, Âu Văn Quân dùng chính lời nói lúc này của hắn để đáp lại.

« Cầu anh đi. » Biết rõ chuyện này khó mà xảy ra, nhưng Tô Hoài Dương vẫn muốn nghe cậu nói như vậy, bởi vì khi nghĩ đến cái người thanh thuần như nước, lạnh lùng như băng đang nằm dưới thân mình dùng giọng nói mềm mại cầu hoan, cảnh đó chắc chắn rất mê người.

Nghe vậy, Âu Văn Quân nhú mi nhìn hắn một cái, sau đó cười tinh nghịch, chậm rãi hạ người từ từ xuống giữa hai chân hắn, tiếp theo dùng răng kéo khóa quần, cởi nút thắt, chậm rãi tuột xuống dưới. Tô Hoài Dương bất động, nín thở nhìn động tác của cậu, thở hổn hển. Hạ thân cương cứng được cởi trói bật ra, Âu Văn Quân giương mắt khiêu khích nhìn Tô Hoài Dương, sau đó cách một lớp quần lót mỏng nhẹ nhàng cắn hạ thân của hắn một cái.

« Em ! Chết chắc rồi ! » Tô Hoài Dương thiếu chút nữa bị hình ảnh kích thích như vậy bắn ra, một phen ôm lấy Âu Văn Quân, đứng dậy chạy nhanh vào phòng ngủ, vì quá nóng vội nên hắn đã bỏ lỡ biểu tình hồ ly trên mặt Âu Văn Quân.

Nằm ở trên giường thỏa mãn nhìn Âu Văn Quân mỗi một đang ngủ say, khuôn mặt Tô Hoài Dương tràn đầy tươi cười sảng khoái, tuy rằng trong tâm rất hạnh phúc, nhưng hắn vẫn còn chút cảm giác mất mát, bởi vì tiểu hồ ly của hắn vẫn không cho hắn làm đến bước cuối cùng ! Mặc dù hắn đối với phương thức làm tình hiện tại cũng không có cái gì bất mãn, chỉ cần yêu nhau thì lúc nào ôm nhau tình cảm đều rất mãnh liệt, nhưng hắn vẫn hy vọng thông qua sự kết hợp thân thể, để chứng minh được rằng đối phương đã có được nhau hoàn toàn. Hắn từng lợi dụng chức danh hội trưởng của mình để nhờ một cô gái trong lớp của cậu len lén đưa một quyển tranh vẽ hình châm biếm về phương diện kia cho Âu Văn Quân, thậm chí ngay cả những lúc hai người ở chung, hắn cũng cố gắng ám chỉ, nhưng thỏ con của hắn vẫn rất đơn thuần dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, mỗi lần như thế đều làm cho con sói họ Tô bại trận. Ai ! Quên đi quên đi, không nghĩ nữa, chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi.

Một tháng nữa đã trôi qua ở thành phố phía nam, tuy rằng không có tuyết rơi như phía bắc, nhưng gió cũng mang hơi lạnh rét người. Đối với cái thời tiết như vậy rất thích hợp để vây quanh bếp lò sưởi ấm, mọi

người cho dù thân thể có khỏe mạnh đến đâu cũng không ngu dại gì ra đường vào giờ này, cho nên hiện tại trừ bỏ sân bóng rổ thì ngoài ra, khắp các khán đài đều chìm trong cảnh yên lặng hoang vắng.

Hôm nay sắp bắt đầu trận đấu đầu tiên của tổ C, bởi vì đội nào dự thi phải đấu với trường trung học phụ thuộc W đã từng giành giải á quân năm ngoái, cho nên hấp dẫn không ít người, nam sinh đương nhiên phải đi xem, còn nữ sinh đương nhiên cũng phải đi xem, nhưng chủ yếu là để nhìn mấy anh chàng cao lớn đẹp trai của đội bóng. Mặc kệ mục đích như thế nào, tất cả đều nhiệt tình cổ vũ là điều không cần phải nghi ngờ.

Mới vừa đi vào, đã bị không khí nhiệt tình của các thành viên trong đội cuốn hút, nhóm người Hạ Lí, Lâm Triết không chịu ngồi yên đã sớm chạy vào sân, cùng các thành viên khác đùa giỡn náo loạn, còn Tô Hoài Dương thì kéo Âu Văn Quân đi đến chỗ đăng ký, viết tên cùng danh sách đội bóng.

Sau khi hoàn tất, Tô Hoài Dương liền lôi kéo Âu Văn Quân đi mua đồ uống, mới vừa đi đến cửa liền thấy đối thủ hôm nay của bọn họ, bởi vì chưa từng thi đấu giao hữu, cho nên Tô Hoài Dương lễ phép gật đầu một cái xem như chào hỏi, rồi nắm lấy tay Âu Văn Quân nghiêng người nhường đường cho bọn họ đi trước.

Đột nhiên cảm thấy bàn tay đang nắm gồng lên một chút, hơn nữa người cũng đột nhiên dừng bước, Tô Hoài Dương nghi hoặc quay đầu nhìn, bất gặp Âu Văn Quân đang nhìn theo nơi đám người kia rời đi, mà trong đám người kia cũng có người dừng bước xoay người nhìn lại.

« Văn Quân ? » Nhẹ nhàng gọi một tiếng, nhưng vẫn không thấy Âu Văn Quân phản ứng lại, đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh nhìn chằm chằm phía bên kia, đôi mày kiếm cũng nhíu lại, đây chính là biểu hiện lúc cậu đang tức giận, nhận thấy có điều gì kì lạ, Tô Hoài Dương cũng quay đầu nhìn về phía người kia, vóc dáng cao gầy, đầu tóc rối bù nhuộm thành màu vàng, bộ dáng cũng không tính là khó coi, nhưng đôi mắt hí cùng cái mũi gồ lồi làm cho người ta có cảm giác đây không phải người tốt lành gì, hơn nữa ánh mắt tà dâm của hắn đang lưu luyến ở trên mặt Âu Văn Quân, mà Âu Văn Quân giờ phút này đã tạo một tầng cảnh giác trên người.

« Có phải hắn hay không ! » Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Tô Hoài Dương đã đoán được thân phận của người nọ, lửa giận trong nháy mắt đã cháy toàn thân, không cần xác nhận thêm cái gì nữa, trừ bỏ người kia, người vợ tình thuần như nước của hắn còn có thể oán hận ai đến như thế chứ !

« Hoài Dương ! Đừng có xúc động, còn trận đấu nữa ! » Cảm thấy Tô Hoài Dương đang tức giận, Âu Văn Quân nắm chặt lấy tay hắn. Kỳ thật lửa giận trong lòng cậu so với Tô Hoài Dương không ít hơn là bao nhiêu, người nọ sỉ nhục cậu như vậy làm sao có thể bỏ qua, nhưng bây giờ cậu không thể động thủ, bởi vì cậu biết trận đấu này đối với Tô Hoài Dương mà nói rất quan trọng, cậu không muốn vì chuyện của mình là hủy đi hy vọng của mọi người.

Người nọ không quan tâm đến Tô Hoài Dương đang bốc lửa phừng phực bên cạnh, vẫn như cũ nhìn Âu Văn Quân, giống như con rắn độc đang theo dõi con mồi.

« Chu Hưng, đang làm gì đấy ? » Nghe thấy đồng đội gọi mình, người nọ liếc nhìn Âu Văn Quân lần nữa mới xoay người rời đi, trên gương mặt hiện lên ý cười tàn ác : lại gặp nhau rồi, con mồi bé bỏng của anh, anh nhất định sẽ ăn cần thăm hỏi em cùng tên tình nhân của em.

« Thăng đó tên là Chu Hưng, là người hung hãn, hay chơi xấu, có tiếng là lưu manh khi chơi bóng. Tôi phỏng chừng hắn tham gia vì chỉ muốn dựa vào trận đấu này để đề cao tên tuổi trong trường lên một chút, chỉ sợ sẽ dùng thủ đoạn dơ bẩn. » Hạ Lí mới từ toilet đi ra, thấy sắc mặt Tô Hoài Dương và Âu Văn Quân không tốt đang đứng nhìn theo bọn người mới rời đi, liền đem thông tin mình mới vừa điều tra nói với hai người, nhớ tới trận đấu giao hữu lúc trước, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

« Ân ! » Tô Hoài Dương gật đầu, bàn tay nắm lấy tay Âu Văn Quân bắt giác tăng thêm vài lực, Chu Hưng ! Mặc kệ mục đích của mày là trận đấu hay là Tiểu Quân, tao cũng không để cho mày thực hiện được ! Chúng ta sẽ phân cao thấp ở sân bóng !

16. Chương 16

Chờ thời điểm bọn họ trở lại để chuẩn bị thi đấu, cả hai đội đã bắt đầu làm nóng người. Đội của trường trung học W ở bên này đang được đội phó Lí Kỳ hướng dẫn luyện tập ném bóng vào rổ, trái lại, đội của đối thủ ở bên kia cứ nhìn qua bên này, canh hễ cầu thủ bên này ném vào rổ bị hụt lại cười hô hô lên. Sự giễu cợt đối thủ thi đấu của bọn họ khiến cho phần đông các cổ động viên phản cảm.

Lúc này, Phương Hồng đang luyện tập bị sự ồn ào của bọn họ ảnh hưởng, ném trật quả bóng ra ngoài. Phương Hồng vội vàng đuổi theo, nhặt bóng xong tính quay về đội thì bỗng nhiên, một bóng đen chắn trước mặt.

Phương Hồng vừa ngẩng đầu nhìn, liền thấy người kia một tay chống hông, một tay đang xoay tròn quả bóng trên ngón trỏ. Người nọ nhìn thấy khuôn mặt Phương Hồng rất thanh tú, cảm thấy hứng thú nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng khè không đều, giống như con chó điên đói khát. Hơi thở sặc mùi nguy hiểm làm cho Phương Hồng không khỏi lùi về sau từng bước, người nọ đột nhiên ném quả bóng đang cầm trong tay về phía xa, rồi mãnh liệt đoạt lấy quả bóng của Phương Hồng, hành động bất thành linh làm cho Phương Hồng sợ đến ngây người.

« Trả cho tôi ! » Phương Hồng giận đỏ mặt, thân thủ tiến lên. Làm một cầu thủ bóng rổ, bị đoạt bóng vô lý đến như vậy, cho dù tính tình Phương Hồng hiền lành, rất dễ ngại ngùng đi chăng nữa thì cũng không thể không tức giận.

Người nọ đột nhiên né qua trái rồi qua phải, đem trái bóng ném về phía sau, tiếp theo dùng khuỷu tay hất mạnh vào vai Phương Hồng, làm cậu mất thăng bằng, mắt thấy sắp sửa đo đất, đột nhiên được một đôi tay ở bên cạnh đỡ lấy, khó khăn lắm mới tiếp được cơ thể sắp ngã xuống của Phương Hồng.

« Tiểu Hồng, cậu không sao chứ ! » Lâm Triết vừa đi tới, chứng kiến một màn như vậy không khỏi đỏ mặt, hơi lạnh, cơn tức cũng vì vậy mà bùng phát.

« Mày con mẹ nó muốn làm cái gì ! » Đỡ lấy thân thể Phương Hồng, Lâm Triết quay đầu liền chửi người nọ.

« Muốn 'làm' nó ! » Biểu tình khiêu khích, ngôn ngữ hạ lưu, vô liêm sỉ.

« Thăng khôn ! » Nổi giận gầm lên một tiếng, nắm tay Lâm Triết vừa sắp đánh lên bản mặt tên đó, lại bị Phương Hồng ngăn cản.

« Lâm Triết, không được làm như vậy ! » Bây giờ nếu động thủ đánh người, bọn họ sẽ bị hủy tư cách tham gia thi đấu, Phương Hồng hiểu rằng đây chính là chiêu cố tình khiêu khích của đối phương.

« Đánh đi a, vậy trường trung học W sẽ có thể mất đi tư cách thi đấu trận này, phần đại lễ lớn như vậy, tội tao sẽ thành tâm thành ý đón nhận. » Ánh mắt đầy tính khiêu chiến.

« Xảy ra chuyện gì ? » Nhận thấy sự tình bất ổn, Tô Hoài Dương cùng mấy người khác cũng tiến lại, mà đám người xấu xa bên kia cũng vây quanh chỗ đó.

« Mày lại muốn làm gì ! » Nhìn đến người gây sự lại là Chu Hưng, biểu tình trên mặt Tô Hoài Dương nháy mắt biến thành hung ác tàn nhẫn.

« Ha hả, không có gì. Nhìn thấy nó đáng yêu quá nên muốn đùa giỡn với nó một chút thôi. Bất quá, tao vẫn thích người mạnh mẽ hơn, như vậy chơi đùa mới vui a ! » Nói xong, Chu Hưng liền chuyển mắt, tham lam nhìn Âu Văn Quân, hắn vừa dứt lời, bọn người bên kia liền cười hô hô.

Câu nói của Chu Hưng chẳng những chọc giận Tô Hoài Dương, mà còn chọc đến tất cả đội viên của trường, đều là thiếu niên đầy nhiệt huyết, có ai chịu được khẩu khí hạ nhục như thế này. Nhóm đội viên của trường bắt đầu xôn xao lên, bọn họ vốn là cố ý sinh sự nên chắc chắn không bỏ qua cơ hội này, nhân lúc châm ngòi thổi gió.

Không khí trong sân mau chóng nóng lên khiến cho các cổ động viên cùng trọng tài chú ý, thầy cô trường trung học W vội vàng chạy đến giải quyết, nhưng nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy huấn luyện viên của đội bên kia. Huấn luyện viên trưởng W nhanh chóng kéo đội bóng của mình về chỗ, tránh sự cố phát sinh ngoài

ý muốn, cũng may bọn nhỏ này vẫn rất nghe lời, vất vả lắm một hồi phong ba mới bình ổn lại, nhưng trong lòng hai đội đều mang một bụng lửa, trận đấu này sợ sẽ không đánh một cách công bằng rồi.

« Tiểu Quân, lát nữa thi đấu nhớ cẩn thận một chút. » Trận đấu sắp bắt đầu, Tô Hoài Dương dặn dò Âu Văn Quân thêm một lần nữa. Thân là người tiên phong, hẳn cũng biết, trận đối kháng với bên kia là tránh không được, tuy hẳn rất tin tưởng về kỹ thuật của Tiểu Quân, nhưng không tin được nhân phẩm của đối thủ.

« Ân, anh cũng vậy. » Âu Văn Quân lên tiếng, sửa lại miếng bao cổ tay, hai người cùng nhau đi đến giữa sân. Đội viên của trường W thực hưng phấn, bởi vì ghen một bụng tức, rốt cuộc hiện tại đã có nơi để phát tiết rồi, bọn họ nhất định phải làm cho đối thủ nếm thử tư vị thất bại thảm hại là như thế nào.

Trận đấu bắt đầu, cùng đối thủ giành bóng chính là trung phong Hạ Vĩ. Hạ Vĩ cao lớn thoải mái thấy bóng truyền sang cho Tô Hoài Dương, Tô Hoài Dương tiếp nhận liền tiến tới cái rổ của đối phương, liền tiếp tránh được mấy đối thủ bằng kỹ thuật điêu luyện, chạy đến dưới rổ.

Vừa mới tính nhảy đà ném vào, đối thủ đã phản ứng, chạy đến gần hai ba người, đương lúc tất cả mọi người đều nghĩ Tô Hoài Dương sẽ miễn cưỡng ra tay, ai ngờ hẳn sau khi nhảy lấy đà liếc nhìn đối thủ một cách khinh bỉ rồi ném bóng ra ngoài, tầm mắt mọi người nhìn theo bóng, chờ khi bọn họ phản ứng lại thì bóng không biết khi nào đã nằm trong tay Âu Văn Quân. Nhồi bóng, nhảy lấy đà, ném bóng, 45 độ, bách phát bách trúng, hành động vô cùng phối hợp.

Trên khán đài phát ra tiếng hoan hô như sấm rền, trường W giành điểm mở màn rất tuyệt mắt. Sau màn phối hợp ăn ý, Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân liền lui về khu vực phòng thủ của mình, bàn thắng nhanh gọn như vậy tạo nên sự khích lệ rất lớn cho đội bóng, cũng làm cho đối thủ tăng cường cảnh giác.

Cả hiệp thi đấu, khí thế của trường W áp đảo đối thủ, giành dẫn trước đến hết hiệp một, kết quả là 42 và 26.

Nhưng sau khi hiệp hai bắt đầu, thế cục đã có sự thay đổi. Đối thủ thường xuyên giở thủ đoạn mờ ám làm cho thành viên trong đội lâm vào trận khổ chiến, mà trọng tài mấy phen làm như không thấy, lại còn thường xuyên thổi còi cảnh cáo đội trường W phạm quy. Cái loại thiên vị rõ ràng như vậy làm cho các thành viên cùng cổ động viên rất phẫn nộ, nhưng cũng không thể mất tập trung, bởi vì điểm số chênh lệch rất lớn ở hiệp một rất nhanh thu hẹp lại còn 10 điểm.

Chu Hưng trực tiếp chống lại Âu Văn Quân, ngôn ngữ hạ lưu cùng hành động vô sỉ thuận lợi dùng để công kích. Va chạm ác ý thường xuyên xảy ra làm Âu Văn Quân chịu không ít vết bầm, nhưng vì đại cục làm trọng, cậu đều nhẫn nhịn, Tô Hoài Dương cũng rất tức giận nhưng không muốn tổn hơi thừa lời. Ai ngờ đến khi Chu Hưng ác ý hung hăng giành bóng thúc mạnh vào người Âu Văn Quân, làm cậu té ngã trên sân, Tô Hoài Dương bùng nổ, vi phạm rõ ràng như vậy đáng lẽ phải phạt đuổi khỏi sân. Tô Hoài Dương điên tiết nắm lấy cổ áo trọng tài.

« Ông con mẹ nó rốt cuộc cầm bao nhiêu tiền của bọn chúng, lương tâm bị chó ăn rồi sao ! » Tô Hoài Dương rống lên, cũng vì trong lòng rất tức giận, nên tất cả đội viên trường W đều đồng tình.

« Số 10 trường W vi phạm qui cách ! Thẻ đỏ ! » Giọng nói lạnh như băng của trọng tài cùng tiếng chuông bén nhọn vang lên. Tô Hoài Dương ngậy đại, mà toàn thể đội bóng cũng ngậy đại, trong lòng uất ức cùng phẫn nộ.

« Cậu...mấy cậu tính làm gì..... » Bị mấy thiếu niên cao lớn đang hùng hực lửa giận vây quanh, trọng tài hoảng hốt, hẳn đuối lý, hẳn chỉ nghĩ rằng trận đấu của bậc trung học này không có gì quan trọng, nhưng hiện tại hẳn có chút hối hận.....

« Hoài Dương. » Ngay tại lúc sắp mất đi khống chế, huấn luyện viên xuất hiện kịp lúc, xin tạm dừng 5 phút.

« Dừng thực lực để nói chuyện hay hơn ! » Trở về khu nghỉ ngơi, huấn luyện viên trấn an, vỗ vỗ bả vai Tô Hoài Dương, cũng dùng ánh mắt trấn an các thành viên đang cực kì phẫn nộ trong đội.

Hít vào một hơi thật sâu, Tô Hoài Dương tỉnh táo lại, nhìn chung quanh, liếc bên phải một cái bên trái một cái, bắt đầu đưa ra chiến thuật, đội bóng cùng chung mối thù cũng tạm thời áp chế lửa giận trong lòng, quyết định cùng đối thủ thi đấu một trận để chứng minh thực lực.

Nhìn thấy mấy đứa nhỏ như vậy, huấn luyện viên trong lòng cảm thấy vui mừng.

« Hoài Dương, chúng ta nhất định sẽ không thua đâu, em sẽ đem mối thù của hai chúng ta đánh một trận.
» Lúc sắp ra sân, Âu Văn Quân kéo lấy cánh tay Tô Hoài Dương, kiên định nói.

Tô Hoài Dương nở nụ cười, bao hàm tình yêu cùng sự tín nhiệm tuyệt đối.

Trường W không có Tô Hoài Dương càng làm cho trận đấu trở nên vất vả, nhưng thành viên trong nhóm không có chút nào mất tinh thần, dùng hết sức tập trung vào trận đấu, không để ý đến kiểu chơi xấu của đối thủ cũng như sự thiên vị của trọng tài. Thắng ! Mới có thể quyết định hết tất cả !

Cuối cùng, Âu Văn Quân vì bị đối thủ chơi xấu, nên đành nhắm mắt ném đại bóng vào rổ, nhưng ai ngờ lại trúng, ghi được ba điểm xuất sắc, nhờ vậy mà thắng tuyệt đối. Mọi người rất sung sướng, vui mừng nhảy nhót.

« Ha hả, may tên là Tô Hoài Dương sao, rất thú vị » Nhớ tới nụ cười không có hảo ý cùng câu nói tràn ngập hơi thở nguy hiểm của Chu Hưng sau khi trận đấu kết thúc, làm cho Tô Hoài Dương cảm thấy không hề thoải mái. Hắn cũng không lạ là vì sao Chu Hưng biết tên hắn, bởi vì khi đăng kí có ghi tên đội trưởng, nhưng điều làm hắn lưu ý chính là giọng nói của gã, giống như là gã đã biết được cái gì đó. Tô Hoài Dương bỗng dưng có dự cảm không tốt, nhưng vẫn không rõ ràng.

Nhìn đồng đội vui mừng ở giữa sân, Tô Hoài Dương quyết định vứt bỏ suy nghĩ trong đầu, cùng bọn họ hào hứng vui mừng, Văn Quân của hắn đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người a.

Cuộc thi đấu bóng rổ năm đó, trường W xuất sắc toàn thắng, đoạt giải quán quân.

Kỳ thi chấm dứt, đội bóng cũng không tiếp tục luyện tập nữa. Mọi người đều dùng hai ngày nghỉ cuối tuần để hảo hảo về nhà dưỡng sức, hoặc đi ra ngoài chơi. Chỉ có duy nhất Tô Hoài Dương cảm thấy không vui, bởi vì hắn sẽ phải trở về nhà, cũng có nghĩa là từ đây cho đến ngày khai giảng sẽ không thấy được Âu Văn Quân, điều này làm cho Tô Hoài Dương cảm thấy rất buồn bực. Bất quá hên một điều, ngày sinh nhật của hắn sau ngày khai giảng một ngày, hắn liền quyết định sẽ ở cùng Âu Văn Quân vào ngày sinh nhật của hắn.

17. Chương 17

Trong lòng có chút oán giận mẹ, Tô Hoài Dương thả nhanh cước bộ chạy đến nhà Âu Văn Quân. Hắn vừa mới từ nhà trở lại trường học, hôm nay là ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân, nhưng cũng là ngày khai giảng.

Vốn hắn hôm nay là ngày hắn trở về trường học, nhưng mẹ lại kiên trì bắt hắn ở nhà qua ngày sinh nhật mới cho phép quay về trường, cho dù là trước một ngày. Không lay chuyển được quyết tâm của mẹ, hơn nữa ngày đầu tiên khai giảng cũng không có chuyện gì trọng yếu, cho nên Tô Hoài Dương liền bị giữ lại, cả nhà tổ chức ăn mừng sinh nhật xong xuôi cũng là gần tám giờ tối. Ngồi xe 2 tiếng đồng hồ để về trường cũng đã 10 giờ hơn, mở cửa ký túc xá, Tô Hoài Dương vội vàng bỏ hết hành lý xuống, không kịp sắp xếp đã nhanh chóng bỏ chạy qua nhà Âu Văn Quân.

Hy vọng Tiểu Quân bây giờ vẫn chưa ngủ, cầm chặt món quà tình nhân trong tay, Tô Hoài Dương không khỏi gia tăng tốc độ. Vốn tính nên gọi điện thoại để báo trước một tiếng, nhưng trong nhà chỉ có một mình Âu Văn Quân ở, căn bản không trang bị điện thoại làm gì, ngày khai giảng không nhìn thấy hắn, cậu chắc hẳn đang rất lo lắng đi.

Chạy đến dưới nhà Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương ngẩng đầu nhìn, may quá, đèn vẫn còn sáng, trong lòng Tô Hoài Dương reo lên một tiếng. Đè nén tâm tình hưng phấn xuống, đi ba bước thành hai bước bay lên lầu.

Âu Văn Quân mới vừa tắm rửa xong, đang ngồi trên ghế sofa chà lau mái tóc còn ẩm ướt, hôm nay Hoài Dương không có đến trường, hắn bị cái gì trì hoãn chăng ? Hay là.....

Âu Văn Quân muốn cho bản thân bình tĩnh lại, nhưng trong đầu không tự giác suy nghĩ lung tung, lúc cậu đang đoán già đoán non thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Đã trễ như thế này mà ai còn đến nữa ? Chẳng lẽ là..... Suy nghĩ này có vẻ hợp lí, Âu Văn Quân ngay cả dép cũng quên mang liền chạy ra huyền quan.

Mảnh liệt mở tung cửa, không đợi Âu Văn Quân kịp phản ứng, đã bị một luồng gió lạnh từ bên ngoài cuốn vào trong lòng ngực, hơi thở ẩm áp quen thuộc phủ trên mặt.

Hoài Dương ! Hoài Dương ! Đúng là anh rồi, Âu Văn Quân cao hứng ôm lấy hân, tham lam hấp thụ hơi thở ẩm áp trên người hân.

« Tiểu Quân, anh rất nhớ em. » Ôm chặt thân thể ẩm áp trong lòng ngực, lỗ mũi tràn đầy hương thơm sữa tắm trên người vợ. Dùng chân để đóng cửa xong liền gắt gao ôm lấy Âu Văn Quân dựa trên vách tường, Tô Hoài Dương vội vàng hôn lấy hôn để cục cưng trong lòng ngực. Nụ hôn đầy dục nóng bỏng, làm cho hai người có chút tưởng niệm.....

Nụ hôn dài chấm dứt, hai người thoáng tách nhau ra, lưu luyến nhìn nhau rồi trao từng nụ hôn nhẹ.

« Tại sao hôm nay anh không đến trường ? ». Hơi dán vào đôi môi Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân nhẹ giọng hỏi, răng nanh trắng tinh nhẹ nhàng chà xát vào miệng đối phương, Âu Văn Quân đã tính trước, nếu Tô Hoài Dương không đưa ra câu trả lời hợp lý thì cậu ngay lập tức sẽ cắn hân một cái, ai kêu hân để cho cậu lo lắng suốt một ngày.

« A, không còn cách nào khác, bị mẹ giữ ở nhà. Bất quá, anh cũng gấp gấp chạy về với em mà. » Mỉm cười, vô cùng thân thiết dùng cái mũi cọ cọ đối phương, « A ! Đúng rồi, anh có mua quà tình nhân cho em a ! » Tô Hoài Dương từ trong túi xách lấy ra cái hộp nhỏ, giống như bảo vật trân quý mà đưa tới trước mặt Âu Văn Quân.

Âu Văn Quân có chút ngây ngốc, cậu kinh ngạc tiếp nhận cái hộp Tô Hoài Dương đưa tới.

« Quà của anh đâu ? Bé Văn Quân ~ đừng nói là em đã quên nha. » Nhìn thấy phản ứng đáng yêu của đối phương, Tô Hoài Dương nhin không được muốn trêu chọc cậu, liền cố tình giả bộ ủy khuất.

« Em..... Em có chuẩn bị, anh đi tắm rửa trước đi, một thân thú muốn chết. » Không nghĩ tới Âu Văn Quân lại đỏ mặt như thế, đột nhiên ngượng ngùng đứng lên, cúi gằm mặt xuống đất, lôi kéo đẩy hân vào nhà tắm.

Không biết thằng nhóc kia lại muốn bày trò gì nữa đây, Tô Hoài Dương mỉm cười để mặc cậu đẩy mình vào nhà tắm. Vừa mới chạy bộ nên mồ hôi đổ đầy người, vẫn nên tắm một chút.

.....

« Tiểu Quân ? » Vừa từ nhà tắm đi ra, hai tay đang bận cầm cái khăn chà lau tóc, lại phát hiện tất cả đèn trong nhà đều tắt, chỉ có duy nhất ngọn đèn mờ nhạt phát ra từ trong phòng ngủ, Tô Hoài Dương nghi hoặc, nhẹ nhàng kêu một tiếng, không có ai trả lời.

Đột nhiên vỡ lẽ ra điều gì đó, trái tim Tô Hoài Dương không khỏi đập nhanh thêm vài nhịp, chẳng lẽ.....Mang theo một chút khẩn trương, Tô Hoài Dương lặng lẽ đẩy cánh cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng chỉ có ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn bàn phát ra, còn lại tất cả đều rơi vào một mảnh đen tối. Âu Văn Quân cúi đầu ngồi bên giường, nghe thấy tiếng bước chân của Tô Hoài Dương tiến vào, cậu liền ngẩng đầu lên. Ánh sáng vàng mềm dịu chiếu lên làn da trắng nõn, đôi mắt trong trẻo như nước, áo ngủ hơi mở rộng, loáng thoáng có thể thấy được khuôn ngực gợi cảm cùng xương quai xanh tinh xảo, mị hoặc không nói nên lời.

Tô Hoài Dương muốn thốt lên cái gì đó, lại phát hiện cổ họng mình bị vật gì chặn lại, khô khốc, hô hấp cũng trở nên ồ ồ. Cứ như vậy mà đứng ngơ ngác ở cửa phòng.

Nhìn thấy ‘bức tượng’ Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân bướng bỉnh nở nụ cười, xem ra hiệu quả thật không tồi.

« Còn không đến lấy quà của anh sao ? » Hơi hơi quay đầu đi, bên môi còn mang theo một nụ cười khiêu khích, Âu Văn Quân nâng tay quơ quơ trước mặt Tô Hoài Dương đang bị hóa đá.

Ai ngờ trên đôi cổ tay xinh đẹp đó có thắt một dây ruy băng màu hồng lấp lánh, còn kết hình cái nơ bướm mị hoặc.

Tô Hoài Dương rốt cuộc cũng thoát khỏi trạng thái ‘hóa đá’, dùng hết sức để nén cơn sôi trào trong lòng lại, trịnh trọng bước từng bước tiêu sái đến trước người Âu Văn Quân rồi chậm rãi quỳ xuống. Nhẹ nhàng mở sợi dây ruy băng ra, nắm lấy hai bàn tay của cậu áp vào mặt mình, đôi môi ấm áp hôn lên cái nơ bướm xinh đẹp.

« Thích không ? » Nhẹ nhàng hỏi, vẫn không giấu được cảm giác ngượng ngùng trong lòng, Âu Văn Quân khấn trương cắn môi dưới.

« Đây là món quà tốt nhất mà anh nhận được trong đời. » Ngẩng đầu nhìn người yêu thanh tú, trong mắt Tô Hoài Dương không giấu được thâm tình, chậm rãi kéo cậu xuống hôn lên.....

Thân thể thanh niên đầy sức sống dây dưa, dùng hết tình yêu của mình mà hôn lên môi đối phương, nhiệt tình thiêu đốt dục vọng ở sâu trong lòng, giữa phòng ngủ nhỏ hiện ra cảnh xuân kiều diễm....

« A~ ! » Cơn đau thành linh ập đến làm cho Âu Văn Quân nhịn không được kêu lên.

« Tiểu Quân ! » Nhìn khuôn mặt Âu Văn Quân đột nhiên trắng bệch, Tô Hoài Dương khấn trương dùng hết mọi động tác, hấn đã rất cẩn thận rồi, xem ra vẫn làm cậu bị thương, Tô Hoài Dương đau lòng ôm lấy khuôn mặt Âu Văn Quân, khẽ vuốt đôi chân mày vì đau đớn mà nhăn lại của cậu.

« Không sao đâu, tiếp tục đi. Trước sau gì cũng phải làm việc này mà, đúng không ? Vậy thì làm luôn hôm nay đi, làm cho em thuộc về anh, Just-you ! Only-You.... » Hít sâu mấy cái, làm dịu đi cơn đau trong cơ thể, nở ra nụ cười tuyệt mỹ, vươn cánh tay ôm lấy bờ vai của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân đem chính mình hăm sâu vào trong lòng ngực của hấn.

« Văn Quân, I Love You With My Soul, Only-Me ! » Hứa hẹn cả đời được ưng thuận như vậy, Tô Hoài Dương vui sướng trao cho bảo bối dưới thân một cái hôn thật sâu, thân thể rốt cuộc cũng hoàn toàn dung hợp.

Dần dần, đau đớn được thay thế bằng khoái cảm, cẩn thận nhẹ nhàng thay thế bằng những động tác mãnh liệt, hai người điên cuồng cảm nhận khoái cảm tràn đầy.

Sau khi ôm Âu Văn Quân vào nhà tắm tẩy rửa xong, Tô Hoài Dương lại nâng niu ôm cậu trở về giường. Âu Văn Quân thể lực đã sớm cạn kiệt đang an nhàn hưởng thụ phục vụ chu đáo của Tô Hoài Dương.

Sợ đụng đến vết thương, cho nên sau khi trở lại giường, Tô Hoài Dương vẫn cẩn thận đem Âu Văn Quân ôm vào trong ngực, trên drap giường dính vết máu ghê người, làm cho Tô Hoài Dương tự trách mình không thôi, mà Âu Văn Quân chỉ cười, ôn nhu trấn an hấn hết lần này đến lần khác.

« Hoài Dương, sinh nhật vui vẻ. » Ngẩng đầu lên, vừa vịn hôn lên đôi môi của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân mỉm cười nói.

« Bây giờ đã nửa đêm, đã qua ngày 15, em là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật anh đó. »

« Tiểu Quân, cảm ơn em. » Tô Hoài Dương cảm động nhẹ hôn lên trán cậu, « Vậy sinh nhật của em muốn cái gì ? » Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi của cậu, trong lời nói đều tràn ngập sủng nịch.

« Giống như vậy được không ? » Nghịch ngợm cười, đôi mắt trong sáng hiện lên một tia chờ mong.

« Được, như em mong muốn. » Nở nụ cười sủng nịch, nắm lấy tay cậu, ở bên môi nhẹ hôn.

Hiện tại ai ở trên ai ở dưới còn quan trọng sao ? Người yêu nhau, không có gì là không thể giao phó, cho dù là cả tính mệnh.

Mang theo một nụ cười mãn nguyện, Âu Văn Quân chìm vào mộng đẹp. Nhìn thấy dung nhan điềm tĩnh lúc ngủ của cậu, Tô Hoài Dương cũng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, đắp chăn cẩn thận, ôm sát người yêu vào trong lòng ngực, Tô Hoài Dương thỏa mãn nhắm mắt lại, đã rất muộn rồi, ngày mai.....trốn học đi.....

18. Chương 18

Tháng ba, nhiều loài hoa đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Ngay lúc này lại đang là thời điểm hoàng kim của mùa xuân, trong thành phố đã sớm tràn đầy một mảnh xuân tình dào dạt, hơn nữa, trong tháng này, việc học hành cũng không còn bận rộn như mấy tháng trước nữa, có thể tận tình hưởng thụ hơi thở của mùa xuân.

Trong sân trường, nước Nhật Bản vì tình hữu nghị tặng cho vài cây hoa anh đào hồng rực sắc hồng, ngẫu nhiên một vài trận gió thổi tới, tuyết anh bay múa, loạn hoa mê mắt.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có tâm để thưởng thức cảnh đẹp như thế này, có đôi khi cảnh đẹp cũng không thể làm lòng người đang rối rắm trở nên bình thản được, ngược lại còn có kẻ nảy sinh khó chịu. Tâm tình hiện tại của Tô Hoài Quang chính là như vậy.

Bực bội vuốt ve cánh hoa, Tô Hoài Quang dưới tàng cây đứng đây. Đã bắt đầu học kì của tháng ba, thân làm một thí sinh, Tô Hoài Quang không hề có chút tự giác nào, hẳn cũng không muốn thi vào trung học. Cái chỗ mà anh hai của hắn đang học, trường trung học W là trường tốt nhất trong thành phố, có thể thi được vào trường này đều là nguyện vọng của tất cả bậc phụ huynh, nhưng hắn biết rất rõ rằng lấy học lực của hắn hiện tại thì khả năng vào được trường đó là 0%, mà ngay cả vào một trường trung học bình thường cũng tương đối khó khăn, thêm điều nữa chính là.....hắn không bao giờ muốn tiếp tục đứng dưới cái thế giới vĩ đại mà anh trai của hắn lại là người đứng đầu nữa.

Ngày hôm qua, hắn đã nói những dự định trong lòng ra cho ba hắn biết, rằng hắn muốn sau khi tốt nghiệp sẽ đi học trường kĩ thuật vi tính, bởi vì hắn cảm thấy mình có thiên phú về máy tính, tuy rằng chưa có trường đào tạo hệ chính quy, nhưng hắn cũng muốn có thể học được mấy thiết kế vài hệ thống đơn giản. Nhưng quyết định đó của hắn lại rước lấy cơn tam bành của ba, nói hắn cái gì là không có tiền đồ, mê muội mấy cả ý chí, rồi lại lấy anh trai ra mà so sánh, nói hắn không đáng một đồng.

Càng nghĩ càng tức, Tô Hoài Quang xoay người đi ra khỏi trường, đối với tiếng chuông vào tiết chói tai coi như không nghe thấy. Chỉ là một trường trung học bình thường, bảo vệ gác cổng cũng không tự giác làm việc, Tô Hoài Quang có thể thoải mái bước ra khỏi cổng.

Thần thờ bước đi trên đường không có mục đích, Tô Hoài Quang quyết định đi xem phim để giết thời gian, bây giờ mà trở về nhà chẳng khác gì tuyên bố với thiên hạ là mình trốn học, hắn vẫn chưa ngu đến mức như vậy.

Đứng trước cổng rạp chiếu phim ồn ào, Tô Hoài Quang không khỏi nhú mày, poster phim tình cảm, giới thiệu rất khoa trương..... Nhưng nội dung thật nhàm chán, trong lòng thầm đánh giá, Tô Hoài Quang chỉnh lại cái mũ lưỡi trai trên đầu rồi chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc gọi hắn lại.

Là gã ? Nhìn thấy người gọi hắn là Chu Hưng, Tô Hoài Quang không khỏi nhăn mặt. Hắn đã lâu rồi không đi tìm bọn Chu Hưng, dù sao hắn với bọn họ cũng không phải là người cùng thế giới, lúc trước qua lại cũng vì nhàm chán, muốn tìm kích thích thôi, hơn nữa, hiện tại hắn bắt đầu chán ghét lòng tham không đáy của bọn họ, tuy hắn có tiền, nhưng không có nghĩa là phải cung cấp để nuôi dưỡng cái bọn quỷ hút máu này. Tuy không có chủ động gặp mặt, nhưng nếu đụng phải, thì cũng phải đối mặt, hắn không nghĩ sẽ trốn tránh.

Đang suy nghĩ, Chu Hưng đã đi tới khoác vai hắn.

« Anh Hưng. » Cười lên tiếng, Tô Hoài Quang đang cố gắng suy nghĩ cách nào đó để thoát thân.

« Làm sao vậy ? Rầu rĩ không vui, ai đã chọc đến đại thiếu gia của chúng ta, anh liền đi xử tên đó để cho em hết giận. » Chu Hưng cười căn lấy cái lỗ tai của Tô Hoài Quang, hơi thở hơi thổi phun sau gáy Tô Hoài Quang.

« Không.....không có gì. » Tô Hoài Quang dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, tâm tư không che giấu được toàn bộ viết hết trên mặt, bị Chu Hưng nhìn ra liền cảm thấy hoảng loạn, vội vàng đáp lời, bước chân cũng lạng lẹ thụt lùi về phía sau, muốn tránh đi cái kẻ gian xảo đó.

Hành động của Tô Hoài Quang làm sao thoát khỏi mắt của Chu Hưng, hai tháng này Tiểu Quang không đi tìm bọn họ, hẳn đã có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Chu Hưng là một người đồng tính, nhưng lại là người rất ác liệt, không biết tiết tháo, gã thích nhất là tìm những thiếu niên xinh đẹp để xuống tay. Tuy rằng không anh tuấn bằng anh trai của hắn – Tô Hoài Dương, cũng không thanh tú như Âu Văn Quân, nhưng gương mặt vẫn thừa hưởng được gen tốt của cha mẹ, có nét động lòng người. Chu Hưng bắt quả chỉ xem hắn chính là cái hũ đầy tiền mà thôi, hơn nữa lúc này đây, gã còn muốn lợi dụng hắn để hoàn thành một việc trọng yếu hơn : lợi dụng Tô Hoài Quang, tức Tô Hoài Dương rời khỏi Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương một tác cũng không rời làm cho gã khó tìm được cơ hội để ra tay, chỉ cần không có Tô Hoài Dương, gã tự tin sẽ đem Âu Văn Quân nắm gọn trong tay, về đẹp quật cường của Âu Văn Quân sớm đã châm ngòi cái ý đồ dã thú điên cuồng của Chu Hưng.....

« Lại bức bội chuyện của anh trai sao. » Chu Hưng cố tình thân mật sờ tóc của Tô Hoài Quang, trong mắt đầy dã kế mưu đồ, cái bầy lặng lẽ bắt đầu bày ra.

« A.... Ân. » Không tìm thấy cơ để rời đi, Tiểu Quang vội vàng bước lên bậc thang đã dựng sẵn của gã.

« Muốn anh Hưng giúp em trút giận không a ? »

« Không.... Đứng ! Anh Hưng, anh đừng động vào hắn, anh trai của em hắn. » Cho dù có ghen tị oán hận như thế nào, Tô Hoài Quang vẫn hướng về anh mình, dù sao thì hắn cũng là người đối xử với mình tốt nhất trong nhà, nhưng là ba và mẹ.. Bởi vậy không tài nào thích hắn được, nhưng chưa hề có ý nghĩ sẽ tổn thương hắn..... Hiện tại nghe thấy Chu Hưng muốn đụng đến anh trai của mình, nói không lo lắng chính là giả.

« Yên tâm, vì là anh trai của Tiểu Quang, cho nên anh Hưng sẽ không làm hắn bị thương đâu, nhưng em không muốn làm cho ba với mẹ em chán ghét hắn một chút sao, hắn lúc nào cũng là giả làm bé ngoan trong mắt họ, như vậy đối với Tiểu Quang không công bằng nha. » Chu Hưng cười hề hề dụ dỗ.

Cái gì..... Nghe thấy lời nói của Chu Hưng, Tô Hoài Quang ngây ngẩn cả người, trực giác của hắn cảm thấy bất an. Nhưng anh trai chỉ giả vờ làm bé ngoan ? Qua mặt cả ba mẹ? Tô Hoài Quang bị ý tưởng này hấp dẫn, hắn muốn biết ! Chu Hưng nhất định sẽ biết chút gì đó. Ngắc đầu nhìn gã, dùng ánh mắt ý muốn nói là hắn đồng ý.

« Đi, có thứ tốt cho em xem nha. » Thấy Tô Hoài Quang đã dao động, Chu Hưng khoác lấy bả vai của hắn dẫn đến căn phòng mà gã thuê....

Từ trong phòng Chu Hưng đi ra, Tô Hoài Quang cảm thấy mờ mịt, ánh nắng tháng ba chiếu trên người chỉ mang cảm giác lạnh như băng, tâm trí vẫn còn bần thần sau khi xem xong xấp ảnh chụp.

Anh trai của hắn là đồng tính, anh trai hoàn mỹ không sót mẻ, hào quang bắn ra tứ phía lại là đồng tính luyến ái ? Tô Hoài Quang muốn cười, thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to, đây đúng là một trò đùa a ! Nhưng mà hắn biết, đây là sự thật ! Ảnh chụp hai người thanh niên đang ôm nhau, nếu nói như vậy chỉ là do tình bằng hữu gắn bó, vậy còn nụ hôn lãng mạn ở sân vận động lúc chiều thì phải giải thích như thế nào ?

Không có gì nguy hiểm cả, Tiểu Quang, chúng ta cứ như vậy mà làm Giọng nói của Chu Hưng vang vẳng trong đầu. Không khỏi lấy tay vuốt phẳng tấm ảnh chụp, cái người thanh niên xinh đẹp kia, chính là mục tiêu của Chu Hưng.

Hắn chỉ cần phải làm cho anh trai và thằng nhóc kia ly khai, không cần hắn ra tay, chuyện xảy ra như thế nào cũng không liên quan đến hắn, mà hắn có thể trả thù việc ba mẹ không coi trọng hắn, đây chính là hứa hẹn mà Chu Hưng nói với hắn. Chưa kịp đưa ra những bằng chứng cụ thể thuyết phục, Tô Hoài Quang liền đi như bay khỏi căn phòng thuê âm u đầy mùi hôi này.

Không biết chính mình về đến nhà như thế nào. Khi bước vào cửa, Tô Hoài Quang liền đem mình khóa chặt ở trong phòng.

Giống như để xác định thêm lần nữa, Tô Hoài Quang từ trong túi lấy ra tấm ảnh chụp bị niêm đến nhăn nhúm. Lại một lần nữa nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười của anh trai trong tấm ảnh, Tô Hoài Quang không thể tin được, bất đồng với nụ cười lễ phép khi đối mặt với người lớn ; cũng không phải nụ cười ôn

hòa giống như lúc còn nhỏ đối với ba mẹ ; cũng không giống như lúc quan tâm chính mình. Đó chính là nụ cười mà hần chưa bao giờ gặp qua, hần cũng không biết được rằng anh trai uy phong lẫm liệt lại có thể cười đến âm áp như vậy, hơn nữa lại là toàn tâm toàn ý yêu say đắm và ngập tràn hạnh phúc.....

Nhìn hình ảnh anh trai như vậy giống như chưa từng gặp qua, Tô Hoài Quang trong lòng không khỏi nảy sinh một trận Axit Pantothenic. . . .

[Axit pantothenic hay còn gọi là vitamin B5, Axit Pantothenic cần thiết cho sự hình thành coenzym-A và đóng vai trò quan trọng trong trao đổi chất và tổng hợp cacbohydrat, protein, và mỡ. Nguồn thường gặp của axit pantothenic là trong pho mát, ngô, trứng, gan, thịt, lạc, đậu Hà Lan, đậu nành, men bia rượu, và mầm lúa mì. Bởi vì sự xuất hiện rộng của nó việc thiếu pantothenic acid là rất hiếm, trừ khi thiết kế đặc biệt cho mục đích điều tra sinh hóa.] => chẳng hiểu vì sao tác giả lại viết như vậy .=

Đột nhiên tiếng đập cửa truyền đến, Tô Hoài Quang giống như bị điện giật giật bắn người lên, hoang mang rối loạn, khẩn trương đem tấm ảnh nhét dưới giường rồi mới vội vàng lên tiếng, nguyên lai là chị giúp việc đến kêu, nói là phụ thân có chuyện cần tìm hần.

Trong thư phòng dưới lầu, Tô Trạ đang viết cái gì đó, thấy thằng con út tiến vào cũng không ngẩng đầu, chỉ kêu hần ngồi xuống ghế sofa kế bên.

Tô Hoài Quang lo sợ bất an nhìn phụ thân, từ trước đến nay phụ thân có gọi hần cũng chưa có chuyện gì tốt, nghĩ như vậy trong lòng Tô Hoài Quang tức giận trước vài phần.

« Hôm nay tại sao con trốn học ? » Một lúc lâu sau, ba Tô mới buông cây bút trong tay xuống hỏi.

« Con..... » Không thể tưởng tượng được phụ thân lại biết nhanh đến như vậy, Tô Hoài Quang chột dạ, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

« Con ! Thầy giáo ngay cả điện thoại cũng gọi tới nhà ! Ba không trông cậy vào cái tiền đồ của con sẽ giống như anh hai, nhưng không cần phải làm xấu mặt nhà họ Tô chứ ! Con nhìn con xem, rõ ràng cũng do cha mẹ sinh ra, tại sao ngay cả một phần mười của anh hai con cũng không bằng ! Con ! Thật không biết làm sao lại sinh ra một đứa con như con ! » Nhìn thấy Tô Hoài Quang gần nửa ngày cũng không nói được lý do, ba Tô không kiềm nén được cơn tức giận nên rống lên.

« Tiểu Quang, tại sao lại khiến ba con tức giận a, phải biết học tập anh hai chứ, aiiiiii ! » Nghe thấy tiếng la, mẹ Tô cũng chạy vào, vừa thấy hai cha con nào loạn, không khỏi thở dài nói.

« Nửa điểm cũng không bằng Hoài Dương ! » Nhìn thấy vợ tiến vào, ba Tô dừng việc giáo huấn lại, khinh thường hừ một tiếng.

Cái tiếng « hừ » đầy khinh miệt kia phảng phất như giọt nước tràn ly, Tô Hoài Quang đang vui đùa vào hai tay lập tức giống như con mèo nhảy dựng lên, ngọn lửa bùng nổ trong lòng bùng cháy lên, không cam lòng la hét.

« Con không bằng anh hai, con nửa điểm cũng không bằng anh hai ! Ít nhất con không phải là biến thái ! Học theo anh hai sao, học cái gì mới được ! Học hần thích nam nhân sao ! » Rống xong, Tô Hoài Quang giống như con thú bị thương gấu gao nhìn chăm chăm ba mẹ.

« Tiểu Quang, con nói cái gì..... Anh hai con..... » Mở to hai mắt nhìn, mẹ Tô hoảng sợ nhìn thằng con út, bà không thể tin được những điều vừa nghe.

« Thằng nhãi con ! Con vừa nói bậy bạ cái gì đó ! » Ba Tô không kịp phản ứng giờ tay đánh Tiểu Quang một cái.

« Không tin ? Hử, hai người cứ chờ coi ! » Chật vật né tránh cái tay của phụ thân, Tô Hoài Quang liền mở cửa xông ra ngoài, phần nộ bao phủ lý trí của hần.....

Đem tấm ảnh chụp quảng xuống dưới đất, nhìn thấy nỗi khiếp sợ cùng tức giận trên mặt phụ thân, và vẻ hoảng sợ ngã ngồi trên mặt đất của mẫu thân, trong lòng Tô Hoài Quang dâng lên khoái cảm vì đã trả thù, nhìn xem đi, nhìn xem đi ! Đây là đứa con xuất sắc của hai người a, là niềm kiêu hãnh của hai người a !

Há miệng thở hổn hển, hần biết thế nào cũng có giông bão xảy ra, nhưng hần không hối hận, ít nhất hiện tại sẽ không.....

19. Chương 19

Đi một mình về nhà, lần đầu tiên Âu Văn Quân có cảm giác cô đơn, từ cái khoảng thời gian đó cho đến nay, cậu đã quen sự hiện diện của Tô Hoài Dương bên cạnh, nói đúng hơn là trên cơ bản, bọn họ đã sống chung trong nhà Âu Văn Quân.

Từ buổi chiều cái hôm Tô Hoài Dương đột nhiên bị người trong nhà lái xe đến rước về đã qua 72 tiếng đồng hồ. Ngày đó, đang trong thời gian luyện tập của đội bóng, Tô Hoài Dương đã bị gọi về nhà rồi, không có nói rõ là đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn thấy bóng dáng Tô Hoài Dương chạy ra khỏi sân vận động rồi biến mất dưới ráng trời chiều, trong lòng Âu Văn Quân dâng lên một nỗi bất an, tựa hồ sự rời đi của hần lúc này chính là lời vĩnh biệt cho chuyện tình của bọn họ.

Âu Văn Quân không dám suy nghĩ miên man, nhưng ba ngày qua không hề có tin tức gì từ hần làm cho cậu rất sợ.

Cậu đã từng thử gọi điện thoại đến nhà Tô Hoài Dương, nhưng mỗi lần vừa định lên tiếng thì lập tức bị ngắt máy, Hạ Lí cũng gọi điện hỏi thăm, nhưng kết quả nhận được chẳng khác là bao, cái tình huống này làm cho cậu càng bất an hơn nữa, suốt ngày tâm thần không yên. Cho nên, bài trắc nghiệm của ngày hôm qua cậu cơ hồ nộp giấy trắng, sự việc này xuất hiện trên một học sinh năm nhất loại ưu, quả thực khiến cho cả tổ giáo viên bất ngờ. Bởi vậy, hôm nay sau khi tan học, Âu Văn Quân bị thầy giáo giữ lại, làm công tác giáo dục vĩ đại, mỗi một giáo viên đều cho rằng chính mình có nghĩa vụ phải cứu một con dê con bị lạc đường.

Thở dài, nâng tay nhìn thoáng qua đồng hồ, đã gần 7 giờ rưỡi, không thể không bội phục sự chuyên nghiệp của các giáo viên. Nhưng cũng không vội về nhà, người kia không có ở đó làm cho căn nhà trở nên quạnh quẽ. Vuốt ve cái đồng hồ màu lam trên cổ tay, nhẹ nhàng nâng lên miệng hôn một cái, đó chính là món quà mà Tô Hoài Dương đã tặng cho cậu trong ngày lễ tình nhân, Hoài Dương anh hiện tại đang ở nơi nào a..... Anh có biết em rất lo lắng cho anh hay không.....

Bởi vì còi lòng đầy tâm sự, Âu Văn Quân đem đoạn đường chỉ cần đi 15 phút thành ra đi gần nửa tiếng đồng hồ, chờ cậu đến trước cửa nhà đã đúng 8 giờ tối, trên đường dần trở nên thưa thớt, hơn nữa nhà của cậu lại ở cuối con phố, càng trở nên vắng vẻ.

Ngay lúc Âu Văn Quân sắp mở cửa vào nhà, đột nhiên xuất hiện một bóng đen kéo cậu vào một ngõ hẻm, bị va chạm xảy ra bất thành linh như vậy khiến cho Âu Văn Quân theo phản xạ lui về phía sau vài bước, dựa vào vách tường mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

« Bảo bối, chờ em thật đúng là không dễ dàng ~ » Giọng nói đầy hạ lưu vang lên, âm thanh nghe quen tai làm Âu Văn Quân giật mình, mãnh liệt ngẩng đầu, dưới ánh trăng, nụ cười đáng khinh của Chu Hưng hiện ra một cách dữ tợn.

« Mà muốn làm gì ! » Gầm nhẹ một tiếng, không hề có chút sợ hãi nhìn thẳng vào Chu Hưng, đối với cái hạng người như gã, Âu Văn Quân toàn thân chuyển sang trạng thái đề phòng cao độ.

« Người tình yêu dấu của em không phải đã bỏ đi rồi sao ? Anh sợ em cô đơn, hảo tâm đến chơi với em thôi. » Chu Hưng mang vẻ mặt dâm loạn cười cười nhún vai, từ ngày mà Tô Hoài Dương bị người nhà kêu về, gã mỗi ngày đều canh giữ ở chỗ này chờ đợi cơ hội để ra tay, hôm nay khó khăn lắm mới chờ được Âu Văn Quân về, gã cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

Suy nghĩ lời nói của Chu Hưng, Âu Văn Quân vốn thông minh ngay lập tức đã phát hiện ẩn ý trong đó. Chu Hưng người này chắc đã biết chuyện gì đã xảy ra, chắc chắn chuyện của Hoài Dương thế nào cũng dính líu tới gã. Con tức giận trong nháy mắt bùng phát, nhưng cậu cố gắng kiềm chế bởi vì cậu biết, bây giờ

không phải là thời điểm để động thủ, đối với cái hạng người đê tiện như Chu Hưng, hẳn là hắn đã sắp đặt đám đệ tử núp xung quanh để kịp thời ra tay, ưu thế lúc này của cậu không lớn, huống chi sức mạnh còn chênh lệch ; thêm nữa, vì trong lòng rất muốn biết tình huống của Hoài Dương cho nên cậu cũng không muốn phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức nữa.

« Không cần đâu ! » Lạnh lùng mở miệng, Âu Văn Quân lập tức đi ra ngoài, tính lướt qua Chu Hưng để thoát khỏi ngõ hẻm này.

Mới vừa đi đến bên người Chu Hưng, Âu Văn Quân đã bị một lực lớn ép vào trong. Trong lòng sớm đã biết Chu Hưng chắc chắn không để cậu đi an ổn như vậy, Âu Văn Quân đối với chiêu thức của hắn đã sớm có phòng bị, nhưng cậu lại phòng không được cái địa thế nhỏ hẹp và âm u trong này, mặt đất gập ghềnh mới chính là hung thủ.

Mắt cá chân bị va đập đau đớn làm Âu Văn Quân cơ hồ ngã ngồi trên mặt đất, đáng ghét ! Cổ chân đã bị trật rồi ! Âu Văn Quân trong lòng không khỏi cả kinh. Không nên để cho đối phương phát hiện, dựa vào sức tự chủ tuyệt vời, nếu không thiếu chút nữa Âu Văn Quân đã bật ra tiếng rên rỉ, cố gắng đứng thẳng cơ thể.

Nhưng sắc mặt nháy mắt trắng bệch của Âu Văn Quân vẫn làm cho Chu Hưng phát hiện.

« Tắm tắc ~ thật sự không cần cảm kích anh quá đâu. » Chu Hưng một bên nói, một bên ép tới.

Nhìn chằm chằm con dã thú đang đối bụng đang dần dần tiến tới, Âu Văn Quân âm thầm siết chặt nắm đấm. Thoáng ngược nhìn lên, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, ánh trăng không hề chiếu qua cái ngõ này, sợ là không có người đi đường nào chú ý đến, xem ra hết thấy đều phải dựa vào chính mình rồi.....

« Mày rút cuộc muốn làm gì ! » Bất buộc chính mình bình tĩnh lại, chỉ hy vọng có thể tranh thủ kéo dài thời gian nói chuyện với tên hỗn đản để làm người đi đường chú ý đến, lấy tình hình hiện tại của mình, đánh bừa chính là cách ngu xuẩn nhất.

« Em không biết ? Không thể nào ! » Chu Hưng cố tình khoa trương nói, « Chẳng lẽ thằng nhóc Tô Hoài Dương vẫn chưa thượng qua em ? Thằng nhóc này hẳn nhiên được sao ! Bảo bối, anh chỉ nhìn thấy tấm ảnh chụp em thôi phía dưới đã muốn em cương cứng đến nỗi phát đau. Không bằng để cho anh dạy em đi, cam đoan sẽ làm cho em dục tiên dục tử, từ này về sau sẽ không bao giờ - ly khai anh. » Miệng nói xong mấy câu hạ lưu, càng tiến thêm mấy bước, ý đồ đem Âu Văn Quân đẩy vào càng sâu trong góc.

« Câm miệng ! » Ngôn ngữ tục tĩu chộc đến Âu Văn Quân, cái suy nghĩ hẳn nhiên ngay lúc đầu đã tan thành mây khói, Âu Văn Quân phần nộ tung một quyền ra. Không đoán được Âu Văn Quân lại đột nhiên gây khó dễ, Chu Hưng bị đánh trúng hai má, nếu không vì cái chân bị thương làm mất trọng tâm, lực đạo của một quyền này đủ để đánh hạ Chu Hưng.

« Con mẹ nó ! Đúng là đồ không biết điều ! » Chặt vật ổn định thân mình, Chu Hưng phun một ngụm máu nước miếng, liền giống như dã thú nhào tới Âu Văn Quân.

Bắt lấy Âu Văn Quân đang bị thương ở chân không kịp chạy trốn, một tay chế trụ hai bàn tay của cậu ở sau lưng, đem cậu gắt gao đè lại trên tường.

Hai tay và mắt cá chân truyền đến đau nhức, cùng lồng ngực đập mạnh lên vách tường làm cho Âu Văn Quân hít thở không thông, chờ đến khi tỉnh táo lại thì đã bị cơ thể của Chu Hưng đè lên vách tường lạnh lẽo ẩm mốc. Loại tư thế này làm cho cậu không thể giãy dụa, đều là nam nhân, Âu Văn Quân biết được rằng nếu lúc này mà vận vẹo thì chỉ càng làm gia tăng dục vọng của đối phương, cậu đành phải gồng cứng thân thể.

« Buông ! » Âu Văn Quân phần nộ gầm nhẹ.

« Buông ra ? Đừng nói giỡn chứ, em chính là con mồi mà thật vất vả anh mới bắt được a, anh như thế nào có thể bỏ được ~ ân..... Thơm quá..... » Nói xong liền vươn đầu lưỡi liếm sau gáy Âu Văn Quân, còn dùng cái mũi tham lam ngửi hương vị trên người cậu.

Cảm giác ghê tởm làm cho Âu Văn Quân muốn nôn mửa, da gà nổi từ lòng bàn chân lên khắp người.

« Buông tay ! » Bất chấp mọi thứ, Âu Văn Quân sống chết bắt đầu giãy dụa. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng người qua đường, hai người đang dây dưa đồng thời ngừng lại, Âu Văn Quân vừa muốn mở miệng kêu cứu lại bị Chu Hưng phản ứng nhanh hơn, một phen bịch kín miệng, càng dùng sức áp chế cậu trên tường.

Âu Văn Quân chỉ có thể ra sức phát ra âm thanh nức nở, hy vọng có thể khiến cho người đi đường chú ý, nhưng dường như không ai phát hiện ra được tội ác đang diễn ra trong ngõ hẻm nhỏ này được, tiếng bước chân dần dần đi xa.

« Bảo bối, thần may mắn dường như đang về phe của anh nha. Nhưng mà, để bảo đảm an toàn một chút..... » Sau khi xác định người đã đi xa, Chu Hưng mới buông tay khỏi miệng Âu Văn Quân rồi đắc ý nói, cùng lúc tìm kiếm gì đó.

Mũi miệng được giải thoát, Âu Văn Quân chỉ có thể mở miệng thở hổn hển, nhưng không đợi cậu bình tĩnh lại, một vật giống như cái khăn mặt đã nhét vào trong miệng.

« Ngô..... » Không đợi Âu Văn Quân giãy dụa, Chu Hưng lại dùng thân thể áp cậu lên vách tường, bàn tay còn lại cũng vội vàng đặt lên cái mông của Âu Văn Quân, « Nơi này có từng được sử dụng qua không ? Hắc hắc, bảo bối, em giỏi quá, chờ một lát nhất định sẽ rất thích..... » Ra sức xoa bóp cái mông của Âu Văn Quân, da thịt dưới bàn tay rắn chắc mà co giãn, xúc cảm tuyệt vời làm cho Chu Hưng phát cuồng, miệng cũng không kiêng dè nói những lời bỉ ổi.

Âu Văn Quân vừa sợ vừa giận lại lần nữa phản kháng, « Em ngoan ngoãn cho anh ! » Chu Hưng bị cắt ngang hưng trí hung hăng đập một cước vào mắt cá chân bị thương của cậu.

« Ngô ! » Đau nhức làm cho Âu Văn Quân hừ một tiếng, trong một lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, đáng thương cho cậu là ngay cả cơ hội mở miệng để thở dốc giảm bớt đau đớn cũng không có, mồ hôi lạnh theo hai má tái nhợt không ngừng chảy xuống.

Cảm giác thân thể Âu Văn Quân mềm nhũn, Chu Hưng thừa cơ chen vào giữa hai chân cậu, « Bảo bối, anh nhìn không được, trước làm cho anh thích một phen, rồi sau đó chúng ta sẽ đi tìm một nơi thoải mái để chơi đùa một buổi tối nha. » Một mặt thở hổn hển, một mặt tiến vào bên hông của Âu Văn Quân.....

Không ! Hoài Dương ! Hoài Dương..... Em không muốn bị tên cầm thú này xâm phạm ! Hoài Dương ! Hoài Dương..... Thoát không khỏi gọng kiềm của Chu Hưng, Âu Văn Quân chỉ có thể âm thầm kêu tên của người yêu.

Trong bóng đêm, Chu Hưng sờ soạng muốn cởi bỏ quần của Âu Văn Quân, nhưng càng nóng vội, lại càng cởi không ra, mắt kiềng nhãn đành phải né người nhờ chút ánh sáng để nhìn, vì vậy mà vừa lúc giảm bớt áp lực kiềm cặp Âu Văn Quân, bắt lấy cơ hội đó, Âu Văn Quân liêu lĩnh dùng đầu gối ra sau, hung hăng đập vào đối phương.

Bởi vì góc độ lựa chọn rất chính xác, nên cái gáy của Âu Văn Quân nhắm chuẩn xác đập lên cái mũi yếu ớt của Chu Hưng.

Kêu thảm một tiếng, Chu Hưng không thể không buông Âu Văn Quân ra, hai tay bưng kín cái mũi không ngừng đổ máu. Âu Văn Quân lấy lại được tự do lập tức lấy cái khăn trong miệng ra, bất chấp chân đang đau đớn, vùng khỏi Chu Hưng chạy ra ngoài.

Không dám ngừng lại, cũng không dám quay đầu lại. Thẳng đến khi về được nhà, gắt gao khóa kĩ cánh cửa lại, Âu Văn Quân mới chính thức thở ra, bước đi khắp khềnh vào nhà, Âu Văn Quân rút cuộc mệt mỏi ngã xuống sofa.

Nghĩ đến sự tình vừa mới trải qua, nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa đã bị cưỡng bạo, bắt lực, ủy khuất, sợ hãi nổi lên trong lòng. Không được khóc, không được khóc ! Gắt gao cắn lấy ống tay áo, Âu Văn Quân bắt buộc chính mình không được rơi nước mắt. Hoài Dương, Hoài Dương, anh đang ở nơi nào a, em rất lo lắng cho anh, rất nhớ anh..... Em đau quá, khó chịu quá..... Hoài Dương, Văn Quân của anh bị thương rồi, tại sao anh vẫn còn chưa ôm em một cái a..... Ôm em một cái thôi.....

Cố gắng kiên cường, cố gắng độc lập, Âu Văn Quân cũng chỉ là đứa nhỏ mới 15 tuổi, đau khổ trong lòng cuối cùng cũng theo nước mắt phát tiết ra ngoài, không có gào khóc, chỉ há to miệng thở hổn hển, nức nở không một tiếng động.....

Khóc mệt mỏi xong, Âu Văn Quân tựa vào ghế sofa, hai mắt vốn trong suốt nay trở nên mờ mịt bất lực. Đột nhiên tiếp đập cửa dồn dập vang lên, Âu Văn Quân từ trên sofa nhảy dựng lên. Là ai ? Chu Hưng ? Không, gã không dám tới tận nhà đâu. Chẳng lẽ là Hoài Dương ? Hoài Dương..... Tưởng tượng đến chuyện này có thể xảy ra, Âu Văn Quân khép khễnh bước nhanh ra ngoài.

« Văn Quân ! Văn Quân ! Em có ở nhà hay không a ? Mở cửa nhanh a ! » Lúc này, ở ngoài cửa cũng vang lên giọng nói vội vàng, là Hạ Lí !

Tại sao lại là hắn..... Âu Văn Quân đang nghi hoặc lý do mà Hạ Lí tìm đến đây, thì giọng nói của Hạ Lí tiếp tục vang lên.

« Hoài Dương đã xảy ra chuyện rồi ! »

20. Chương 20

« Văn Quân, Hoài Dương..... » Âu Văn Quân vừa mở cửa, Hạ Lí liền vội vàng tiến vào, nắm lấy đầu vai của Âu Văn Quân, vừa muốn nói tiếp lại phát hiện cả người Âu Văn Quân xóc xệch, chật vật, làm cho hắn kinh ngạc đến ngất người.

« Anh nói tiếp a ! Hoài Dương hắn bị cái gì ? » Thấy Hạ Lí chỉ nói một nửa rồi im luôn, Âu Văn Quân gấp rống lên.

« Văn Quân, em..... Em đã xảy ra chuyện gì vậy ? Mặt của em..... » Quên mất mục đích khi chạy đến đây, hiện tại Hạ Lí chỉ lo lắng nhìn Âu Văn Quân từ trên xuống dưới, cậu..... dường như đã khóc, giống như đã xảy ra chuyện gì đó rất khủng khiếp.

« Mau nói cho em biết Hoài Dương đã xảy ra chuyện gì !!! » Bây giờ trong lòng Âu Văn Quân đang rất lo lắng cho Tô Hoài Dương đã gặp phải chuyện gì mà không đi tìm cậu, gặp phải Hạ Lí còn hỏi đông hỏi tây, làm cho cậu gấp đến độ muốn giết người.

Lo lắng cùng hoảng sợ khiến cho Âu Văn Quân quên mất vết thương ở chân, bước nhanh về phía Hạ Lí làm cho trọng tâm cơ thể đều dồn về phía chân, « A ! » Kêu lên một tiếng đầy đau đớn, cả người lao đảo rồi ngã ngửa trên mặt đất, toàn thân đau đớn khiến cho khuôn mặt cậu tái nhợt.

Hạ Lí bất ngờ vội vàng nhanh chóng ngồi xuống xem xét, một tay kéo lấy ống quần của Âu Văn Quân, Hạ Lí không khỏi hít một hơi thật sâu, chỉ thấy mắt cá chân của Âu Văn Quân một mảnh xanh tím, sưng to giống như quả cà chua.

« Em lập tức phải đến bệnh viện ! » Đều là vận động viên bóng rổ nên Hạ Lí biết rõ vết thương như vậy có bao nhiêu là nghiêm trọng !

« Không cần ! Em không đi !! Đừng động vào em ! Anh trước nói cho em biết Hoài Dương đã bị gì vậy ! » Giống như mất hết lý trí, trở lại thành đứa trẻ con bất đồng, thấy Hạ Lí đang tính nâng cậu đứng dậy, Âu Văn Quân chỉ muốn biết chuyện về Tô Hoài Dương, tâm của cậu đã trở nên cực kỳ sợ hãi.....

Hoài Dương đang nằm trong bệnh viện. Một câu làm cho Âu Văn Quân đình chỉ kháng cự, ngoan ngoãn để Hạ Lí công ra xe taxi đến bệnh viện. Ở trên xe, Hạ Lí nói cho Âu Văn Quân sự tình đã xảy ra.....

Nguyên lai Hạ Lí không đành lòng nhìn Âu Văn Quân cứ mang bộ dáng mắt hờn mắt vía, hơn nữa chính hắn cũng rất lo lắng cho Tô Hoài Dương, cho nên hôm nay sau khi tan học, hắn quyết định tự mình đi một chuyến.

Buổi chiều hôm nay Hạ Lí bỏ buổi luyện tập, cố gắng chịu đựng khổ cực ngồi xe buýt gần mấy tiếng đồng hồ ra ngoại thành, khi đến nhà Tô Hoài Dương, nhưng chưa đến cửa, Hạ Lí đã cảm thấy không thích hợp. Cửa lớn Tô gia không thấy người ra vào, trên bãi cỏ đều là vết bánh xe chạy tán loạn.

Nghi hoặc tiến lại gần, thăm dò nhìn nhìn trong phòng, cũng rỗng tuếch, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Đánh bạo đi đến, dù sao hắn cũng quen với mọi người trong Tô gia, cứ như vậy đi vào cũng không tính là đột nhập bất hợp pháp đi.

Đến phòng khách, vẫn không có một bóng người, ngay cả người giúp việc bình thường luôn bận rộn cũng không thấy hình dáng. Nhìn một lượt khắp phòng khách một cái, bất ngờ phát hiện thấy Tô Hoài Quang đang cuộn mình nằm một góc trong sofa, hé ra khuôn mặt đã khóc đến đỏ bừng, đôi mắt to bình thường linh hoạt, lúc này lại trống rỗng vô thần nhìn chăm chú vào bức tường phía trước, không hề phát hiện ra Hạ Lí.

Thấy thế, Hạ Lí bước đến lay lay hắn, lo lắng hỏi han. Không nghĩ tới Tô Hoài Quang vừa nhìn thấy Hạ Lí, lại oa một tiếng khóc rống lên, vừa khóc vừa nói năng lộn xộn : Anh Hạ Lí, là em hại anh hai, em không biết sẽ như vậy, em chỉ muốn dọa mọi người một chút thôi, em không cố ý, anh hai..... Anh.....

Hạ Lí thấy hắn khóc thê thảm như vậy, trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Nhưng thấy Tô Hoài Quang đang bị kích động, cho nên cũng không dám truy vấn hắn chuyện gì hết, nóng lòng giống như kiến bò trong chảo.

Khó khăn lắm mới chờ Tô Hoài Quang bình tĩnh lại, Hạ Lí mới cẩn thận thăm dò. Có lẽ đang rất cần người để tâm sự, hoặc vì đây là người ngoài, nên Tô Hoài Quang đem hết đầu đuôi sự việc kể ra hết, căn bản đã quên mất câu chuyện này có bao nhiêu kinh thiên động địa.

Nguyên lai từ cái ngày Tô Hoài Dương bị bắt trở về, Tô gia liền ‘phong vân biến sắc’.

Nhưng bất luận cha có đánh đập mắng chửi, hay mẹ khóc lóc cầu xin, Tô Hoài Dương vẫn quyết tâm không cúi đầu nhượng bộ, không buông tay. Lần đầu tiên Tô Hoài Quang biết được anh trai của hắn thực sự rất quật cường cứng cổ chấp, Tô Hoài Dương tuy cầu xin cha mẹ tha thứ nhưng nhất quyết không từ bỏ sự lựa chọn của mình ; hắn không hề phản kháng, chỉ cần rằng thừa nhận những đòn roi từ cha, nhưng đương lúc cha đang phần nộ nói muốn đánh chết hắn, hắn lại có thể kiên quyết nói sống chết mặc kệ, không tiếc lấy sinh mệnh của mình để uy hiếp ; đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, năn nỉ, dụ dỗ cũng làm rồi, nhưng không hề có được một câu thỏa thuận ; tranh đoạt làm điện thoại rơi xuống đất vỡ nát, cuối cùng còn cắt luôn cả dây điện thoại bàn, cho dù cả hai bàn tay đều bị thương nhưng không thương tiếc, chỉ thương tiếc người yêu nhỏ bé mà hắn đang cố hết sức để bảo vệ khỏi những chuyện này, hy vọng cậu sẽ không bị bất cứ thương tổn nào.....

Cuối cùng, cha hết cách, đành phải nhốt hắn trong phòng, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào đem đồ ăn cho hắn. Sau ba ngày anh hai bị bỏ đói, Tô Hoài Quang rốt cuộc nhịn không được, hậu quả đến nước này chính hắn cũng không muốn, hắn đã thấy hối hận.....

Trộm được một túi bánh bích quy, Tô Hoài Quang lén lấy chìa khóa từ thư phòng của cha mở cửa phòng anh hai, lại phát hiện anh hai không có trong phòng, căn phòng trống rỗng chỉ có mỗi hai cánh cửa sổ đang mở toang. Kinh hoảng chạy đến bên cửa sổ thò đầu nhìn xuống, lại hoảng sợ phát hiện anh hai đang nằm trên mặt đất dưới lầu, không biết máu chảy khi nào nhuộm đỏ cả quần áo, đã biến thành màu đỏ sẫm. Tô Hoài Quang lập tức hét lên.....

« Hắn có sao không ? » Nghe Hạ Lí kể xong, toàn thân Âu Văn Quân phát run, gắt gao nắm lấy bàn tay Hạ Lí, lặp đi lặp lại câu hỏi, ánh mắt trợn to, ngay cả nước mắt cũng chảy xuống. Mà Hạ Lí chỉ có thể chua xót lắc đầu, hắn không thể đưa ra câu trả lời cho cậu, chỉ có thể nắm lấy đôi bàn tay ngày càng trở nên lạnh lẽo của cậu, nghĩ muốn cho cậu chút ấm áp, nhưng phát hiện bàn tay mình cũng lạnh như băng.

« Anh Hạ Lí ! » Hai người vừa nói xong, Tô Hoài Quang tức tức ở bệnh viện liền đi đến.

« Anh hai của em sao rồi ? » Vừa nhìn thấy Tiểu Quang, Hạ Lí vội vàng hỏi.

«Hoàn hảo, đưa đi cấp cứu rất đúng lúc, đã thoát khỏi cơn nguy hiểm » Tô Hoài Quang vừa nói vừa cẩn thận nhìn sắc mặt âm trầm của Âu Văn Quân.

Kỳ thật cái người kêu Hạ Lí mang Âu Văn Quân đến chính là Tô Hoài Quang, lúc mới bắt đầu, hắn thật sự sợ anh hai của hắn sẽ chết, nghĩ đến điều mà anh hai luôn ôm ấp trong lòng, hắn cho rằng Âu Văn Quân

có quyền được đến đây, liền gạt cha mẹ, để cho Hạ Lí đi tìm Âu Văn Quân, chính mình sau đó cũng chạy đến bệnh viện.

Nghe thấy Tô Hoài Dương đã an toàn, hai người đều thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng Âu Văn Quân thật sự không thể đối với tên đầu sỏ này trịnh ra vẻ mặt ôn hòa được, chẳng quan tâm hẳn là em trai của người yêu, cho nên bất đồng với Hạ Lí âm áp, cái nhìn lạnh lùng của cậu đang hướng chăm chú vào Tô Hoài Quang.

« Anh hai của tôi vì muốn gặp cậu nên mới từ lâu hai nhảy xuống, vốn không có việc gì, nhưng do ảnh ba ngày không có ăn uống, cho nên đầu mới choáng váng rồi ngã xuống..... » Cố gắng xem nhẹ cái nhìn lạnh lùng của Âu Văn Quân, Tô Hoài Quang cúi đầu nhìn sang hướng khác, hẳn vẫn cảm thấy rất áy náy, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút trách cứ, hẳn cho rằng anh hai bị thương như vậy đều do lỗi của Âu Văn Quân.

Âu Văn Quân không nói gì, nhưng trong lòng đã dậy sóng, đối với những lời nói của Tô Hoài Quang, giống như vết dao cứa vào tim cậu, đau đớn không thở nổi.....

« Văn Quân, hiện tại Hoài Dương tạm thời đã qua khỏi cơn nguy hiểm, em trước hết nên đi khám chân mình đã. » Hạ Lí đứng lúc nói, làm dịu đi cái không khí căng thẳng giữa hai người.

Lúc này Tô Hoài Quang mới phát hiện Âu Văn Quân vẫn đang dựa vào người Hạ Lí, hơn nữa trên mặt trên tay chân cũng bầm tím vài chỗ. Chẳng lẽ là Chu Hưng..... Là do gã làm sao ? Gã đã xuống tay rồi ? Vết thương của Âu Văn Quân làm cho hắn lập tức liên tưởng đến Chu Hưng, Tô Hoài Quang cảm thấy sợ hãi, chờ đến khi hắn hồi phục tinh thần lại thì Hạ Lí đã đưa Âu Văn Quân vào phòng cấp cứu, hẳn cũng vội vàng đi theo.

« Đây là tấm hình mà Chu Hưng đã cho tôi. » Chờ Âu Văn Quân đã băng bó xong, Tô Hoài Quang cố hết sức lấy dũng khí nói ra sự thật với cậu, tuy rằng bình thường hẳn rất hỗn láo, nhưng lại là người dám làm dám chịu. Sau khi thẳng thắn khai báo, hẳn liền lảng lảng chờ đợi nắm tay Âu Văn Quân đánh lên mặt mình, nhưng chính là Âu Văn Quân chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, sau đó nói ra một câu không hề liên quan đến những việc mà hắn vừa nói.

« Hoài Dương đang ở nơi nào, tôi muốn nhìn thấy hắn. »

« Vì cái gì lại không đánh tôi ! Cậu không phải cho rằng tôi chính là đầu sỏ gây chuyện, ngay cả đánh cũng không đủ tư cách sao ! » Cho rằng Âu Văn Quân vẫn coi thường hắn, Tô Hoài Quang hấp tấp nói.

« Nếu tôi đánh cậu, sẽ giúp cậu bớt áy náy hơn sao ? Nhưng tôi không phải là người bị hại, người mà bị thương tổn chính là Hoài Dương, nếu như cậu muốn bị đánh như cậu nói, thì chờ anh hai của cậu tỉnh dậy đi. Chuyện của Chu Hưng chính là ân oán giữa tôi với hắn, cậu cũng không cần phải xin lỗi cái gì đâu. » Nói xong, Âu Văn Quân liền tự mình đi hỏi phòng bệnh, hiện tại mối quan tâm hàng đầu chỉ có Tô Hoài Dương, để lại Tô Hoài Quang mang vẻ mặt kinh ngạc đứng tại chỗ.

« Chờ.... Chờ một chút, ba mẹ tôi cũng đang ở nơi này. » Từ trong khiếp sợ phản ứng lại, Tô Hoài Quang kéo Âu Văn Quân đang muốn rời đi, nếu bây giờ để cho ba mẹ nhìn thấy cậu, có lẽ ba mẹ hắn sẽ giết chết cậu cũng không chừng.

« Tôi không thể để cho hắn đối mặt một mình được. » Kiên định lắc đầu, Âu Văn Quân né khỏi bàn tay Tô Hoài Quang đang nắm lấy chính mình, cũng không quay đầu lại đi đến phòng hồi sức.

Ánh mắt kia, thật giống với anh hai a ! Giống nhau vì không hối hận, giống nhau tính kiên định, và giống nhau về thâm tình.....

Anh hai, em dường như có thể hiểu vì cái gì mà anh lại thích cậu ta. Nhưng nếu tình cảm hai người là đúng, như vậy kẻ sai trong chuyện này rốt cuộc là ai a.....

Trong lòng yên lặng suy nghĩ, Tô Hoài Quang đã hiểu rõ, nhưng dù sao hắn vẫn còn nhỏ, không thể hiểu được ‘chân chính rung động’ chính là cái gì.

Hạ Lí giúp Âu Văn Quân mua thuốc trở về, đúng lúc chỉ thấy Tô Hoài Quang đứng một mình trên hành lang yên tĩnh, thất thần nhìn về phía trước không một bóng người.

21. Chương 21

« Em tại sao lại hồ đồ như vậy a ! » Vừa nghe Tô Hoài Quang nói Âu Văn Quân đến nhìn anh trai của nó, Hạ Lí gấp đến độ gõ vào ót Tô Hoài Quang một cái, « Em còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao ! »

Một phen đem thuốc đưa cho Tô Hoài Quang, Hạ Lí liền chạy vào phòng hồi sức. Hy vọng còn kịp, Hạ Lí vừa chạy vừa cầu nguyện trong lòng, Thượng đế Quan Âm Phật tổ Như Lai, các người mặc kệ là ai cũng được, cũng đừng để cho bọn họ chạm mặt nhau a !

Nhưng sự thật hiển nhiên, thần linh không hề nghe thấy lời cầu nguyện của hắn. Chờ đến khi hắn chạy tới nơi, có một số việc đã xảy ra rồi.

Đứng ở cửa phòng hồi sức, Âu Văn Quân cúi đầu đứng đối diện vợ chồng Tô gia, nhưng dáng người lại bình tĩnh đứng thẳng ; mà mẹ Tô cả người lại vô lực dựa vào trong lòng ngực của chồng, tựa hồ đang khóc, Tô Trầm nhẹ nhàng vỗ về trấn an vợ, mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng vào Âu Văn Quân, không khí căng thẳng.

« Văn Quân. » Hạ Lí vừa cố gắng bình ổn hơi thở hỗn hển vì chạy gấp, vừa thấp giọng cẩn thận gọi Âu Văn Quân.

Nghe thấy có người gọi mình, Âu Văn Quân chậm rãi quay đầu lại, mà vợ chồng Tô gia cũng nhìn về phía hắn.

« Hạ Lí, con như thế nào biết mà chạy tới. » Ba Tô lại là người lên tiếng trước.

« Ai..... Là do thằng nhóc Hoài Quang gọi, con liền chạy tới, bác Tô, Hoài Dương hẳn có ổn không ? » Nghe thấy Tô Trầm hỏi, Hạ Lí vội vàng trả lời, cũng không quên xem xét Âu Văn Quân vài lần.

Phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn của Âu Văn Quân in đậm dấu tay đỏ sẫm, ở giữa tựa hồ còn có vết thương vì vật gì đó lưu lại mà chảy ra ít máu, Hạ Lí trong lòng không khỏi đau xót, Ai ! Bộ dạng của cậu lúc này nếu bị Hoài Dương thấy được thật không biết hắn sẽ làm ra cái chuyện tốt lành gì nữa ! Thân là nhân chứng tình cảm hai người nọ, Hạ Lí tự nhiên biết Tô Hoài Dương có bao nhiêu cưng chiều Âu Văn Quân. Bây giờ Hoài Dương đang ở bên trong kia Còn có Văn Quân, đứa nhỏ tinh thuần như nước, có thể thừa nhận thương tổn như thế này sao.

« Ân, bác sĩ đã nói không có gì đáng ngại, qua một lát là tỉnh. » Giọng nói ba Tô trầm ổn làm người ta nghe được cảm thấy yên tâm.

Nghe câu trả lời như thế, Hạ Lí thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Âu Văn Quân ở một bên nghe, cũng buông xuống một gánh nặng trong lòng. Cậu vừa rồi ở trong này mới khai báo thân phận, liền bị mẹ Tô đánh một cái rất mạnh, cậu còn chưa nói được thêm lời nào nữa đã bị bà khóc mắng. Cúi đầu gắt gao nhắm mắt lại, thừa nhận tất cả nhục nhã, người có lòng tự trọng như cậu lúc này lại tuyệt đối không thể nào rời đi, bởi vì người yêu sống chết còn chưa biết. Thẳng đến khi ba Tô ngăn người vợ đang kích động lại, thẳng đến khi Hạ Lí xuất hiện.....

« Hạ Lí, là con dẫn nó tới ? » Tuy rằng không có chỉ thẳng mặt, nhưng Hạ Lí cũng biết Tô Trầm đang ám chỉ ai.

« Ai.....Đúng vậy. » Hạ Lí đáp trả, đối với bác Tô cường thế uy nghiêm này, Hạ Lí so với ba của mình còn sợ hơn vài phần.

« Nói như vậy, chuyện bọn họ con đã sớm biết ? » Tuy rằng ba Tô chính là dùng câu hỏi, nhưng trong giọng nói chính là câu khẳng định không hề nghi ngờ.

« Ân. » Biết không thể giấu được nữa, Hạ Lí đành phải kiên trì gạt đầu, ánh mắt nhìn xung quanh, không dám nhìn thẳng vào Tô Trầm.

« Hạ Lí a, con tại sao lại có thể như vậy. Con cùng Hoài Dương đã làm bạn cũng được gần mười mấy năm, tại sao con có thể nhìn nó đi sai con đường ! Con tại sao lại làm..... ta và bác Tô thất vọng a. » Không đợi ba Tô nói nữa, mẹ Tô đã kích động bắt đầu trách cứ Hạ Lí.

Hạ gia cùng Tô gia vốn là bạn tri kỉ, cùng mở chung công ty, mẹ Tô cùng mẹ Hạ lại là bạn thân từ thời còn cắp sách đến trường, hai bên đều đem đứa nhỏ xem như là con của chính mình. Tô Hoài Dương xảy ra chuyện này, Hạ Lí lại không báo, tính ra cũng là đồng phạm. Khó trách mẹ Tô lại kích động như vậy.

« Ai, dì à, dì hãy nghe con nói, bọn họ không phải..... Ai..... Chuyện kia kỳ thật..... Con..... » Hạ Lí vội vàng muốn giải thích, nhưng mà từ ngữ lúc này lại bay đi đâu hết. Ai, bọn họ không phải, không phải cái gì ? Không phải cái này, vậy thì là cái gì ? Hoài Dương a, lúc này lại bị cậu hại chết, bạn bè quả nhiên chỉ dùng để làm vật thế mạng thôi a~

« Hạ Lí, để cho em nói đi. » Không đành lòng nhìn Hạ Lí vì chuyện của mình cùng Hoài Dương khó xử, Âu Văn Quân vốn trầm mặc lôi kéo ống tay áo của Hạ Lí.

« Cậu cút đi ! Cậu còn muốn làm gì nữa đây ! Tôi không muốn nghe, cũng không muốn nói chuyện với cậu ! » Nào biết mẹ Tô vừa nghe thấy Âu Văn Quân mở miệng, lại càng kích động lên. Dọa Âu Văn Quân lui từng bước.

« Từ Hòa, bình tĩnh một chút ! » Ba Tô một câu rồi một câu không ngừng trấn an.

Mẹ Tô luôn luôn nghe lời chồng cũng lẳng lặng thối lui qua một bên, nhưng đôi mắt vẫn oán hận nhìn Âu Văn Quân.

Ba Tô quay đầu nhìn về phía Âu Văn Quân, dùng ánh mắt ý bảo cậu tiếp tục nói.

« Tuy rằng con biết con cùng Hoài Dương như vậy là không đúng, nhưng tụi con cũng không tính sẽ chia tay nhau. Có lẽ trong mắt người khác, tình cảm của con với Hoài Dương là trái với lẽ thường, nhưng xin hãy tin tưởng chúng con là thật tâm yêu nhau, chúng con cũng cho rằng chuyện này so với tình cảm nam nữ bình thường không có cái gì bất đồng cả, bởi vì hai tâm hồn phù hợp với nhau là quan trọng nhất. Chúng con đơn giản chỉ cần đối phương mà thôi. » Hít một hơi thật sâu, hôm nay Âu Văn Quân lần đầu tiên có cơ hội ở trước mặt cha mẹ Tô Hoài Dương thẳng thắn nói lên suy nghĩ của chính mình, cậu nói rất chậm, nhưng từng lời nói đều kiên định.

« Vậy cậu không cần quan tâm đến cảm thụ của chúng tôi, hai người tính sẽ ở suốt đời với nhau sao ? » Nhẹ nhàng nhún mày, Tô Trạ tiếp tục hỏi.

« Chúng con cũng biết quan hệ của chúng con sẽ mang đến phiền phức cho hai bác, nhưng con cùng Hoài Dương nhất định sẽ rất hiểu thảo với hai bác, chúng con không hy vọng xa vời rằng hai bác sẽ đồng ý, chỉ hy vọng hai bác có thể nhắm mắt bỏ qua. Hơn nữa chúng con cũng không tính sẽ giấu diếm như vậy, nhưng con cùng Hoài Dương đều biết bây giờ không phải là thời cơ thích hợp, chúng con muốn chờ đến khi chúng con có năng lực vững vàng để có thể hoàn toàn gánh hết trách nhiệm mới nói với hai bác. » Âu Văn Quân không hề do dự nói ra ý tưởng đã sớm bàn bạc với Tô Hoài Dương.

« Vậy người nhà của cậu có biết không ? » Hơi trầm ngâm, Tô Trạ lại hỏi.

« Người nhà của con chỉ còn lại mẹ, con nghĩ mẹ đã biết rồi. » Tình cảm của Tô Hoài Dương, đối với người mẹ đã sống với mình từ lúc còn nhỏ đến bây giờ, Âu Văn Quân tuy rằng chưa có thẳng thắn thừa nhận, nhưng cũng không có ý giấu diếm. Cậu nghĩ với năng lực suy đoán của mẹ, bà hẳn từ sớm đã nhận ra.

« Vậy bà ta không có phản đối sao ? » Ba Tô kỳ quái nhún chân mày.

« Mẹ tôn trọng lựa chọn của con. »

« Vậy ý của cậu chính là chúng tôi không tôn trọng lựa chọn của Hoài Dương ? » Ba Tô từng bước ép sát.

« Không, không phải, chỉ là vì cha mẹ biểu đạt phương thức yêu thương con cái không giống nhau mà thôi, hai bác cũng chỉ muốn Hoài Dương sống hạnh phúc, dù sao lựa chọn tình yêu của tụi con như vậy tương lai sẽ phải đối mặt với rất nhiều áp lực, có thể sẽ khó chấp nhận. » Nở nụ cười nhẹ, đã sớm biết trước con đường này đi rất gian khổ, nhưng không hề hối hận.

« Vậy có tách ra được không ? » Giống như tiếp nhận lời giải thích của Âu Văn Quân, ba Tô chuyển sang câu hỏi khác.

« Không, vĩnh viễn sẽ không ! » Hai mắt nhìn thẳng, giọng nói kiên định, không có một chút chần chừ.

Không nói thêm gì nữa, ánh mắt ba Tô như đuốc sáng bắt đầu xem xét kỹ Âu Văn Quân, mà Âu Văn Quân cũng không có chút nào nao núng nhìn chăm chú vào hai mắt ông.

« Xin hỏi ai là người nhà của Tô Hoài Dương, bệnh nhân đã tỉnh dậy rồi. » Y tá xuất hiện, đánh gãy thế cục căng thẳng.

« Là tôi, là tôi. » Vừa nghe thấy đứa con đã tỉnh, mẹ Tô không quan tâm đến mọi việc xung quanh, vội vàng chạy vào phòng bệnh.

Ba Tô cũng xoay người đi vào, Âu Văn Quân kích động cất bước, nhưng vừa mới đi được nửa bước lại dừng lại.

« Văn Quân, có chuyện gì vậy ? » Đi phía sau ba Tô, Hạ Lí phát hiện Âu Văn Quân đang chần chừ, nghi hoặc quay đầu lại hỏi.

Âu Văn Quân đứng tại chỗ, vẻ mặt tràn đầy thống khổ chờ đợi, bình tĩnh nhìn phòng bệnh. Tuy rằng cậu thật tâm muốn nhìn thấy thương tích của Tô Hoài Dương, nhưng dưới loại tình huống này, cậu không dám tăng thêm phức tạp cho người yêu.

« Ai ! Cậu cũngvào đi. » Ba Tô nhìn thấy hết thấy, không khỏi thở dài một tiếng nói.

« Cảm ơn bác ! » Trong lòng đầy cảm kích cúi đầu thật sâu tạ ơn ba Tô, Âu Văn Quân theo sát Hạ Lí tiến vào phòng bệnh.

Trong gian phòng nhỏ nhỏ đơn độc tràn ngập mùi thuốc sát trùng gay mũi.

Tô Hoài Dương lẳng lặng nằm trên giường, trên đầu bọc đầy băng gạc còn dính chút máu. Sắc mặt hơi tái xanh, cái miệng hồng nhuận có chút nhợt nhạt.

Âu Văn Quân âu yếm nhìn người yêu, đau lòng không chịu nổi, từng bước chậm rãi đi đến bên giường.

Giống như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cậu, Tô Hoài Dương cũng chậm chậm quay đầu sang, trong nháy mắt tìm thấy nhau, tựa hồ như mấy ngày nay đêm không hề có trăng.

« Cậu..... » Mẹ Tô thấy thế vừa muốn lên tiếng, lại bị ba Tô nhẹ nhàng ngăn lại, nghi hoặc liếc nhìn chồng một cái, nhưng bà cũng không nói cái gì nữa.

Nhìn nhau, cách vài bước chân ngắn ngủi, Âu Văn Quân lại thấy như cách cả một đời, đợi đến khi đi được đến mép giường, hai chân làm như không còn sức thiếu chút nữa đã khụy xuống.

« Thực xin lỗi. » Cánh tay run nhè nhẹ vươn ra chạm vào bàn tay đang cầm kim tiêm của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân nghẹn ngào lên tiếng.

« Đứa ngốc, người nên xin lỗi phải là anh mới đúng a. » Hơi hơi nghiêng người nâng bàn tay còn lại lên, thương tiếc khẽ vuốt hai má sưng đỏ của Âu Văn Quân, đau lòng không chịu nổi. Chắc chắn là do mẹ hắn gây ra, vẫn bảo hộ cậu không được a, lại còn làm cho cậu bị thương tổn như vậy.

Âu Văn Quân nghe vậy liền liềm mạng lắc đầu, nước mắt cũng như hạt châu rớt xuống, rơi vào nơi bàn tay hai người đang gắt gao nắm lấy, cho dù chịu bao nhiêu khổ cực đau đớn, chỉ cần một câu này của hắn đều đáng giá.....

« Ba, mẹ. Hai người cũng nhìn thấy rồi, con cùng Văn Quân sẽ không bao giờ tách ra đâu. » Nắm chặt lấy bàn tay của Âu Văn Quân, lại một lần nữa nói ra lời thề không đổi của mình.

Tô Trạ không nói nên lời chỉ chăm chăm nhìn thẳng con của mình, mà Tô Hoài Dương cũng không chút nào nao núng cùng cha đối diện, Âu Văn Quân cũng ngẩng đầu lên kiên định nhìn ông. Để mặc Hạ Lí một mình đơn độc đứng kể bên đống mồ hôi lạnh.

Tô Hoài Quang vừa mới chạy tới, nhìn thấy tình hình căng thẳng trong phòng, cũng không dám lên tiếng, lặng lẽ núp sau lưng Hạ Lí.

« Được rồi. Ta đồng ý cho hai đứa ở cùng một chỗ. » Cuối cùng, vẫn là ba Tô đánh vỡ không khí trầm mặc, nói ra một câu 'long trời lở đất'.

« Ba ! » Tô Hoài Dương vui mừng nhìn ông, mà mấy người khác cũng kinh ngạc đến ngây dại, sự tình tại sao lại phát triển như thế này ?

« Ông ! » Mẹ Tô gấp đến độ từ trên ghế đứng bật dậy, ý kiến của chồng đúng là điên rồi ! Không, này là đã quá khùng rồi !

« Nhưng mà, ta có một điều kiện, chính là cả hai đứa phải tách ra bảy năm, hơn nữa trong bảy năm này không được liên lạc. Nếu bảy năm sau hai đứa còn muốn ở cùng một chỗ, ta – Tô Trạh thề, tuyệt đối không cản trở hai đứa, hơn nữa còn chấp nhận chuyện tình cảm của hai đứa. » Nâng tay, áp chế xao động bốn phía, ba Tô nói ra điều kiện của ông, thiên hạ không có chuyện ăn cơm không phải trả tiền a.

« Ba, chuyện này rất không công bằng. » Tô Hoài Dương vừa nghe thấy liền nóng vội, hấn ngay cả một giây cũng không muốn rời xa Tiểu Quân a.

« Không phải chỉ cần không gặp nhau bảy năm thôi sao, có nhiều đó cũng làm không được vậy là bảo là tình yêu sao? » Lạnh lùng nhìn thẳng con, ba Tô khắc nghiệt hỏi.

« Ba..... » Tô Hoài Dương còn muốn nói thêm cái gì đó đã bị Âu Văn Quân cướp lời, « Con đáp ứng bác. » Âu Văn Quân không chút do dự nói.

« Văn Quân ! » Tô Hoài Dương kinh ngạc nhìn cậu, tại sao cậu có thể đáp ứng điều kiện điên cuồng như vậy.

« Hoài Dương, anh không tin em sao ? Hay anh không tin tưởng chính mình ? » Quay đầu nhìn Tô Hoài Dương, trong mắt Âu Văn Quân tràn đầy sự quyết tâm. Nếu tình yêu chúng ta thật sự cần khảo nghiệm, như vậy em tình nguyện dùng bảy năm chia lìa để đổi lấy cả đời được gần nhau.

« Không ! Anh tin ! Nếu đây là hy vọng của em, anh sẽ đáp ứng ! » Đáp lại đôi mắt trong suốt của Âu Văn Quân, trên mặt Tô Hoài Dương hiện lên ý cười. Hai người tâm linh sớm đã tương thông nên không cần phải nói thêm gì rườm rà.

« Tốt lắm, ta hy vọng hai đứa mong chóng tách ra. Âu Văn Quân, nếu cậu có cần hỗ trợ cái gì, ta sẽ giúp hết sức. » Thấy hai người đã đưa ra quyết định, ba Tô lại mở miệng.

« Không cần, con sẽ tự sắp xếp. Bác chỉ cần nhớ rõ lời hứa của mình là được rồi. » Lại hướng Tô Trạh cúi người cảm tạ, Âu Văn Quân bình tĩnh trả lời.

« Ân. » Hơi gật đầu, không hề mất đi vẻ uy nghiêm, đại biểu chính là ông sẽ giữ vững lời hứa của chính mình.

Kéo vợ cùng đi ra khỏi phòng bệnh, thời gian còn lại sẽ để cho hai đứa nhỏ bên nhau.

« Ông à, tại sao ông lại làm như vậy a. » Vừa ra hành lang, mẹ Tô lập tức ủy khuất oán giận chồng.

« Ai ! Này cũng chính là kế hoãn binh của tôi a. Hiện tại cường ngạnh bắt bọn nó tách ra chỉ càng làm sự tình chuyển biến theo chiều hướng xấu thêm mà thôi, Âu Văn Quân kia cũng là một đứa nhỏ không tồi a. Bây giờ chỉ hy vọng rằng trải qua thời gian dài chia cách như vậy có thể hòa tan được tình cảm của bọn nó. Nhưng mà, nếu bảy năm sau bọn nó còn muốn ở cùng với nhau, tôi cũng không còn lời nào để nói, chỉ có thể chúc phúc cho hai đứa nó thôi. » Thở dài, lời nói của ba Tô cũng có chút thông cảm. Nhớ tới hai ánh mắt trong suốt kiên định kia, có lẽ để thử thách ý chí của bọn nó cũng được a.

Trong phòng bệnh phía sau lại truyền đến tiếng cười hạnh phúc.....

22. Chương 22

Sân bay, là nơi lúc nào cũng ồn ào người đến người đi, hoặc vui mừng đi đón bạn bè, hoặc lưu luyến chia tay người thân, cũng có đôi lứa yêu nhau hai mắt đắm lệ vô vọng, khó khăn nói lời từ biệt.

« Văn Quân, tới bên kia rồi phải nhớ bảo trọng ! Đừng quên mấy anh nha ! » Hạ Lí ôm lấy Âu Văn Quân.

« Sẽ không, các anh cũng phải bảo trọng. » Bình thường Âu Văn Quân cũng không nói nhiều lắm, chỉ mỉm cười thản nhiên nhìn Hạ Lí,

« Đây là đồ vật anh hai đưa cho cậu. » Tô Hoài Quang thay mặt Tô Hoài Dương đưa tiễn Âu Văn Quân, từ trong lòng lấy ra một cái hộp chữ nhật đưa cho Âu Văn Quân.

Một chiếc vòng, vì đã hứa với ba Tô, Âu Văn Quân cùng Tô Hoài Dương sẽ không gặp nhau nữa. Cho nên người tới là Tô Hoài Quang. Trải qua một đoạn thời gian ở chung, Tô Hoài Quang cũng rất thích Âu Văn Quân, cũng tiếp nhận tình cảm của anh hai, nhất là khi trải qua sự kiện kia, hẳn đối với Âu Văn Quân là cảm kích cùng sung sướng.

Một chiếc vòng, anh hai nhờ hắn đi gặp Âu Văn Quân thuận tiện tặng đồ vật này cho cậu, cũng cho hắn chìa khóa nhà của Âu Văn Quân. Bởi vì trường trung học chính quy này là một trong những trường trọng điểm, nên quy định rất nghiêm ngặt, trước giờ tan học sẽ không cho bất kỳ người nào tiến vào trường, cho nên Tô Hoài Quang hỏi địa chỉ, quyết tâm đến trước nhà cậu chờ.

Tô Hoài Quang vừa mới đi đến gần nhà Âu Văn Quân đã bị một tên sắc lang theo dõi. Nguyên lai lần trước Chu Hưng bị thất thủ vẫn chưa chết tâm, hắn còn cố gắng tìm địa chỉ nhà của Âu Văn Quân, đợi chờ cơ hội khác để xuống tay. Sau khi hắn phát hiện ra Tô Hoài Quang liền lặng lẽ đi theo phía sau hắn.

Mà Tô Hoài Quang không hề hay biết, chờ đến khi hắn mở cửa nhà Âu Văn Quân ra, Chu Hưng từ phía sau vọt lên trước đẩy hắn vào nhà.....

Tô Hoài Quang vốc dáng nhỏ gầy căn bản không phải là đối thủ của Chu Hưng, hai ba động tác đã bị Chu Hưng gạt gao chế trụ ở dưới thân. Vừa định kêu cứu, miệng đã bị một cái khăn nhét vào, tiếp theo Chu Hưng liền xé bỏ hết quần áo trên người hắn, lấy ra sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn gao trói tứ chi hắn lại.

Tô Hoài Quang vô lực phản kháng, chỉ có thể khóc lóc để mặc Chu Hưng tùy ý đùa bỡn thân thể hắn. Cái miệng dơ bẩn chạy khắp toàn thân, hạ thể non nớt ngây ngô bị ngón tay lạnh ngắt bắt lấy, lần đầu tiên xuất tinh ngay ở trong tay Chu Hưng, hắn đã muốn khóc ướt hết sàn nhà.

Thân thể bị lật lại, đương lúc vật thể to lớn xấu xí cọ xát từ phía sau sắp tiến vào cơ thể mình, Tô Hoài Quang lại một lần nữa phản kháng trong tuyệt vọng, nhưng đúng lúc này, cửa nhà hung hăng bị đẩy ra.

Tô Hoài Quang hai mắt đắm lệ nhìn khuôn mặt phần nộ của Âu Văn Quân, rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Chu Hưng, Âu Văn Quân còn đánh thêm một quyền thật mạnh vào vết thương trên mũi Chu Hưng. Chu Hưng chật vật hướng cửa mà chạy đi, Âu Văn Quân cũng không đuổi theo, nhanh chóng cởi sợi dây trói trên người Tô Hoài Quang. Tô Hoài Quang lấy được tự do lập tức ôm Âu Văn Quân khóc lớn lên.

Nguyên lai Âu Văn Quân đã sớm phát hiện Chu Hưng vẫn còn lảng vảng gần nơi này, hôm nay vừa tan học chợt nghe chú bảo vệ nói có người đi tìm cậu, nghe miêu tả lại giống Tô Hoài Quang. Cậu cảm thấy không an tâm, liền bỏ buổi tập bóng rổ vội vàng chạy về nhà, đúng lúc cứu được Tô Hoài Quang.

« Đây là ? » Âu Văn Quân nhìn cái máy ghi âm màu trắng trong tay, khó hiểu hỏi.

« Cậu nghe xong sẽ biết. » Tô Hoài Quang chỉ chỉ cái nút.

Âu Văn Quân cũng cười không hỏi nữa.

Lúc này trong loa nhắc nhở mọi người tới giờ làm thủ tục.

« Văn Quân, ôm tôi một cái được không. » Tô Hoài Quang đưa ra yêu cầu cuối cùng của hắn.

Mỉm cười, Âu Văn Quân cũng ấm áp ôm lấy thằng nhóc cùng tuổi lại nhỏ gầy này.

« Cảm ơn cậu. » Ở bên tai Âu Văn Quân, Tô Hoài Quang lại nói cảm ơn một lần nữa.

« Văn Quân, nếu bảy năm sau anh hai không cần cậu, thì tôi nhất định theo đuổi cậu. » Tô Hoài Quang sau khi tách ra mang vẻ mặt tươi cười dùng ngón tay chỉ vào mình.

« Thăng quý, dám đâm thọt góc tường nhà anh hai cậu sao. » Vừa mới nói xong đã bị Hạ Lí hung hăng nhéo mặt, hai người lại bắt đầu đùa giỡn.

Trong loa lại truyền đến tiếng thúc giục của nhân viên sân bay.

Nhắc hành lý, nói lời tạm biệt cuối cùng, Âu Văn Quân đi đến chỗ mẹ Âu đã sớm đứng chờ ở xa.

Máy bay cất cánh, Âu Văn Quân lẳng lặng nhìn từng đám mây ngoài cửa sổ, cái lỗ tai đang cắm headphone.

« Làm sao vậy, nhanh như vậy đã luyến tiếc rồi sao. » Thấy đứa con sau khi lên máy bay một mực im lặng, chỉ ngồi nghe đi nghe lại đoạn ghi âm trên máy, mẹ Âu vỗ nhẹ trên tay cậu, mỉm cười hỏi.

Âu Văn Quân quay đầu, cũng không nói chuyện mà nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó gở một bên tai nghe xuống nhét vào trong lỗ tai của mẹ.

Lâm Tuệ Vân vừa mới chú ý liền nghe thấy một giọng hát trầm thấp nhu hòa của người thiếu niên truyền vào trong tai, là bài Gió mặc gió, mưa mặc mưa của Chi Hoa Kiện.

« Anh sẽ dành tặng em toàn bộ những gì anh có vì em là điều duy nhất anh có trên thế gian này.

Tuy mới chỉ bên nhau một khoảng thời gian nhưng anh nguyện toàn tâm yêu em không bao giờ nuối tiếc.

Lúc nào cũng sợ em buồn sợ em khóc, sợ em cô đơn sợ em thơ thẩn.

Đường đời muôn lối nhưng anh có thể sớm sớm chiều chiều đi bên em.

Anh sẽ dành tặng em con đường của riêng anh.

Em là những bước chân không bao giờ biết dừng của đời anh.

Hãy để cho anh dạo bước dưới bầu trời rộng lớn.

Hãy để tình cảm của em nhịp bước theo tình yêu.

Vì tình yêu là một chuyến đi dài.

Trong giấc mơ có lúc vui vẻ nhưng cũng có lúc buồn đau.

Nhân gian có lúc vui buồn li hợp nhưng anh có thể thay đổi tất cả.

Mang hết những buồn đau của ngày hôm qua và mang đến niềm vui hạnh phúc vào ngày mai.

Yêu em như thế có đủ chưa ?

Đối với em như thế đã đủ tốt chưa?

Em có thể không quan tâm đến nhưng anh ko thể để em thấy những vết thương của anh khi đã không quản mưa gió vì em.

Yêu em như thế có đủ chưa ?

Đối với em như thế đã đủ tốt chưa?

Anh chỉ có thể theo đuổi chứ không từ bỏ em đâu. »

Mang theo nỗi khổ của ngày hôm qua, để cầu mong ngày mai tươi sáng hạnh phúc ? Tiểu Quân, đây là lựa chọn của em phải không ?

Nghe tiếng hát du dương đầy thâm tình, mẹ Âu nhìn về phía con mình. Âu Văn Quân mỉm cười, là nụ cười kiên định không hối hận.

Lâm Tuệ Vân cũng cười, xem ra đứa con này không chọn sai người a !

Cứ hết lần này đến lần khác lắng nghe, Âu Văn Quân chậm rãi dựa vào lưng ghế, hướng về bên kia đại dương là người cha chưa từng gặp mặt cùng đứa em song sinh.....

Trên bãi cỏ bên ngoài sân bay, Tô Hoài Dương lặng lặng nhìn lên bầu trời, Văn Quân, tạm biệt. Chúng ta đã hứa là sẽ gặp lại nhau vào một ngày nào đó, phải không em ?

Xoay người, Tô Hoài Dương nắm địa chỉ trong tay đi đến trạm xe bus. Đó là địa chỉ nhà của mẹ Âu Văn Quân mà hắn đã lợi dụng chức quyền của hội trưởng hội học sinh mà tra ra được trong máy tính của trường, hắn muốn đi nhìn xem mỗi một chỗ trong thành phố này mà Âu Văn Quân đã từng lưu lại dấu vết.

.....

Tô gia.

Tô Trạh bước vào phòng đưa con trai lớn, từ sau khi nó gặp chuyện không may đến nay, thì đây là lần đầu tiên ông đi vào phòng Tô Hoài Dương. Vén bức màn cửa sổ bằng lụa mỏng, giấy viết thư màu lam nhạt bay xuống dưới chân.

Cúi người nhặt tờ giấy lên, trên đó hiện ra dòng chữ mạnh mẽ, chữ cũng giống như người, cao ngạo cứng cỏi.

‘Gửi tặng cây sồi’ chính là một bài thơ nổi tiếng của nữ thi sĩ Thư Đình :

« Nếu như em yêu anh.

Em tuyệt đối sẽ không làm một loài dây leo như lăng tiêu

Bám vào cơ thể của anh để làm nổi bật chiều cao của mình;

Nếu như em yêu anh

Em tuyệt đối không học theo những con chim si tình

Lập đi lập lại một bản nhạc giữa mây cao rừng xanh;

Cũng không như nguồn nước suối,

Mang niềm an ủi quanh năm cho cảnh vật tiêu điều;

Cũng không làm đèo núi cao hiểm trở,

Tăng thêm độ cao của anh, điểm thêm nét oai hùng của anh.

Thậm chí là ánh mặt trời.

Thậm chí là mưa ngày xuân.

Không, tất cả những điều này cũng chưa đủ!

Em bức thiết phải là cây gạo mọc bên cạnh anh,

Làm một hình tượng đại diện, đứng ở bên cạnh anh.

Rễ, quấn chặt lấy nhau dưới đất.

Lá, chạm vào nhau trên mây.

Mỗi một cơn gió thổi qua,

Chúng ta đều trò chuyện với nhau,

Nhưng không ai,

Có thể hiểu được ngôn ngữ của riêng ta.

Anh có cành cây vững chãi,

Giống đao, giống kiếm,

Cũng giống vòng tay bảo vệ.

Em cũng có đóa hoa hồng tươi thắm,

Khoe sắc khoe hương,

Lại giống như ngọn lửa anh dũng.

Chúng ta cùng san sẻ dù trời lạnh, dù gió to, dù sấm sét

Chúng ta cùng ngủ chung trong sương mù, trong mưa lam, trong tuyết trắng,

Giống như chia lìa vĩnh viễn,

Rồi lại chung thân gắn bó.

Đây mới là tình yêu chân chính.

Tự hứa ngay tại nơi này :

Yêu ——

Không chỉ yêu hình dáng vĩ đại của anh, mà yêu cả tấm lòng kiên cường đứng dưới chân thổ địa. »

Phía cuối thư chính là ba chữ : Âu Văn Quân.

Đọc xong, ba Tô nhẹ nhàng thở dài, xem ra lần này ông đã thua rồi. Dem tờ giấy để trên bàn, ông đi ra khỏi phòng Tô Hoài Dương.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vẫn luôn sáng lạn...

~Hoàn quyển 1~

23. Chương 23

Thời gian chậm chậm trôi qua, bảy năm sau....

« Ba, mẹ ! Con đi đây. » Trên lầu, Tô Hoài Dương vừa mặc áo khoác, vừa vội bước xuống cầu thang, chào ba mẹ đang ngồi ăn sáng trong nhà bếp một câu liền đi ra cửa.

« Ai, Hoài Dương. Hôm nay nhớ trở về sớm a, mẹ đã hẹn cả nhà bác Lưu đến dùng cơm. » Thấy đứa con sắp ra ngoài, mẹ Tô nhanh chóng nói theo.

« A ! Mẹ, đêm nay con không về đâu, con và Hạ Lí đã hẹn gặp khách hàng rồi. » Vừa nghe mẹ Tô nói như vậy, Tô Hoài Dương đang ở huyền quan thay đổi giấy vội vàng trả lời, sau đó không đợi mẹ Tô nói thêm cái gì nữa liền nhanh như chớp chạy ra ngoài.

« Ai ! » Mẹ Tô thở dài, có chút bất mãn nhìn theo hướng thẳng con chạy đi.

« Quên đi, Hoa. » Tô Trạ từ phía sau đi đến, vỗ vai an ủi vợ mình.

« Em không cam lòng thôi. » Liếc nhìn chồng một cái, mẹ Tô than phiền. Nhìn thấy thẳng con vĩ đại của mình dần dần trở thành một người nam nhân anh tuấn, nữ nhân ái mộ vây xung quanh, trong lòng mẹ Tô tràn đầy vui mừng, nguyện vọng ôm cháu càng ngày càng mãnh liệt, nhưng tiếc lại không làm được vì thẳng con này một lòng đều đặt trên người thẳng nhóc kia, thân làm mẹ, kêu bà làm sao không buồn rầu.

« Con cháu đều có phúc của con cháu. » Nhìn cây liễu xanh ngoài cửa sổ, trong lòng ba Tô thở dài.

Bảy năm trước, ông đã đưa ra một cái ước hẹn cho đứa con lẫn người yêu của nó, bản thân hy vọng thời gian có thể phai nhạt tình cảm của hai đứa. Bảy năm, đứa con từ một học sinh trung học trở thành một sinh viên ưu tú của trường đại học lớn trong thành phố, học đến năm hai đã tiếp nhận sự nghiệp của ông, đến bây giờ đã mở được công ty riêng của chính mình, hết thảy những điều đó làm cho người cha như ông đây cảm thấy rất vui mừng, nhưng ông biết trong lòng con trai không một phút nào là không nhớ tới ‘người vợ’ đang ở phương trời nào đó, bên người lúc nào cũng có một đàn oanh oanh yến yến bay quay nhưng tâm không một chút rung động.

Hiện tại ba Tô đã sớm từ bỏ cái ý tưởng muốn con mình quay đầu lại rồi, ông bây giờ chỉ sợ là nếu thằng nhóc kia đã quên mất Hoài Dương, như vậy đối với Hoài Dương đúng là một đả kích rất lớn a.

« Gì nữa đây, mẹ lại muốn ‘nối sợi tơ hồng’ cho anh hai nữa hả. » Tô Hoài Quang đang ở trong nhà bếp đút sữa cho con mèo mập, nghe thấy thế liền nhô đầu ra hỏi.

« Nói cái gì đó ! Tiểu Quang, con cũng không giúp mẹ khuyên nhủ anh hai của con. » Liếc xéo đứa con út, mẹ Tô oán trách.

« Con tôn trọng quyết định của anh hai. » Tô Hoài Quang phát biểu tuyên ngôn của mình.

« Con ! » Mẹ Tô chán nản.

« Được rồi, được rồi, con phải đi đây. Bằng không sẽ bị trễ học mất. » Vừa nghe thấy mẹ bắt đầu lải nhải, Tô Hoài Quang vội vàng lấy một miếng bánh mì, dùng tốc độ như bay mà chạy trốn. « Mẹ, giúp con đút ‘âu văn thần’ ăn nha ! » Sắp đóng cửa, Tô Hoài Quang lại nói thêm một câu.

Từ sau sự kiện xảy ra ở bảy năm trước, Tô Hoài Quang bắt đầu hăng hái cố gắng, chẳng những thi đậu vào một trường trung học không tồi, ba năm sau còn thuận lợi thi vào ngành tin học của trường đại học công nghệ thông tin nổi tiếng, hiện tại đã gần tốt nghiệp, ở trong công ty của anh hai cũng đảm nhận chức vụ giám đốc kỹ thuật, hôm nay là ngày cuối cùng nộp khóa luận tốt nghiệp.

Thằng con quậy phá lúc đầu đã có biến chuyển rõ rệt, nhiều ít cũng an ủi phần nào cho vợ chồng Tô gia.

« Thật hết biết, chỉ là một con mèo hư hỏng, anh em chúng nó làm cái gì mà xem như bảo bối mà nuôi thế không biết. » Tuy rằng ngoài miệng oán giận, nhưng mẹ Tô vẫn cầm lấy khay thức ăn cho mèo. Nào biết con mèo kia dường như hiểu được tiếng người, nheo hai con mắt màu xanh to tròn lại liếc mẹ Tô một cái, rồi lắc lắc cái đuôi đi lên lầu, thiếu chút nữa làm mẹ Tô bất tỉnh.

« Ông xem xem, ngay cả nó cũng khi dễ tôi. » Mẹ Tô ủy khuất ngồi xuống bên cạnh ba Tô, mà Tô Trạ đang đọc báo ngẩng đầu nhìn vợ một cái, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

Con mèo này là bảy năm trước Hoài Dương đi đến chỗ ở trước kia của mẹ Âu Văn Quân tìm thấy được rồi mang về, hai mẹ con Âu gia chuyển đi, liền đem con mèo nhờ hàng xóm nuôi dùm, Tô Hoài Dương biết được liền ôm về nuôi.

Bảy năm qua, Tô Hoài Dương xem con mèo này như vật tượng niệm Âu Văn Quân, mà con mèo này cũng xem Tô Hoài Dương như anh em, chỉ cần hắt ở nhà, mèo ta tuyệt đối đi theo hắt 24/24, mỗi ngày đúng giờ chiều là ra trước cổng đón hắt về. Nhưng đối với mẹ Tô lại không hề thân cận, hơn nữa mỗi lần bà có ý muốn ‘làm mai’ cho Tô Hoài Dương cô nào đều bị móng vuốt của nó cào rách quần áo, mẹ Tô tức giận quá liền nói thẳng con mèo kia đã thành tinh rồi.

.....

« Hạ Lí, nếu không có việc gì bận thì đi dùng cơm chiều với tôi nha ! » Thời điểm tan ca, Tô Hoài Dương nói với Hạ Lí đang muốn về nhà.

« Tại sao ? Mẹ Tô lại tiếp tục ‘nối dây tơ hồng’ cho cậu nữa hả ? » Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của thằng bạn già, Hạ Lí vẫn không quên trêu chọc.

Tô Hoài Dương không nói, bất đắc dĩ nhún vai. Hai năm sau khi tốt nghiệp đại học, mẹ đã bắt đầu thỉnh thoảng tổ chức tiệc tùng ‘gặp mặt’ gì đó ở nhà. Nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của các cô gái, trong lòng Tô Hoài Dương cảm thấy khó xử, tâm của hắt cả đời này chỉ có thể trao cho một người, mà người kia bảy năm trước đã nhận lấy rồi, cho nên hắt không nghĩ sẽ gặp gỡ hay tiếp cận người nào khác nữa, bởi thế mà mỗi lần đều lấy cớ chuẩn mất, mà cái cớ tốt nhất đương nhiên là người đã cùng hắt gây dựng sự nghiệp, cũng là người bạn hiểu rõ hắt nhất – Hạ Lí.

« Lại lấy tôi làm vật hy sinh, nếu còn như vậy, tôi sẽ bị mẹ cậu cho vào sổ đen, cấm không cho lui tới nhà bây giờ. Xem ra bạn bè thật sự là dùng để làm ‘cái thớt’ a. Đi thôi, đi đâu ăn ? Nhưng trước tiên phải làm rõ vài vấn đề, cậu trả tiền, hơn nữa đi bằng xe của cậu ! Sau đó chở tôi về nhà, sáng sớm ngày mai tới nhà đón tôi đi làm, nhớ rõ phải mang theo đồ ăn sáng. » Tuy rằng ngoài miệng oán giận, nhưng Hạ Lí vẫn

thân thiết khoác lấy bả vai Tô Hoài Dương, ai kêu bọn họ lại là bạn bè cơ chứ ? Đương nhiên, chấp nhận ‘ưu đãi’ từ Hạ Lí hay chịu ‘tra tấn’ của mẹ, Tô Hoài Dương chắc chắn sẽ chọn về đầu.

« Biết rồi, quý hẹp hòi. » Mỉm cười, hai người đi đến bãi đậu xe ngầm dưới công ty.

« Cậu nói xem, đi đâu ? » Ngồi trên xe, Tô Hoài Dương hỏi Hạ Lí.

« Đi đến quán của bác Tần đi, có chút tưởng niệm món mì nước ở nơi đó. Gần đây, tôi phải đi tiếp khách liên tục, thức ăn nhà hàng ăn đến muốn ói, giờ nghỉ lại vẫn cảm thấy ghê tởm. » Hạ Lí nói, còn sinh động làm biểu tình nôn mửa.

« Được rồi, cũng lâu tôi chưa đi đến chỗ bác Tần. » Bất cười, Tô Hoài Dương khởi động xe.

Quán của bác Tần mở ở gần trường trung học, trước kia luyện tập bóng rổ xong, bọn họ luôn kéo nhau đến đây ăn, bởi vì món mì ở đây nêm nếm rất ngon, hơn nữa bác Tần còn cho đám nhóc choai choai thân thể thon dài này một chút óc bò, bổ não rất tốt. Cho nên, dù hiện tại đã lớn, nhưng bọn họ cũng sẽ thường đến đây ăn.

« Tiểu Lí Tử, đã lâu không thấy a. » Hai người ngừng xe, mới đi đến gần quán, đã thấy bác Tần đứng ở cửa vẫy tay.

« Bác Tần, kêu như vậy rất khó nghe. » Hạ Lí bắt đầu dĩ cười khổ, hắn đã gần 25 tuổi rồi, bác Tần còn gọi hắn như vậy.

« Hả ? Có gì mà mắc cỡ chứ, ha ha. » Bác Tần vỗ vai Hạ Lí, lại chuyển sang vỗ vai Tô Hoài Dương, « Hoài Dương, cũng đã lâu không thấy cháu, nào, vào ngồi đi ! » Nói xong liền dẫn hai người vào quán.

Tìm khoảng không để cho hai người ngồi, bác Tần bắt đầu thu thập mấy bát mì của khách hàng đã ăn xong rồi đi, lại nói : « Hai ngày trước, Lâm Triết cùng Phương Hồng cũng đến đây. Hai thằng nhóc kia rất giỏi a, Tiểu Hồng hiện tại đã là bác sĩ của một bệnh viện ngoại khoa quốc tế, trước kia nhớ thằng nhóc này lúc nào cũng ngại ngùng, không nghĩ tới bây giờ dám cầm đến con dao mổ người a. Còn Tiểu Lâm cũng vậy, nói mình làm ông chủ câu lạc bộ gì đó, đội bóng của các cháu đúng là những thằng nhóc có tiền đồ a. Đúng rồi, hai cháu chắc đói rồi, chờ bác một chút. » Bác Tần không có con liền đem bọn họ trở thành con của mình, mỗi lần nhắc đến đều mang vẻ tự hào.

Tô Hoài Dương không có lên tiếng, chỉ biết cười cười.

« Nếu bác Tần biết Phương Hồng chẳng những cầm dao, còn dám giết người, Lâm Triết mở câu lạc bộ gì đó, thì bất tỉnh là may rồi đó. » Hạ Lí nhìn bóng dáng bận rộn của bác Tần, buồn cười thề lưỡi.

Chỉ chốc lát sau, hai tô mì thơm ngào ngạt đặt lên bàn.

« Bác cho hai cháu thêm óc bò. » Nói xong, ông còn múc một cái gì đó dài dài trong nồi nước ra, bỏ vào trong tô của Tô Hoài Dương.

« Đây là ? » Nhìn thấy vật thể không rõ ràng trong tô, Tô Hoài Dương khó hiểu hỏi.

« Ngươi tiên a ! Giúp cho cháu tỉnh lực tràn đầy ! » Bác Tần trưng ra vẻ mặt thần nhiên.

« Phụt ! » Hạ Lí thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra, sau đó mang vẻ mặt chăm chú nhìn Tô Hoài Dương, một bộ dạng muốn cười lại không dám cười, bởi vì hắn biết rất rõ, trong bảy năm Âu Văn Quân không có ở đây, Tô Hoài Dương cố gắng nhẫn nhịn, sống cuộc sống như hòa thượng, còn bổ thêm ? Kia không phải muốn lấy mạng của hắn sao

« Nè, Tiểu Lí Tử, đây là của cháu. » Không đợi Hạ Lí đắc ý, một cái ‘dài dài’ chất lượng đã được thêm vào trong tô hắn, lúc này đến Tô Hoài Dương bật cười.

Cuối cùng hai người đành bắt đầu dĩ nhìn nhau, không ăn thì phạt ý tốt của bác Tần, đành phải kiên trì bỏ vào miệng nhai như nhai cát.

Hai người nam nhân mặc âu phục hàng hiệu, tướng mạo xuất chúng, đương nhiên rất nhanh gây sự chú ý của mọi người trong quán, đặc biệt lúc này là khoảng thời gian tan học, trong quán tụ tập rất nhiều nữ sinh trong trường trung học kế bên.

« Ai, cậu xem hai người ngồi bên kia đẹp trai quá nha. » Nữ sinh A nói.

« Ủ, đặc biệt là người ngồi bên phải, hảo suất. » Nữ sinh B nói.

« Cậu xem bọn họ rất thân thiết, có phải là cái kia hay không a ? » Nữ sinh C nói.

« Oa~ khó nói nha, rất cảm kị a

» A cùng B nhỏ giọng thảo luận.

« Các cậu nói bọn họ ai là công a ? »

« Tổ đoán là cái người cao hơn kia. »

« Tổ cũng thấy vậy, các cậu xem người còn lại khuôn mặt tròn tròn rất đáng yêu nha. »

« Vừa nhìn liền biết là thụ rồi. »

« Ai ai ai, các cậu nhìn xem mặt hắn đã đỏ lên rồi, tội mình không phải đã nói trúng rồi đi ? Hảo đáng yêu ~ »

« Tôi thật không biết nữ sinh bây giờ suy nghĩ cái gì trong đầu nữa ! Tôi cũng không thể nào hiểu nổi tại sao lúc trước lại cảm thấy các nàng đáng yêu. » Thì thầm lớn tiếng như vậy một chữ cũng không bỏ sót rơi vào tai hai người Tô Hạ, Hạ Lí tức giận đến nổi máu tràn hết lên mặt, còn vẻ mặt Tô Hoài Dương dường như cũng không thay đổi gì.

Hạ Lí lúc còn ở trung học vẫn muốn tìm bạn gái, nhưng tới đại học thấy nữ sinh liền sợ hãi, kết quả tới bây giờ vẫn còn độc thân.

« Như vậy cậu không bằng học theo tôi đi, có lẽ cậu sẽ cảm thấy thích nha. » Tô Hoài Dương không sợ chết trên chóc bạn gái.

« Tôi không có hứng thú ! » Hạ Lí hung hăng trừng mắt liếc xéo Tô Hoài Dương, hắn cũng không muốn bị lão ba nhà hấn chém chết, « Bất quá, nếu đổi thành Âu Văn Quân, tôi sẽ suy nghĩ lại. » Đột nhiên nở nụ cười xấu xa, Hạ Lí đề tiện nói.

« Vợ của bạn, không thể đụng vào ! » Tô Hoài Dương tỏ ra nguy hiểm nheo nheo hai mắt.

«Ặc, vợ ? Thật vậy chẳng ? Chỉ nghe lời của một phía tôi cũng không dám khẳng định điều đó là chính xác. »

.....

.....

Hai người cứ như vậy mà cậu một câu tôi một câu chia chọt nhau cho đến khi Tô Hoài Dương chở Hạ Lí về đến nhà.

Đưa Hạ Lí về nhà xong, Tô Hoài Dương cũng không trở về nhà, hắn một mình lái xe đi đến bờ sông, ngồi ở mép sông lắng lắng nghe tiếng nước chảy cùng tiếng ca-nô phía xa xa.

Văn Quân, bảy năm. Hiện tại em đang ở nơi nào a. Bảy năm qua, anh không hề nhận được một chữ viết của em, em quyết tâm nói không liên lạc thì sẽ không liên lạc. Anh hiểu em là vì tuân thủ ước định với ba, cho nên cũng chưa từng oán trách em, nhưng mà em có biết rằng anh thật sự rất nhớ em hay không.....

Bàn tay theo thói quen mò vào trong quần tìm thuốc lá, mới chợt nhớ tới chính mình từ một năm trước đã bỏ nó rồi. Lúc trước, thời điểm gần tốt nghiệp đại học liền cùng Hạ Lí gây dựng sự nghiệp, bởi vì áp lực quá lớn, cho nên Tô Hoài Dương bắt đầu hút thuốc. Nhưng sau khi hết thấy đều đi vào quỹ đạo hấn liền từ bỏ, bởi vì Âu Văn Quân không thích mùi thuốc. Tô Hoài Dương không muốn đến khi ôm Âu Văn Quân vào trong ngực, trên người sẽ có mùi thuốc mà cậu không thích.

Tiếp qua hai ngày nữa là chúng ta đã chia cách đúng bảy năm, hai nghìn năm trăm năm mươi sáu ngày đêm. Văn Quân, mau trở lại đi, anh một mình thật sự rất tịch mịch.....

24. Chương 24

Trong hai ngày này, Tô Hoài Dương tổng cảm thấy tinh thần không yên. Ngày hôm qua đúng bảy năm tròn, nhưng mà Âu Văn Quân một chút tin tức cũng không có. Văn Quân a, từ trước đến nay em có bao giờ trễ hẹn đâu ? Phiền muộn xoay đầu bút gần cả buổi sáng trên bàn làm việc, bản báo cáo kinh doanh đã lật tới trang thứ ba rồi giữ nguyên như vậy không nhúc nhích. Phỏng chừng hôm nay làm việc cũng không mang lại hiệu suất gì, không bằng đi ra ngoài hít thở không khí để thay đổi tâm tình. Nghĩ như vậy, Tô Hoài Dương cầm lấy áo khoác liền đi khỏi văn phòng làm việc.

« Tô tiên sinh. » Vừa mới ra khỏi cửa, Tô Hoài Dương đã bị cô thư kí gọi lại.

« Có chuyện gì sao ? » Theo thói quen lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, Tô Hoài Dương ôn hòa hỏi.

« Có vị tiên sinh muốn gặp ngài, tôi đã mời hấn vào phòng khách. » Tuy rằng làm việc gần một năm rồi, nhưng cô thư kí trẻ tuổi mỗi lần nhìn thấy nụ cười tươi rói của Tô Hoài Dương vẫn nhin không được hồi hộp trong lòng. Cô gái luôn ôm ấp mối tình lãng mạn a ! Hơn nữa loại nam nhân như Tô Hoài Dương bây giờ rất hiếm, so với loài gấu trúc sắp tuyệt chủng còn hiếm hơn.

« Ủ, vị nào vậy ? Có hẹn trước không ? » Tô Hoài Dương nhớ rõ hôm nay hấn không có hẹn với khách hàng nào a.

« Chưa từng thấy qua, hấn chỉ nói hấn họ Âu. » Cô thư kí bất an nhìn ông chủ của mình, hấn có trách chính mình làm việc tùy tiện cho người khác vào không ? Nhưng mà người họ Âu kia lớn lên thật sự rất thanh tú, kêu nàng như thế nào có thể mở miệng cự tuyệt. Đối với người dễ nhìn, nàng tuyệt đối không có sức chống cự.

Âu ? Chẳng lẽ là..... « Cảm ơn em ! » Kích động tặng cho thư kí của mình một khuôn mặt tươi cười siêu cấp đáng yêu, Tô Hoài Dương gấp gấp chạy tới phòng tiếp khách, lưu lại một người vì bất ngờ quá độ mà đại não tạm thời bị đứng hình.

Một hơi chạy vội tới cửa phòng khách, Tô Hoài Dương ngược lại cảm thấy do dự. Có phải là em không ? Là em sao ? Chờ đợi bảy năm trời, làm cho Tô Hoài Dương không dám đối diện với sự thật trước mắt này.

Cố gắng bình phục tâm tình đang hỗn loạn, Tô Hoài Dương gắt gao cầm lấy tay nắm cửa, chậm rãi đẩy ra.....

Phòng khách im lặng thoải mái, một thân áo sơmi quần bò, dáng người cao gầy lẳng lẳng đi tới đi lui nhìn hồ cá.

Là em phải không ? Nhìn thấy bóng dáng kia giống như đã từng quen biết từ lâu, Tô Hoài Dương không kiềm chế được tâm tình đang kích động của mình, cũng không dám lên tiếng, sợ tất cả chỉ là ‘ hoa trong gương, trăng trong nước’.

Giống như nghe thấy tiếng động phía sau, thanh niên chậm rãi xoay người lại.

Trong nháy mắt, thế giới ở trước mắt Tô Hoài Dương đứng lại, chỉ còn đôi mắt to tròn kia vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

« Em đã trở về. » Nhẹ nhàng mở miệng, vẫn lạnh lùng như mang điểm ngọt, như khối băng va chạm trong chén thủy tinh.

Bộ dáng thành thực, không hề có chút ngây ngô của thiếu niên, vẫn thanh tú như bảy năm trước đây.

Văn Quân ! Muốn lên tiếng kêu tên của cậu, nhưng lại không thể phát ra âm thanh, nghĩ muốn tiến lên ôm chặt lấy cậu, lại ngay cả bước đi cũng không làm nổi, chỉ có thể ngu ngốc, ngu ngốc nhìn bảo bối mà mình mong nhớ bảy năm trời.

« Em đã về rồi, Dương. » Lại đến gần, Âu Văn Quân chui vào trong lòng Tô Hoài Dương đang đứng bất động, nhẹ nhàng nói thêm lần nữa.

« Văn Quân ! » Câu nói ngọt ngào của cậu lôi kéo thần trí Tô Hoài Dương trở về, gằm nhẹ một tiếng, hắt đem người trước mắt gắt gao ôm vào trong lòng ngực, khoảng không trống rỗng trong lòng ngực bấy năm qua nay lại được cảm giác hạnh phúc lấp đầy.

Âu Văn Quân cũng gắt gao ôm lấy Tô Hoài Dương, vẫn là hơi thở không thay đổi kia, vẫn là ấm áp kia. Ánh mặt trời của em, em đã trở về rồi.

Rất lâu sau đó, bọn họ mới buông nhau ra.

« Em trễ hẹn. » Tuy rằng trong lòng ấp ủ muốn nói rất nhiều điều, nhưng khi chân chính gặp mặt, một chữ cũng không nói ra được. Tham luyện nhìn chăm chú vào đối phương, thật lâu sau Tô Hoài Dương mới nói ra một câu như vậy, không phải trách cứ, chỉ có quyến luyện, cùng ít ít oán giận.

« Máy bay bị delay a. » Nhẹ nhàng cười, Âu Văn Quân trả lời.

Lúc này, Tô Hoài Dương mới phát hiện vẻ mệt mỏi trên mặt cậu. Em nhất định vừa xuống sân bay liền tìm đến đây đi, bấy năm qua không hề có một chút tin tức, hẳn là mất rất nhiều khó khăn mới đến được đây, đúng là người vợ quật cường của mình a. Nghĩ như vậy, Tô Hoài Dương lại một lần nữa nhẹ nhàng ôm cậu vào trong lòng ngực mình, thương tiếc vỗ về hai má cậu.

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, tinh tế dừng mỗi một chỗ trên mặt. Âu Văn Quân hơi hơi nhắm mắt lại, nhận lấy thâm tình sau khi bị chia cách này, lòng mi thật dày kích động như cánh quạt run rẩy.

Di chuyển đến vị trí quan trọng, đôi môi Tô Hoài Dương cẩn thận dừng lại cánh môi đã nhẹ nhàng mở ra của Âu Văn Quân, trần trọc, ma xát, dần dần xâm nhập.....

Nụ hôn xa cách bấy năm, đặc biệt nhiệt tình, hai người giống như trao đổi linh hồn cho nhau, dây dưa, thật lâu cũng không muốn rời đi.

« Đúng là đồ nhẩn tâm, bấy năm qua một chút tin tức cũng không báo cho anh biết, em không sợ anh sẽ đi yêu người khác sao. » Không rời tay khỏi người yêu, Tô Hoài Dương bình phục tâm tình kích động từ nụ hôn nồng nhiệt mang đến.

« Anh dám sao ? » Mở đôi mắt xinh đẹp, Âu Văn Quân buồn cười nhìn Tô Hoài Dương, vẻ mặt đắc thắng giống như con mèo kiêu ngạo.

Ha hả. Nghe thấy người trong lòng phát ra tiếng cười nhẹ, Tô Hoài Dương chui đầu vào hõm vai Âu Văn Quân, ai~ thật sự đã bị em nắm lấy rồi.

Lúc này, Tô Hoài Dương mới phát hiện Âu Văn Quân trước kia còn thấp hơn hẳn gần cả cái đầu mà bây giờ đã cao gần bằng hẳn rồi. « Em đã cao lên rồi, Tiểu Quân. » Tô Hoài Dương vui sướng đánh giá cậu.

« Đúng vậy, như vậy mới có thể ôm anh được a. » Nói xong, Âu Văn Quân lộ ra nụ cười có điểm gian xảo.

Cái gì ? Tô Hoài Dương nghe vậy không khỏi sửng sốt một chút, chờ thời điểm hẳn phản ứng lại, cơ mặt bắt đầu run rẩy, hẳn nghĩ biểu tình lúc này của mình nhất định rất ‘phấn khích’.

« Sao ? Anh muốn đổi ý hả ? » Âu Văn Quân nheo đôi mắt xinh đẹp lại, có điểm nguy hiểm hỏi.

Đổi ý ? Nghe Âu Văn Quân nói như vậy, Tô Hoài Dương mới nhớ tới một buổi tối vào bấy năm trước.....

Ngày đó là ngày sinh nhật lần thứ 17 của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân đem chính mình làm lễ vật tặng cho hẳn. Khi một hồi tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người mỗi một nằm trên giường, hẳn hỏi Âu Văn Quân muốn món quà sinh nhật như thế nào, Âu Văn Quân đưa ra yêu cầu đồng dạng, mà chính hẳn cũng đồng ý hứa hẹn. Nhưng không đợi Tô Hoài Dương thực hiện lời hứa, bọn họ phải chia ly, mỗi người một phương.

Hiện tại, Âu Văn Quân đã trở lại và đòi món quà của cậu.

« A, đương nhiên sẽ không đổi ý, nhưng có điều kiện, em phải so tài với anh mới được. » Vừa thấy sắc mặt vợ không tốt, Tô Hoài Dương vội vàng đáp ứng, cũng tung kế hoãn binh. Hẳn không phải không muốn, nhưng khó khăn đợi chờ bấy năm, hẳn cũng không muốn lần đầu tiên làm lại bị dè.

« Đường như có điểm không công bằng. » Suy nghĩ một hồi, Âu Văn Quân mặt nhăn mày nhú nói.

« Không có a, em lúc này nhỏ hơn anh, như thời gian phát triển của em lại nhiều hơn anh a. »

Tô Hoài Dương không hổ là một thương nhân giỏi hoạt, Âu Văn Quân đơn thuần nghe hắn nói như vậy, ngẫm lại cũng có chút đạo lý, liền gật đầu đáp ứng. Tô Hoài Dương trong lòng không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm, quyết định từ hôm nay trở đi phải chăm chỉ uống sữa.

Lúc cô thư kí bưng hai tách cà phê đi vào phòng khách, nàng liền nhìn thấy một màn như thế này.

Ông chủ luôn bình tĩnh của nàng, bây giờ giống như một đứa nhỏ ngồi trên bàn trà, khoanh hai tay lại, vẻ mặt đắc ý cười nhìn chăm chú vào thanh niên đang ngồi trên ghế sofa đối diện ; mà thanh niên cũng miễn cưỡng dựa vào sofa, mỉm cười đáp lại ánh nhìn chăm chú của Tô Hoài Dương.

Bọn họ trong lúc đó cũng không có làm hành động gì thân mật, nhưng cô thư kí lại cảm thấy được loại không khí này hòa hợp đến lạ thường, làm cho người ta không đành lòng phá vỡ. Cho nên không có đi vào, chỉ nhẹ nhàng khép cửa lại, ly khai, sau đó, trong lòng nàng nảy sinh một cảm giác mình bị thất tình rất kỳ quái.

Ngồi ở bàn làm việc, cô thư kí thở dài một hơi thật sâu, đúng là khung cảnh đã thương người a.

« Xin hỏi, Tô Hoài Dương hiện tại đang ở đâu ? » Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang bên tai.

« Ách ? » Vừa ngẩng đầu, lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười, nàng ngây dại. Đây.....đây là chuyện gì ? Chẳng lẽ mình gặp quỷ sao ? Người thanh niên trước mắt này, hiện tại không phải đang cùng ông chủ ở trong phòng khách sao ? Giống như bị trúng tà, nàng chỉ có thể dờ dẫm nâng ngón tay chỉ hướng phòng khách.

« Cảm ơn ! » Khoác tay, bỏ lại cô thư kí đang bị dọa ngây người, thanh niên hướng nơi nàng chỉ đi đến.

25. Chương 25

« Anh, hôm nay em.....A

~~ » Tô Hoài Quang vừa mới đẩy cửa phòng khách ra, liền thấy anh hai của hắn đặt một người nằm trên sofa, hôn đến chết đi sống lại, bật người liền hét to chạy ra ngoài.

« Em kêu cái quỷ gì a ! » Tô Hoài Dương đang cùng vợ thân thiết bị tiếng hét này hù dọa, thiếu chút nữa làm tim hắn ngừng đập, quay đầu lại nhìn thấy thằng em trai của mình, lập tức nổi giận nổi.

« Anh ! Anh.....dám ở sau lưng Văn Quân hôn người khác. » Không nhìn rõ người trong lòng ngực anh hai là ai, Tô Hoài Quang cũng không để ý sự oán giận của anh hai, liền thốt lên một câu trách móc.

« Tiểu Quang, em trước hết phải nhìn cho rõ đây là ai chứ ! » Tô Hoài Dương đau đầu nắm lấy cánh tay thằng em trai đang xúc động dữ dội, liền kéo nó đến gần đây.

« Chào ! Tiểu Quang ! » Lộ ra một nụ cười thanh nhẹ, Âu Văn Quân đứng lên chào Tô Hoài Quang.

« Văn Quân~ cậu đã trở lại. » Vừa thấy Âu Văn Quân, Tô Hoài Quang lập tức xô anh hai của hắn ra, thân thiết đi tới ôm lấy vai cậu.

« Cậu nói phải tham gia lễ tốt nghiệp, tớ còn nghĩ phải vài ngày nữa cậu mới về chứ. » Cao thấp đánh giá Âu Văn Quân một phen, Tô Hoài Quang còn nói thêm.

« Ừ, tớ đã nói với trường học, nhờ bọn họ giúp tớ đem bằng tốt nghiệp gửi qua, cho nên tớ trở về trước. » Âu Văn Quân cười giải thích.

« Khoan.....Từ từ, hai người đang nói cái gì vậy ? Tại sao anh nghe không hiểu a ! » Khó chịu nhìn thằng em quần trên người vợ của hắn như bạch tuộc, Tô Hoài Dương giọng nói đầy nghi hoặc.

« A ! Anh hai, kỳ thật em cũng không muốn giấu anh đâu, bảy năm qua em vẫn cùng Văn Quân liên lạc. » Tô Hoài Quang nhìn anh hai cười cười, lộ ra hai cái răng nanh trắng bóng vô tội.

« Cái gì ? Thằng khỉ này, vì cái gì không nói cho anh biết !!!! » Vừa nghe thấy như thế, Tô Hoài Dương thiếu chút nữa bất tỉnh, hắn đau khổ chịu đựng nhớ thương trong bảy năm trời a, còn thằng nhóc này thế nhưng.....

« Oa~ phải biết yêu thương em út a ! » Tô Hoài Quang kêu lên một tiếng, liền chui rúc sau lưng Âu Văn Quân.

« Được rồi, Hoài Dương, là em không cho Tiểu Quang nói với anh. » Ôm lấy Tô Hoài Dương đang nổi giận đùng đùng, Âu Văn Quân cười nói.

« Tại sao vậy, Văn Quân ? » Quay người lại, Tô Hoài Dương lập tức chuyển sang bộ dáng chó con bị vút bỏ, đáng thương hề hề hỏi. Tô Hoài Quang không khỏi cảm thán lòng người dễ thay đổi a~

« Bởi vì ba chỉ nói không cho anh và cậu ta liên lạc, cũng không nói là em không được làm vậy a. Em chính là hảo tâm cung cấp tin tức của anh cho Văn Quân biết, bằng không cậu ta làm sao có thể tìm được anh nhanh như vậy

đồ lấy oán trả ơn. » Chưa từ bỏ ý định, Tô Hoài Quang lại đả kích ông anh vài câu.

« Thằng quỷ này, em cứ chờ đó ! » Tô Hoài Dương không muốn tốn hơi thừa lời.

« Chào ! Mọi người khỏe~ » Một giọng nói trong trẻo ngăn cản chiến tranh giữa anh em Tô gia đang sắp xảy ra.

Ba người quay đầu lại nhìn, này xem như cùng một lúc, vừa thấy, anh em Tô gia giống như thấy quỷ há to miệng, lại phát không ra tiếng, chỉ dùng ánh mắt đảo tới đảo lui trên người Âu Văn Quân cùng người kia, thần sắc cực kỳ quỷ dị.

« Anh hai, có muốn trốn thoát cũng vô dụng thôi, đừng quên chúng ta có linh cảm của song bào thai nha. » Giống như không phát hiện khuôn mặt kỳ lạ của hai anh em nhà kia, người vừa tới liền bay thẳng đến chỗ của Âu Văn Quân, trên mặt còn mang theo nụ cười đắc ý.

« Cậu là..... » Tô Hoài Dương hồi phục lại tinh thần cẩn thận hỏi.

« Đây là em trai song sinh của em, Âu Văn Thần. » Có điểm buồn cười nhìn hai anh em sợ đến ngây người, lại đau đầu liếc mắt nhìn thẳng em, Âu Văn Quân trả lời.

Anh em Tô gia lúc này mới ngộ ra gật gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn còn mờ mịt, bởi vì điều đầu tiên hai người nghĩ đến vẫn là con mèo mập tám kí lô đang nuôi trong nhà cũng tên Âu Văn Thần.....

« Anh hai, vị nào là chị dâu a~ » Âu Văn Thần đi đến trước mặt hai người, dùng ánh mắt nhìn qua nhìn lại Tô Hoài Dương cùng Tô Hoài Quang, rồi quay đầu hỏi Âu Văn Quân.

« Chị.....chị dâu ? » Tô Hoài Dương cảm thấy thân thể của mình đang run rẩy, mà Tô Hoài Quang ở bên cạnh đang liều mạng áp chế sự xúc động muốn cười, lặng lẽ lui từng bước ra khu vực an toàn, mới đưa ngón cái chỉ chỉ anh trai của mình.

« Không phải sao ? Ở Trung Quốc, không phải vợ của anh trai đều kêu là chị dâu sao ? » Nhìn hai người đột nhiên thay đổi vẻ mặt, Âu Văn Thần có điểm không rõ cho nên nhìn về phía anh hai của mình, biểu tình chân thật tinh khiết.

« Văn Thần, chuyện của tụi anh không giống với điều em học, em gọi hắn là anh thì được rồi. » Đau đầu nhú mày, Âu Văn Quân nói. Đối với thằng em trai từ nhỏ đã sống ở Mỹ, Âu Văn Quân cũng không muốn giải thích nhiều về cách xưng hô của Trung Quốc với nó, cậu biết thế nào cũng chuốc thêm hỗn loạn, hơn nữa cậu cũng không muốn thằng nhóc này lại trên cọt người yêu của mình.

« Đúng vậy, đúng vậy, cho dù là vậy, em cũng có thể gọi anh là anh rể mà không phải là chị dâu. » Tô Hoài Dương vừa phản ứng kịp tình huống cũng lập tức lên tiếng, giải thích nỗi oan ức của mình.

« Hả ? » Âu Văn Thần nghe vậy nhướng nhướng chân mày, sắc mặt quái dị nhìn anh trai của mình.

« Tô Hoài Dương ! Anh cầm miệng cho em ! !!! » Âu Văn Quân trên trán nổi đầy gân xanh, giọng nói mang mùi thuốc súng.

« A ! Văn Quân, anh không có ý này a, em nghe anh giải thích a ~ » Chết rồi, hắn như thế nào đã quên Văn Quân hận nhất là bị người khác hiểu lầm là nữ nhân. Cậu mới trở về liền chọc cậu sinh khí, thật không tốt a, nếu không dỗ dành được thì đêm nay có thể sẽ chịu tổn thất to lớn. Tô Hoài Dương hận cái miệng lạnh chanh lóc cóc của mình, tại sao lại lựa thời điểm quan trọng nhất mà phát biểu a~

« Văn Thần sao ? Tôi là em trai của Tô Hoài Dương, tên là Tô Hoài Quang. Tôi trước hết mang cậu đi nhìn đường phố nha. » Không để ý đến hai người đang ‘vui vẻ’ bên kia, Tô Hoài Quang đi lên phía trước thân thiết khoát bả vai của Âu Văn Thần, hảo tâm đem người ra ngoài để lưu lại khoảng không cho ông anh dập lửa, mà hắn cũng không muốn ở đây chịu vạ lây.

« Rất hợp ý tôi ! » Lộ ra một nụ cười sáng lạn, Âu Văn Thần theo Tô Hoài Quang ra khỏi phòng.

Hừ ! Tô Hoài Dương, ai kêu anh trai tôi vội vã muốn gặp anh, đem một đồng hành lý nặng trĩu để lại sân bay cho tôi xách một mình, tuy rằng tôi cũng không động thủ, nhưng anh ít ra cũng phải chịu trách nhiệm, vừa rồi chỉ là lễ vật nho nhỏ tặng cho anh thôi ! Nghĩ tới bộ dạng chật vật của Tô Hoài Dương, Âu Văn Thần không khỏi đắc ý cười thầm trong lòng.

«Tôi không hề biết Văn Quân còn có một người em trai song sinh a. » Bưng tách cà phê đưa cho Âu Văn Thần, Tô Hoài Quang ngồi xuống phía đối diện, nhìn thấy người kia thật sự quá giống, Tô Hoài Quang không khỏi cảm thán nói.

« Tôi cũng vậy, bảy năm trước mới biết được chính mình còn có một người anh song sinh. » Âu Văn Thần cười nói, sau đó cậu nghĩ đến hết thấy đều do hai tên đầu sỏ vừa mới đi hưởng tuần trăng mật lần thứ bảy gây nên. Thật là, nếu yêu nhau như vậy, lúc trước không hiểu vì sao phải chia nhau ra làm chi không biết, đột nhiên hiện ra một người anh trai thiếu chút nữa hù chết chính mình, nhưng hoàn hảo là một người anh không tồi.

« Cái kia..... Ai, Văn Thần, cậu bị gì vậy ? » Tô Hoài Quang vừa muốn nói cái gì lại phát hiện sắc mặt Âu Văn Thần thay đổi, vội vàng quan tâm hỏi.

« Anh của cậu thật hạ lưu..... » Âu Văn Thần đột nhiên nói ra một câu, Tô Hoài Quang nghe thấy liền sửng sốt, chỉ có thể dùng khuôn mặt khó hiểu nhìn cậu.

« Hắn ta thế nhưng ngay tại văn phòng động thủ với ông anh của tôi ! » Sắc mặt Âu Văn Thần không tốt nói.

Ai ? Tô Hoài Quang càng nghe càng mờ mịt, đây xảy ra chuyện gì a ?

« Đừng quên chúng tôi là anh em song sinh. » Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần hảo tâm giải thích.

A ? Là thiệt hay giả a ? Vậy hiện tại..... Tô Hoài Quang đương nhiên biết anh hai của mình dùng cách nào để dập lửa, nhưng hắn lo lắng nhìn Âu Văn Thần, thẳng thắn này đừng nói sẽ có phản ứng gì bấy bạ đó nha ?.....

« Cách xa là được rồi ! Khoảng cách càng xa thì cảm giác càng nhạt ! » Vừa nhìn thấy ánh mắt của Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần lập tức biết hắn đang suy nghĩ ‘tốt lành’ gì trong đầu, khuôn mặt thanh tú không khỏi đỏ ửng lên.

« Đi ra ngoài shopping với tôi đi. » Nói xong Âu Văn Thần liền đứng dậy.

« Nhưng.....Tôi đang trong giờ làm a ! »

« Tôi vẫn chưa nhìn thấy đường phố Trung Quốc a. » Không để ý đến câu trả lời của Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần liền tha hắn ra khỏi công ty.

26. Chương 26

Đợi đến khi Tô Hoài Quang mang theo Âu Văn Thần về đến nơi, đã gần bốn giờ chiều hơn.

Cả người mệt mỏi ngồi phịch xuống sô pha, Tô Hoài Quang vô cùng bội phục cái người cũng đi bộ bốn tiếng đồng hồ như mình, Âu Văn Thần lúc này sức lực tràn trề. Cậu bây giờ vẻ mặt cực kỳ hưng phấn thưởng thức một đồng chiến lợi phẩm mới thu thập trên đường.

Âu Văn Thần nguyên bản từ nhỏ sinh sống ở nước ngoài đối với văn hóa truyền thống của nước mình nhiệt tình yêu thương, nhìn đồng đồ cậu mua là biết : dụng cụ pha trà, tơ lụa thêu, mặt nạ kịch, gốm sứ bằng ngọc lưu ly, bút lông nghiên mực, bàn cờ vua..... Thậm chí ngay cả sườn xám cũng mua một bộ ! Vốn nói, người ta yêu thích cái gì thì kệ người ta, hần cũng không can thiệp làm chi, nhưng mà, vì cái gì lại dùng tiền của hần a ? Mấy thứ này đâu có rẻ a

thằng nhóc kia, nói nguyên nhân bản thân không có tiền cũng rất hợp tình hợp lý, « vì tôi mới về nước, cậu phải tiếp đãi tôi », thậm chí còn nói « đối với lễ nghi của người Trung Quốc, bạn bè từ phương xa tới, phải chiêu đãi nồng hậu. » Đây..... Người này thật sự lớn lên ở nước ngoài sao ?

Ai

Tiền lương tháng đầu tiên của mình a

~ Tô Hoài Quang tội nghiệp nhìn bóp tiền đã xẹp lép của mình, thiếu chút nữa rơi nước mắt trân quý của nam nhân.

« Tiểu Quang, cậu bị gì vậy, cảm thấy khó chịu ở đâu hả ? » Nhìn thấy vẻ mặt thúi hoắc của Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần quan tâm hỏi, nhưng hoàn toàn không phù hợp với cái nụ cười không hề có chút thành ý của cậu.

« Không.....Không có gì. » Dù sao cũng không thể nói chính mình vì tiền cất cánh bay đi mà đau lòng được, Tô Hoài Quang hiện tại chỉ biết cầm điếu ăn ‘hoàng liên’ a.

« Ừ~ tôi biết rồi, cậu khẳng định là do ăn nhiều quá nên đau bụng, tôi đã nói cậu không cần ăn bánh chao nhiều như vậy mà, họa từ miệng vào a. » Về mặt Âu Văn Thần đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cảm thông vỗ vỗ bả vai Tô Hoài Quang.

Cái gì ? Không nhắc tới chuyện này thì thôi, mỗi khi nhắc tới lại làm Tô Hoài Quang bực bội. Thằng nhóc này thấy ở đầu đường có sạp bán bánh chao, rất nhiều người bu lại mua, cũng không thèm quản mọi việc đã chạy lại mua một hơi hơn hai mươi cái, kết quả, tiểu tử tông này vừa cắn một ngụm liền nói không ăn nữa, toàn bộ đều đẩy về phía hần. Chính mình nói không ăn liền vứt bỏ, lại còn dám nói : « Không được phép phí phạm đồ ăn, sẽ bị trời trừng phạt a~ », muốn làm người tốt đúng là quá khó, mà tên bại gia tử kia lại phí phạm như vậy, cho nên, chính mình đành phải Ặc~ hiện tại nhớ tới vẫn còn muốn phun.....

Bất quá, sau lần này, Tô Hoài Quang cũng nhận ra được mị lực tiềm năng của Âu Văn Thần. Khác với Âu Văn Quân trong trời nhưng lạnh lùng, trên mặt Âu Văn Thần vĩnh viễn lộ ra nụ cười sáng lạn đúng chuẩn 45 độ, rất xứng với vẻ bề ngoài xuất sắc của cậu, cùng với cái miệng dụ dỗ ngọt lịm đến chết người đã thu phục từ con nít tám tuổi đến lão già tám mươi tuổi a ! Ngay cả lão bà keo kiệt bán nứt hoa quả ở đầu phố cũng tặng cho bọn họ thêm hai cây mít quả.....

Hơn nữa, càng đáng buồn chính là, chính mình tựa hồ cũng bị nụ cười sáng lạn của tên đó mê hoặc, bằng không như thế nào có thể phung phí tiền cho tên đó, ai ~ ai kêu tên đó chính là em trai vợ của anh hai, lại mang khuôn mặt y chang tình nhân trong mộng của hần !

Nhìn cái mặt tươi cười sáng lạn trước mắt, Tô Hoài Quang thở dài gần cả trăm lần trong bụng, thật sự hần không muốn lại bị cậu ‘hạ độc’ nữa, ủy khuất vùi đầu vào miếng đệm của ghế sô pha, anh ~ cứu mạng a. .

..

Âu Văn Thần ngồi bên cạnh, cảm thấy chơi chưa đủ nên khêu khêu Tô Hoài Quang, « Tiểu Quang, đến giúp tôi cái này a. »

« Lại làm gì nữa ! » Hữu khí vô lực đáp.

« Mặc thử cái này cho tôi xem a, tôi chỉ mới thấy ở trên TV chứ chưa từng thấy người mặc ngoài đời. » Nở nụ cười lấy lòng, từ trong túi xách lấy ra một kiện đồ vật.

« Cho dù chết, cũng không chịu nhọc ! » Vừa nhìn thấy bộ sườn xám đỏ au trong tay Âu Văn Thần, Tô Hoài Quang cắn răng cự tuyệt, trong mắt rớt cục cũng hừng hực lửa giận.

« À~ vậy cậu thà chết chứ không chịu khuất phục ?! » Rút tay lại, Âu Văn Thần lộ ra một nụ cười tà ác, Tô Hoài Quang dám thề, một khắc kia hẳn có thể nhìn thấy đôi cánh đen cùng cái đuôi tam giác phe phẩy sau lưng của tên kia.

« Thật là tốt, xem ra cảm tình của hai đứa vẫn còn tốt lắm, Văn Quân còn lo lắng Văn Thần sẽ trêu cợt em. » Tô Hoài Dương tiến vào văn phòng của thằng em, liền thấy hai người đang nháo thành một đoàn trên ghế sofa.

Tô Hoài Quang vội vàng đứng lên, nhìn thấy Âu Văn Quân lộ ánh mắt cảm kích, cũng vẫn chỉ có Văn Quân hiểu người a, tôi sắp bị thằng quỷ kia gây sức ép đến chết a.

« Đúng vậy, con người Tiểu Quang tốt lắm, chẳng những mang em đi ra ngoài chơi, còn mua một đồng hồ cho em, làm cho em da mặt dày cũng phải biết xấu hổ. » Tô Hoài Quang chưa kịp nói, Âu Văn Thần liền giành nói trước, tươi cười trong sáng thật thà, làm cho Tô Hoài Quang khó mà trả lời.

Nghe vậy, Tô Hoài Dương vừa lòng nhìn thằng em gật gật đầu, mà Âu Văn Quân lại mang theo vẻ hoài nghi nhìn Âu Văn Thần, ai~ người mà hiểu rõ em nhất chẳng phải anh trai này sao !

« Được rồi, chuẩn bị một chút, hôm nay chúng ta đi Hoàng Đình dùng cơm, cho anh em Văn Quân đổi gió. » Đi đến phải phải vết nhăn trên bộ tây trang của thằng em, Tô Hoài Dương nói.

« Anh Hạ Lí đâu rồi ? » Vừa nghe đi ăn cơm, Tô Hoài Quang lập tức nghĩ tới Hạ Lí.

« Hẳn đi đến đó trước đặt bàn, nếu không chờ hai đứa trở về, tội anh đã đi từ sớm rồi. Đi thôi ! » Tô Hoài Dương nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài, còn thuận tay ôm lấy thắt lưng của Âu Văn Quân, kết quả bị một cái nhéo thật mạnh vào khuỷu tay, đành phải ngoan ngoãn leo theo sau, ai~~ người yêu nhỏ của hắn vẫn giống y như bảy năm trước, thẹn thùng và. bạo lực a, Tô Hoài Dương thở dài trong lòng, rồi lại dâng lên cảm giác ngọt ngào như mật, thật sự muốn ‘ăn’ cậu càng sớm càng tốt.

« Vô quýt dày có móng tay nhọn ! Cóc ghẻ trị quái vật a ! » Khó có thể thấy được nổi bất mãn của anh hai, Tô Hoài Quang vẫn hăng hái dòm dòm, phát ra một câu cảm thán.

« Cậu nói ai là cóc ghẻ ? » Bị phía sau nhẹ nhàng hỏi một câu, Tô Hoài Quang lạnh gáy, nguy rồi ! Hẳn tại sao lại quên mất tiểu tổ tông này đang đi sau lưng chứ.

Chờ bọn họ đến khách sạn, Hạ Lí đã chọn được chỗ ngồi ở vị trí tốt nhất.

Tuy rằng trước đó có nghe Tô Hoài Dương nói về chuyện anh em Âu Văn Quân, nhưng mà khi liếc thấy Âu Văn Thần, Hạ Lí vẫn có ít nhất khoảng ba mươi giây ngây ngốc.

Trên bàn cơm, mọi người trò chuyện vui vẻ.

« Đúng rồi, Tiểu Quân, anh nghe nói đến lễ tốt nghiệp của em, là năm nay ra trường phải không ? » Tô Hoài Dương hỏi Âu Văn Quân.

« No, no, no. Văn Quân đã có bằng thạc sĩ của khoa tài chính rồi. Anh hai biết không, Văn Quân thật sự rất lợi hại đó ! Hai năm liền tu xong chương trình đại học, sau đó lại dùng hai năm để học chương trình thạc sĩ, cậu ta chính là thạc sĩ tuổi trẻ tài cao của học viện nha. » Không đợi Âu Văn Quân trả lời, Tô Hoài Quang liền khai ra hết, giọng nói đặc ý, chứng tỏ ta đây biết rất rõ ràng sự tình.

« Tô Hoài Quang ! Anh có hỏi em sao ! » Tô Hoài Dương hung tợn trừng mắt nhìn thằng em của mình, cái tên này bảy năm qua lén lút liên hệ với Văn Quân, đã làm cho hắn tức chết rồi, bây giờ còn dám kích thích hắn.

« Văn Quân thật giỏi, không hổ danh là người đứng đầu trong kì thi vào trường W năm đó. » Hạ Lí đúng lúc nói.

« Văn Quân, sao cái đó em cũng không nói cho anh biết. » Tựa đầu vào một bên vai của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương bày ra bộ dáng đáng thương bị vứt bỏ.

«Ặc ! Anh cũng đừng cho rằng chỉ có mình anh là chịu ủy khuất, không chịu ngấm ngấm xem anh hai của em liệu sống liệu chết vội vàng học cho xong để trở về gặp ai. » Âu Văn Thần một bên ăn không ngừng nghỉ, một bên phun ra một câu, mấy năm vất vả của anh hai chính cậu là người chứng kiến. Một năm trước, vì học quá nhiều, anh hai của cậu thiếu chút nữa liền suy sụp.

« Văn Quân ! » Tô Hoài Dương cảm động nhìn về phía cậu, Âu Văn Quân cũng đáp lại hần bằng một nụ cười nhẹ nhàng.

« Được rồi, được rồi, hai người cũng đừng có liếc mắt đưa tình ngay tại chỗ này chứ, chúng ta vẫn đang ăn a. » Thấy hai người họ có dấu hiệu sắp chuyển qua cảnh tắt đèn, Hạ Lí buồn bực, hần vẫn còn là một người cô đơn a, ít kích thích hần một chút đi.

« Hừ ! Cậu ghen tị ! » Tô Hoài Dương quảng cho thằng bạn già một nụ cười tươi rói.

.....

Dùng xong bữa cơm, Hạ Lí cũng đã đặt sẵn phòng trong khách sạn. Tô Hoài Dương đứng lúc mời hai anh em Âu Văn Quân tạm thời ngủ lại khách sạn một đêm. Ở đại sảnh, Tô Hoài Dương đi check in với Âu Văn Quân, Tô Hoài Quang bên kia vừa muốn chuồn đi, lại bị Âu Văn Thần túm lại.

« Đại thiếu gia, cậu lại muốn làm gì a. » Giọng nói Tô Hoài Quang đầy bất mãn.

« Tôi không muốn phá rối thời gian ngọt ngào của anh hai tôi cùng anh cậu a, cho nên..... » Lộ ra chiêu bài tươi cười, Âu Văn Thần thân thiết ôm lấy Tô Hoài Quang, ánh mắt ám chỉ liếc về phía hai ông anh bên kia.

« Biết rồi, vậy..... đêm nay cậu ở tạm nhà bạn của tôi đi. » Tô Hoài Quang ngấm lại cũng đúng, nhất quyết không thể để cho thằng nhóc này ở lại làm bóng đèn. Hơn nữa xem bộ dạng hôm nay của ông anh, không ‘ăn’ được Âu Văn Quân sợ sẽ không cam tâm, bấy năm a, cố gắng thành toàn cho họ đi. Hơn nữa, hôm nay để Âu Văn Thần ở căn phòng kế bên bọn họ, đối với cậu ta cũng có điểm tàn nhẫn.....

« Không cần phiền phức như vậy, tôi nghe nói, quán bar ở đây chơi rất vui, không bằng..... » Cười hì hì nhìn Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần mang theo ánh mắt đầy mong đợi.

« Ai~ được~ tôi dẫn cậu đi. » Bất đắc dĩ thở dài, lại một lần nữa hận bản thân không có lập trường.

« Anh, đêm nay em không về đâu, Tiểu Quang dẫn em đi chơi. » Hướng về phía bên kia hô lên một tiếng, Âu Văn Thần liền kéo Tô Hoài Quang chạy khỏi khách sạn.

« Em trai của em ham chơi y như con nít. Ôi ! » Tô Hoài Dương vừa nói vừa chớp mắt đen tối nhìn Âu Văn Quân, đổi lấy cái thúc tay của người yêu.

Thật sự vẫn là đứa nhỏ thẹn thùng a.....

27. Chương 27

Trong căn phòng xa hoa của khách sạn.

Phòng tắm, Tô Hoài Dương đang nhìn gương ngẩn người. Từ 5 phút trước, hần đã tắm rửa xong, nhưng mà, bây giờ không còn dũng khí để bước ra ngoài.

Bảy năm, gần hai ngàn ngày đêm, từng giờ từng phút hần đều mong mỏi có thể ôm người yêu vào ngực để yêu thương, nhưng thực tế đến lúc này, hần lại khần trương đến nỗi cả người cứng ngắt.

Nếu để cho Văn Quân phát hiện, đây chính là một nỗi nhục lớn, Tô Hoài Dương cố gắng bình phục lại tâm tình đang kích động của mình, không ngờ rằng đã đến độ tuổi như thế này vẫn còn giống với thời thiếu niên ngây ngô.

Từ khi bọn họ quan hệ lần đầu tiên trở về sau, Tô Hoài Dương liền quần lấy Âu Văn Quân hàng đêm. Hai người vừa mới nếm thử trái cấm, lại đang thời kì phát triển tinh lực dồi dào của thiếu niên, Tô Hoài Dương da mặt dày vốn dĩ không cần phải nói, Âu Văn Quân mặc dù lạnh lùng, nhưng đối với cầu hoan của người yêu, cũng vui vẻ phối hợp, có đôi khi làm đến mệt lả, ngày hôm sau khó tránh khỏi nham nhảm của Âu Văn Quân, nhưng Tô Hoài Dương cho tới bây giờ đều là vui vẻ mà chịu đựng.

Bảy năm, Tô Hoài Dương xác định bọn họ vẫn còn rất yêu nhau, nhưng vì đã lâu không gần gũi, tình cảm có còn mãnh liệt như trước hay không ? Đắn đo một lúc, Tô Hoài Dương cũng ra khỏi phòng tắm.

Vừa bước vào phòng ngủ thì trong nháy mắt, Tô Hoài Dương đã biết bất an của mình vừa rồi căn bản là dư thừa.

Trong phòng, Âu Văn Quân đã tắm xong đang khóa thân tựa vào thành giường, cái chăn đắp hờ qua thắt lưng, đang cúi đầu lật xem quyển sách giới thiệu về du lịch mà khách sạn cung cấp.

Dưới ngọn đèn nhu hòa, cùng màu cà phê của chăn gối càng tôn thêm làn da trắng nõn của Âu Văn Quân, hình thành một loại gợi cảm mị hoặc ập vào thị giác. Thoát khỏi sự ngây ngô của thiếu niên, thân thể Âu Văn Quân đã cao lên, đường cong rắn chắc của nam tử càng lúc càng rõ ràng. Làn da không có một vết sẹo, mềm mại nhưng co dãn, cậu hiện tại, giống như một tác phẩm điêu khắc của Hy Lạp, hoàn mỹ và sắc xảo.

Ngơ ngác ngẩng nhìn, Tô Hoài Dương cảm thấy trong cơ thể có cái gì đó xao động, bảy năm qua cố gắng sống như Liễu Hạ Huệ, giờ phút này lại không thể chịu nổi hình ảnh đầy kích động kia, bất luận là bảy năm trước hay bây giờ, Văn Quân của hắn luôn có thể dễ dàng khơi mào khát vọng ở sâu trong nội tâm của hắn, hơn nữa, Tô Hoài Dương dám khẳng định, vài thập niên sau nữa cũng sẽ như thế, sẽ bị cậu làm cho thần hồn điên đảo.

Cảm thấy đường nhìn chăm chú của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân buông quyển sách trong tay xuống ngừng đầu lên. Hai tay thả lỏng để bên người, hơi quay đầu nhìn điệu bộ ngu ngốc của người yêu, bên môi nở lên nụ cười nghịch ngợm.

Trong nháy mắt, Tô Hoài Dương giống như thấy lại được cái đêm của bảy năm trước, thiếu niên xinh đẹp hấp dẫn hắn.

Không thể nhẫn nhịn khát vọng của mình được nữa, Tô Hoài Dương bước nhanh đến bên giường, cúi đầu, hôn thật sâu lên đôi môi kia, mà Âu Văn Quân cũng ngừng đầu, tích cực đáp lại.

« Văn Quân. . . . » Nỉ non, hôn dọc theo chiếc cổ duyên dáng rồi từ từ chuyển dần xuống dưới, lưu lại nhiều hồng ngân, cuối cùng dừng ở điểm nhỏ nhỏ nổi lên trước ngực cậu.

Người trong lòng đột nhiên rên lên một tiếng, mười ngón tay dùng sức bấu lấy bờ vai của Tô Hoài Dương, một rặng mây đỏ xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Em vẫn mãi cảm giống như trước đây, Tô Hoài Dương trong lòng vui vẻ, càng thêm đùa giỡn mỗi một chỗ mẫn cảm của người yêu mà hắn từ lâu đã biết rõ, khơi mào ngọn lửa dục vọng trên người Âu Văn Quân, làm cho cậu và hắn cùng nhau thiêu đốt.

« Dương..... » Cảm giác tê dại từng đợt từ bên hông nẩy đến, Âu Văn Quân rốt cục cũng phát ra tiếng rên rĩ. Tình cảm mãnh liệt đã lâu không xuất hiện làm cho cậu khó lòng kiềm nén nổi, khó khăn vặn vẹo thân thể đuổi theo sự kích thích cực lớn kia, ai ngờ cái người đáng giận đó lại cố ý không nhanh không chậm đùa giỡn thân thể mình.

Dùng sức hút lấy hai điểm nhỏ đã sưng đỏ, Tô Hoài Dương hài lòng nhìn phản ứng của cậu.

« A.....a..... » Âu Văn Quân khó chịu nâng thân thể lên, hòa theo sự âu yếm của Tô Hoài Dương, hai con mắt trong suốt trở nên mê mang, muốn giơ tay đụng đến dục vọng đã cương cứng của mình, lại bị Tô Hoài Dương bắt được, khóa chặt trên đầu.

« Tiểu Quân, đừng nóng vội.... » Xấu xa không cho người dưới thân thỏa mãn, Tô Hoài Dương muốn cấp cho người yêu một đêm tình cảm mãnh liệt, tra tấn nhỏ nhỏ này xem như trừng phạt cậu bảy năm qua để cho hắn phải chịu nổi khổ tương tự.

—tinh lực 1000 chữ, thỉnh mọi người tự tưởng tượng— đừng chơi dếp ta *chạy trốn chết*

Một đêm này, giống như lấp đầy chỗ trống của bảy năm. Tô Hoài Dương muốn bảo bối dưới thân này như thế nào cũng không đủ, mà Âu Văn Quân chỉ có thể bắt lực mặc cho hắn âu yếm, khóc nức nở một lần rồi lại một lần, cho đến khi được thỏa mãn, rồi bản thân hoàn toàn mất đi ý thức lúc nào không hay.

Một đêm không mộng寐, tinh thần của Tô Hoài Dương rất tốt, cả người có thể nói là thần thanh khí sảng a ~

Tham luyến ngắm nhìn người đang ngủ say bên cạnh, Âu Văn Quân đang ngủ còn nhẹ nhàng nhíu mi. Đêm qua thật đúng là đem cậu làm đến mệt chết rồi, biết rõ cậu đi máy bay nhất định rất vất vả, nhưng hắn không quản được khát vọng của mình, một lần rồi một lần ôm lấy cậu. Chắc lúc tỉnh dậy thế nào cậu cũng sẽ tức giận, không biết dỗ dành như thế nào mới nguôi giận đây a.

Tô Hoài Dương đang đau khổ suy nghĩ đối sách dỗ dành thì Âu Văn Quân chậm rãi mở mắt.

« Tỉnh rồi. » Bày ra nụ cười thành khẩn, lo sợ nhìn Âu Văn Quân.

Tựa hồ vẫn chưa nhận ra tình huống hiện tại, Âu Văn Quân mê mang mở to mắt nhìn. Về mặt đáng yêu làm cho Tô Hoài Dương thiếu chút nữa nhịn không được vùng lên áp đảo cậu thêm lần nữa. Nhẫn, nhẫn, phải nhẫn a~ nhẫn chuyện nhỏ để làm chuyện lớn a ~ Tô Hoài Dương cảnh báo chính mình, hiện tại không phải thời điểm để tiếp tục gây án.

Vừa muốn đứng dậy, lại bị cơn đau nhức đánh ập làm cậu ngã lại giường, Âu Văn Quân lần nữa nhìn về phía Tô Hoài Dương, mà lúc này ánh mắt đã thanh tỉnh, trở nên sắc bén, cậu nhớ ra, cái tên hỗn đản này tối hôm qua đã

Vừa định cho hắn ăn một quyền, nhưng vừa mới hành động liền dẫn theo cả người đau nhức, rên rỉ một tiếng rồi nằm vật ra giường.

« Tiểu Quân, em không sao chứ ? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, anh rất nhớ em nên mới.... Anh cam đoan về sau sẽ không như thế nữa. » Nhìn thấy Âu Văn Quân thống khổ, Tô Hoài Dương đau lòng ôm cậu vào ngực nhẹ giọng trấn an.

Âu Văn Quân buồn bực tránh né, nhưng tránh không được, liền để mặc cho hắn ôm, dù sao cái ôm áp áp của hắn cũng thực thoải mái, nhưng vẫn không cam lòng, há miệng cắn một cái ở bờ vai hắn.

Tuy rằng đau đến giật mình, nhưng Tô Hoài Dương vẫn tùy ý để người yêu trả thù, chỉ có như thế thì hắn đã cảm thấy số mình còn hên lắm rồi, Tiểu Quân cũng rất thương mình a ! Nghĩ vậy, trong lòng Tô Hoài Dương ngọt ngào đến nhức răng.

« Ngủ tiếp một chút đi, trời vẫn còn sớm. » Nhẹ nhàng mát xa cho Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương ghé vào lỗ tai của cậu nhẹ nhàng nói.

« Ân. » Mơ màng lên tiếng, xoay người tìm vị trí thoải mái trong lòng ngực Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân nặng nề ngủ, cậu thật sự rất mệt

Ôm người trong lòng, Tô Hoài Dương rõ ràng cảm thấy hạnh phúc của hắn đã trở lại.

.....

Ngày đó, lúc Tô Hoài Quang dẫn Âu Văn Thần trở lại khách sạn đã là buổi chiều.

Trên mặt Âu Văn Thần có vết sưng đỏ, nhưng nếu cậu không muốn nói thì Âu Văn Quân cũng sẽ không hỏi, bởi vì cậu biết em trai của mình sẽ không vô duyên vô cớ động thủ với người khác, nhất định đã có người trêu chọc Âu Văn Thần, hơn nữa nhìn vết thương trên mặt Âu Văn Thần, chỉ sợ đối phương còn bị nặng hơn mấy lần.

Âu Văn Quân không hỏi, nhưng không có nghĩa là Tô Hoài Dương không quan tâm. Dù sao cũng là em trai của người yêu, yêu ai thì yêu cả đường đi, liền kéo Tô Hoài Quang ra một góc hỏi, mới biết được nguyên lai là do khuôn mặt Âu Văn Thần thanh tú, ở quán bar bị đám người khi dễ, khiêu khích, kết quả là một mình Âu Văn Thần đánh nhau với bốn người, ai cũng không nghĩ thằng nhóc xinh đẹp này lại có thân thủ tốt đến như vậy, Tô Hoài Quang nhìn đến ngây người, thẳng đến khi bị Âu Văn Thần lôi kéo chạy đi gần một km mới tỉnh táo lại.

« Không có việc gì là tốt rồi, về sau nên cẩn thận một chút. » Nghe thẳng em tự thuật lại xong, Tô Hoài Dương cũng chỉ nói được câu này, về phương diện bạo lực, hai anh em họ đúng là như nhau, chắc đây là đặc điểm chung của cặp song sinh cùng trứng. Nghĩ vậy, trong lòng Tô Hoài Dương không khỏi sợ hãi, sờ sờ thất lưng già cả của mình, buổi sáng hôm nay, Âu Văn Quân sau khi khôi phục thể lực thì chuyện đầu tiên cậu làm chính là trực tiếp đem hán đá xuống giường....

28. Chương 28

Bên này, Âu Văn Thần thấy anh hai của mình giống như không có tinh thần, không khỏi cười thầm trong lòng, cố ý đùa giỡn Tô Hoài Dương vài câu.

Âu Văn Quân trong lòng còn tức giận nên khi thấy Tô Hoài Dương bị đùa giỡn đến chóng mặt, cậu còn hí hửng ra mặt, đối với tầm mắt cậu cứ liên tiếp bắn tới của hán làm như không thấy. Hơn nữa Văn Thần cũng là người biết chừng mực, sẽ không đùa đến mức làm cho Tô Hoài Dương khó xử đâu.

Chỉ có Tô Hoài Quang im lặng, đứng nhìn qua chỗ anh hai của mình và Âu Văn Quân không rõ hàm xúc.

Buổi tối, Tô Hoài Dương muốn mang Âu Văn Quân về nhà dùng cơm chiều, ước định bảy năm trước, bọn họ đã thực hiện được lời hứa. Không chút lo lắng, Âu Văn Quân đáp ứng, bởi vì cậu vốn có ý định trở về để chứng minh tình cảm của mình, sớm muộn gì cũng phải gặp, càng sớm thì càng tốt.

Nhưng Âu Văn Thần không muốn đi, cậu nói không muốn cấp cho hai vợ chồng Tô gia thêm kích thích nữa, kỳ thực thẳng thót này là sợ buồn chán mà thôi. Cái loại Hồng Môn Yến này, cậu cũng không muốn đi tranh vai diễn, hơn nữa cậu biết Tô Hoài Dương chắc chắn không để anh hai mình bị khinh bỉ, mà anh hai cũng không phải là búp bê thủy tinh yếu ớt cần người bảo hộ.

Tô Hoài Quang cũng nói mình không quay về, bởi Âu Văn Thần dùng cơm bên ngoài. Tô Hoài Dương ngẫm lại cũng đúng, cái trường hợp như thế này càng ít người càng tốt, tuy rằng ba hán đã hứa như vậy, nhưng hán biết ba mẹ sẽ không dễ dàng từ bỏ, đặc biệt là mẹ, bằng không bọn họ không cần phải diễn tuồng Hồng Môn Yến lâu như vậy.

*Hồng Môn Yến: sharing.net/forum/showthread.php?t=513160

Bên bờ sông, Âu Văn Thần cùng Tô Hoài Quang sóng vai nằm trên bãi cỏ, trên mặt sông, ngọn đèn như con đom đóm lập lờ, thỉnh thoảng truyền tới tiếng nhạc du dương từ những chiếc du thuyền.

« Ai ! Kể cho tôi nghe chuyện của hai người lúc còn ở bên kia đi ? » Lấy tay gối đầu, Tô Hoài Quang nghiêng mặt nhìn Âu Văn Thần nằm cạnh bên. Về mặt Âu Văn Thần bình thản, hiếm hoi không có lộ nụ cười 45 độ, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cậu, sinh ra một cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng, Tô Hoài Quang bất giác nhìn đến ngây người.

« Tôi không phải anh hai. » Lạnh lùng liếc nhìn Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần không nhanh không chậm nói một câu.

« Tôi.... » Hoảng hốt phát hiện suy nghĩ vớ vẩn của bản thân, Tô Hoài Quang cảm thấy xấu hổ khi có người nhìn thấu tâm tư, nhất thời không biết nói gì, xấu hổ ngồi bật dậy.

Trong một lúc nhất thời, không khí xấu hổ trầm mặc vây quanh hai người.

« Đã bao lâu ? » Âu Văn Thần mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc.

« Cái gì ? » Đây vừa hỏi ra, làm cho Tô Hoài Quang bất ngờ không hiểu.

« Cậu biết anh hai của tôi. » Âu Văn Thần bổ sung.

« Tôi quen biết cậu ta bảy năm, nhưng tiếp xúc không đến hai tuần. » Nhặt lên một hòn đá ném vào mặt sông, tạo nên gợn sóng nhỏ lăn tăn.

« Tại sao lại thích anh ấy, cậu là đồng tình luyện ái sao ? » Âu Văn Thần nhú chân mày.

« Tôi..... Nghĩ chắc là không phải, tôi cũng không biết. Không biết từ khi nào bắt đầu, ánh mắt của tôi lúc nào cũng dõi theo cậu ta, chắc có lẽ từ cái ngày cậu ta đã cứu tôi, hoặc là sớm hơn, lúc ở bệnh viện. » Cười khổ một chút, thật khó kiềm lòng nổi.

« Cứu ? » Cắt ngang lời nói của Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần có chút tò mò, cậu và anh hai tâm sự với nhau kỳ thật cũng không nhiều lắm.

« Đúng vậy, khi đó tôi rất ngốc, thiếu chút nữa đã bị một tên biến thái cường bạo. » Bất cười tự giễu, Tô Hoài Quang không có ý định giấu diếm cái chuyện mất mặt này, họa là do hấn gây ra, xem như bị trừng phạt đi.

Âu Văn Thần cũng không trả lời, chỉ gật đầu một cái xem như đã hiểu.

« Tôi gạt anh hai trao đổi tin tức với cậu ấy, việc này khiến tôi cảm thấy rất vui vẻ, bởi đó chính là bí mật giữa tôi và cậu ấy, ngay cả anh hai tôi cũng không biết được. Tôi thậm chí còn hy vọng anh hai tôi sẽ quên cậu ấy đi, tôi đây..... » Không nói thêm cái gì nữa, ngược lại xoay người về phía người đang nằm bên cạnh, « Tôi nghĩ như thế không phải rất xấu xa sao ? »

Có lẽ do bóng đêm mê người, có lẽ do khuôn mặt rất giống nhau, cho nên Tô Hoài Quang thoải mái nói ra hết tâm tình cất giấu nhiều năm trong lòng.

Gió thổi qua, không làm lay động bất cứ cái gì, thậm chí ngay cả mặt sông vẫn phẳng lặng, chỉ duy nhất trong tâm là lay động.

« Từ bỏ đi. » Thật lâu sau, Âu Văn Thần mới lên tiếng, « Anh hai tôi cũng không phải là đồng tính luyện ái, tôi biết anh ấy bảy năm, sống chung bảy năm. Tôi từng nghĩ anh ấy như vậy, nhưng tôi phát hiện anh ấy đối với nam sinh không nảy sinh hứng thú, chỉ có Tô Hoài Dương, là đặc biệt. »

« Cảm ơn..... Cảm ơn cậu, tôi đã biết. Xem ra tôi bị thất tình rồi. » Thở dài, thoải mái bất cười, Tô Hoài Quang lại nằm xuống kế bên Âu Văn Thần, hấn hoàn toàn không có hy vọng, Âu Văn Thần nhắc nhở hấn, mơ mộng thì vẫn nên sớm tỉnh dậy là tốt nhất.

« Cậu nói bọn họ có biết không ? » Tô Hoài Quang đột nhiên nhớ tới.

« Hấn là không biết. »

« Vậy thì tốt rồi, bằng không tôi chẳng còn mặt mũi nào để gặp người. »

« Đúng rồi, vậy cậu làm sao nhìn ra được. » Tô Hoài Quang hiểu kỳ hỏi.

« Chỉ cần tôi không cười, cậu liền ngu ngốc nhìn tôi chăm chăm, có heo mới không cảm giác được. » Âu Văn Thần trở về đúng bản chất ban đầu của mình.

« Vậy tôi theo đuổi cậu nha. » Buông được tình cảm ôm ấp nhiều năm trong lòng, Tô Hoài Quang đùa giỡn nói.

« Tôi không có hứng thú làm thể thân cho người khác. » Liếc hấn một cái, Âu Văn Thần nhắm mắt lại không thèm để ý đến hấn.

« Ai, nói đùa thôi mà, tôi cũng không muốn tìm người thể thân đâu. Trên đời này không có hai chiếc lá nào giống nhau, cũng sẽ không có hai người giống nhau, tôi không thông minh, nhưng sẽ không làm chuyện lừa mình dối người. » Khoát tay, Tô Hoài Quang cũng cười sự ngu dại của mình.

« Đi thôi, chúng ta tìm nơi nào đó để chơi đi. » Nhìn bóng đêm càng lúc càng dày đặc, Tô Hoài Quang đứng lên nói.

« Cậu không trở về nhà sao ? » Âu Văn Thần không đứng dậy, chỉ miễn cưỡng hỏi.

« Đêm nay ? Coi như hết, tôi cũng không muốn nhìn khuôn mặt ai oán của mẹ đâu. » Cười thô bỉ, trở lại thành tên Tiểu Quang yêu nháo.

Bật cười, từ chối cho ý kiến, Âu Văn Thần vươn tay tới chỗ hắn. Kéo cậu đứng dậy, Tô Hoài Quang thân thiết quàng lấy vai cậu, cả hai cười nói đi ra chỗ để xe.

Bên kia, Tô Hoài Dương vẫn chưa mang Âu Văn Quân về nhà dùng cơm, hai người ở bên ngoài ăn uống xong xuôi rồi mới trở về. Bởi vì Tô Hoài Dương biết, tuy rằng nói về nhà dùng cơm, nhưng chắc chắn sẽ ăn không đủ no, để bụng đói không phù hợp với nguyên tắc của hắn.

Ấn chuông cửa, nắm chặt lấy bàn tay của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương cho cậu một nụ cười đầy kiên định, Âu Văn Quân cũng đáp lại bằng nụ cười nhợt nhạt, bọn họ lại một lần nữa cùng nắm tay nhau đối mặt với tương lai.

29. Chương 29

Cửa vừa được mở ra, không đợi Tô Hoài Dương lên tiếng, mẹ Tô liền oán giận, « Hoài Dương a, tại sao bây giờ con mới trở về, Lưu Na tới tìm con nãy giờ, ngày hôm qua nó cũng tới..... »

Nói đến một nửa, mẹ Tô rốt cục cũng chú ý tới người thanh niên thanh tú cao ráo đứng kế bên con trai mình, cẩn thận quan sát một chút, mẹ Tô đột nhiên biến sắc, bỏ lại hai người liền xoay lưng đi vào nhà. Chỉ cần liếc mắt một cái, mẹ Tô đã nhận ra Âu Văn Quân, chính là nam hài xinh đẹp lúc trước chiếm lấy trái tim của thằng con trai mình, bấy năm, hiện tại cậu ta đã trở lại.....

Bất đắc dĩ nhìn Âu Văn Quân cười nhún vai, Tô Hoài Dương đối với phản ứng của mẹ cảm thấy thật có lỗi.

« Đây là chuyện thường tình mà. » Trao cho người yêu một nụ cười tươi rói, Âu Văn Quân ôm lấy eo của Tô Hoài Dương, chắc trong thế gian này, chỉ có ba mẹ của mình đối với người yêu đồng tính của đứa con không hề sợ hãi cũng như phản đối thôi, sau khi bay qua Úc gặp ba, Âu Văn Quân đã kể hết chuyện này cho gia đình của mình nghe, ba Âu đối với việc này cũng chỉ gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.....

« Vào nhà thôi. » Cầm lấy bàn tay của Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương dẫn đầu bước vào phía trong.

Phòng khách, mẹ Tô im lặng ngồi trên ghế sofa, kế bên là một nữ nhân xinh đẹp, nhìn qua chính là tiểu thư của một gia đình giàu có nào đó.

Thấy hai người tiến vào, ba Tô vừa nâng tách trà định uống rõ ràng chấn động một chút, thiếu chút nữa đánh rơi cái tách, nhưng ông không hổ danh là lão tướng chém giết nhiều năm ở thương trường, lập tức liền khôi phục lại dáng vẻ trấn định như bình thường.

« Bác trai khỏe, con đã trở về. » Tiến lên cúi đầu chào ba Tô một cái, Âu Văn Quân không hề có chút kiên nhẫn chào hỏi.

« Ân. » Ba Tô đáp một tiếng rồi kêu vợ mình đem hai tách trà lên, ông không muốn phân phó người giúp việc, bởi vì chuyện kế tiếp sau đây chính là việc riêng của Tô gia.

Mẹ Tô tuy rằng không vui, nhưng vì có người ngoài ở đây, hơn nữa còn là gia đình trí thức, không thể nào làm mất mặt được.

Lưu Na nhìn thẳng vào Âu Văn Quân, nào có nam nhân lớn lên còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân chứ, quả thực đây chính là đòn đả kích đối với nàng, lại thấy Tô Hoài Dương nhìn cậu đầy thân mật, trong lòng không biết nảy sinh tư vị gì. Nhà nàng cùng Tô gia là thân gia, nhưng lui tới cũng không thường xuyên, nhưng từ hai năm trước, bác gái thường xuyên mời bọn họ đến dùng cơm, nhìn thấy được tâm tư của mẹ Tô, cộng thêm một người vĩ đại như Tô Hoài Dương, nàng đã sớm coi chính mình là nàng dâu của Tô gia. Tuy rằng Tô Hoài Dương đối với nàng rất bình thường, nhưng nàng vẫn có lòng tin, bởi vì Tô Hoài Dương căn bản không có người bạn nữ nào, giả lấy thời gian, nàng khẳng định sẽ thành công.

Nhưng hiện tại nàng không còn tin tưởng chắc chắn như vậy nữa rồi, không biết như thế nào, thân là nam nhân, nhưng Âu Văn Quân lại gây cho nàng cảm giác nguy hiểm, nàng chưa bao giờ thấy Tô Hoài Dương ôn

nhu với người nào như vậy cả. Nàng không thể bỏ cuộc, Tô Hoài Dương chính là hy vọng lớn nhất của nàng, trên nàng có hai người anh trai, gia sản chắc chắn không thể nào đến phiên nàng thừa kế, hơn nữa sau khi tốt nghiệp với tấm bằng loại thường, nàng cũng chỉ tìm được một công việc nhỏ trong công ty. Nàng chính là người thích an nhàn, nếu ai đó kêu nàng làm viên chức, mỗi ngày sống cuộc sống lập đi lập lại như vậy liền cảm thấy đáng sợ. Những người nam nhân xung quanh, có thể cho nàng cuộc sống đầy đủ giàu sang chỉ có Tô Hoài Dương. Cho nên hai năm nay nàng cố gắng lấy lòng hai vợ chồng Tô gia, rốt cuộc cũng chiếm được ấn tượng tốt trong lòng hai người, tuy rằng Tô Hoài Quang và con mèo chết tiệt cho tới bây giờ vẫn xem nàng không vừa mắt.....

Lưu Na ngồi giữa mọi người, tính tình khôn khéo của nàng đã nhận ra được đây là loại không khí không hề tầm thường, nhưng nàng không nghĩ sẽ rời đi. Sáng sớm ngày hôm nay nàng đã tới rồi, vì gặp Tô Hoài Dương, nàng không quan tâm đến cái bụng đầy nước trà, cố gắng cùng hai vợ chồng Tô gia trò chuyện gần mấy tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới đợi được người trở về, cứ rời đi như vậy, nàng không cam lòng.

« Ba, Văn Quân vừa về ngày hôm qua. » Tô Hoài Dương bắt đầu câu chuyện trước, « Ngày hôm qua con ở chung với em ấy ở khách sạn, quên gọi điện thoại báo cho ba mẹ một tiếng. » Hắn phải nhanh chóng nói rõ ràng ra hết, chặt đứt ý niệm trong đầu của mẹ.

Mẹ Tô nghe xong quả nhiên sắc mặt tái xanh, nhưng bà không phải là người dễ dàng từ bỏ, đứa con bên này không thông thì liền xuống tay với Âu Văn Quân, làm cho cậu biết khó mà lui. Nghĩ vậy, bà lập tức mở miệng, « Hoài Dương a, Tiểu Na chờ con gần cả ngày. Bình thường gặp mặt còn hôn nhẹ mấy cái, như thế nào hôm nay ngay cả tiếp đón cũng không làm. »

Nghe xong những lời này, còng gân trên trán Tô Hoài Dương giật giật mấy cái, mẹ tuyệt đối là cố ý ! Lưu đại thiên kim kia cũng thật là, không thấy nhà bọn họ đang có chuyện riêng hay sao ? Còn ở lì trong này làm cái gì !! Vội vàng nhìn người yêu một cái, chỉ thấy Âu Văn Quân không biểu tình cúi đầu uống trà. Trời ạ, Tiểu Quân, em ngàn vạn lần đừng hiểu lầm a, chia cách thêm một năm nào nữa hẳn thật sự sẽ chết a.

Ba Tô ở một bên cũng cảm thấy xấu hổ, tâm tư của vợ ông làm sao không hiểu được, nhưng..... Còn cô gái Lưu Na kia, bình thường nhìn rất thông minh, hôm nay tại sao không nhìn xem tình hình ? Ba Tô đang suy nghĩ làm sao để kêu Lưu Na trở về, chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã mở miệng.

« Hoài Dương, em tìm anh đã vài ngày rồi. Nếu bác gái không nói anh phải đi xã giao, người ta còn tưởng rằng anh không thèm để ý đến người ta nữa chứ, anh chưa bao giờ nhớ đến em cả. » Nói là không có gì, nhưng biểu tình cùng giọng nói của Lưu Na thật sự muốn mở ám có bao nhiêu mở ám.

« Lưu tiểu thư, quan hệ giữa chúng ta dường như không có tốt đến như vậy. » Áp chế cơn tức trong lòng, Tô Hoài Dương lạnh lùng mở miệng, không khí liền ngay lập tức rơi vào xấu hổ, ngay cả mẹ Tô ở một bên cũng cảm thấy Lưu Na nói những lời này rất khó nghe, ba Tô nâng cái tách lên uống trà mấy lượt để che dấu sự khó xử, người coi như bình thường nhất thật ra là Âu Văn Quân.

« Lưu tiểu thư, hai ngày nay Hoài Dương đều ở chung với tôi, bởi vì tôi vừa trở về, hơn nữa chúng tôi đã nhiều năm không gặp. Thật có lỗi, đã khiến cho cô phải chờ đợi rồi. » Âu Văn Quân vừa nói xong câu này, Tô Hoài Dương liền sợ hãi, tuy rằng không nghe được cảm xúc, nhưng ai biết cái người này đang muốn ẩn ý điều gì.

« A, đúng vậy, người như Hoài Dương rất trọng nghĩa khí. » Bị Tô Hoài Dương tạt một gáo nước lạnh, Lưu Na không ngờ rằng đối phương lại không hề chừa cho nàng chút mặt mũi nào, nhưng may mắn Âu Văn Quân tiếp lời, nàng vội vàng biết thời thế đáp lại. Âu Văn Quân cười cười xem như đồng ý, nhưng không nói thêm gì nữa, không khí lại tiếp tục rơi vào trầm mặc.

Đột nhiên, tiếng mèo kêu lên, mọi người nhìn lại nơi phát ra, chỉ thấy một con mèo béo mập, đang từ từ chen vào giữa khe cửa.

Tô Hoài Dương vừa thấy con mèo kia tiến vào, mặt mày lập tức hớn hở, hắn hướng con mèo vẫy tay, mèo ta lập tức chạy vội tới, cái đầu liền chui vào lòng ngực Tô Hoài Dương.

« Đây là.....Văn Thần ? » Âu Văn Quân vừa thấy con mèo liền có cảm giác rất quen thuộc, có điểm nghi hoặc nhìn về phía Tô Hoài Dương. « Chính là nó. » Nhìn Âu Văn Quân cười cười, Tô Hoài Dương liền đem con mèo đặt vào trong lòng ngực Âu Văn Quân.

Lưu Na nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không khỏi vui vẻ. Con mèo chết tiệt này thấy người lạ là bắt đầu giơ móng vuốt, gây không biết bao nhiêu là phiền toái, nàng đang chờ để chế giễu, lại phát hiện con mèo kia sau khi ngửi ngửi Âu Văn Quân, rồi lập tức dùng đầu nhỏ cọ qua cọ lại trong lòng cậu, thậm chí còn liếm mấy cái lấy lòng, Lưu Na dám chắc, nếu nó mà là con chó thì cái đuôi nhất định đang quẫy điên cuồng. Điều này làm cho Lưu Na thực ghen ghét, không khỏi có điểm hung tợn nhìn trừng trừng vào con mèo kia.

Con mèo mập mạp cảm phát hiện một đạo ánh mắt không thiện cảm nhìn mình, nó quay đầu phát hiện là từ Lưu Na. Đôi mắt lục to di chuyển, từ trên người Âu Văn Quân nhảy xuống, đi đến chỗ Lưu Na.

Nhìn con mèo đi tới gần, Lưu Na cảm thấy khản trương, nhưng nàng phát hiện con mèo này hôm nay trở nên dễ bảo, bắt đầu cọ chân nàng. Lưu Na trong lòng vui vẻ, vội vàng đem con mèo ôm vào lòng, đây chính là cơ hội tốt để nàng thể hiện a.

Con mèo mập vẫn không nhúc nhích ngồi trên đùi Lưu Na, còn Lưu Na thì đang vội vàng trưng bày tính thiện lương của mình. Đột nhiên, mặt nàng bất ngờ đổi màu, tiếp theo không còn chút hình tượng hết âm lên. Mọi người cả kinh, nhìn về phía nàng, chỉ thấy một bãi nước dãi mèo đang từ từ chảy xuống.....

Mẹ Tô hoảng hốt lập tức đuổi con mèo đi, tay chân luống cuống lấy khăn giấy chà lau, ba Tô chỉ biết lắc đầu, đây không phải là lần đầu a..

Tô Hoài Dương một bên đã sớm nhin cười đến cả người phát run, không phải hẳn không thông cảm, chỉ là cảm thấy có chút thỏa mãn. Âu Văn Quân thì chỉ ngồi im nhìn, mặt không chút thay đổi.

Mẹ Tô bảo Lưu Na đi thay bộ đồ khác, còn cái váy dơ này để người giúp việc giặt sạch. Sau đó mẹ Tô liền thuận thế mời Lưu Na ở lại qua đêm, nàng tất nhiên là vô cùng cao hứng đáp ứng.

Tô Hoài Dương thấy thế, kéo lấy Âu Văn Quân bước lên lầu, trước khi đi bỏ lại một câu, « Con với Văn Quân đi ngủ trước. »

Trong phòng, Âu Văn Quân đang tắm rửa. Tô Hoài Dương thì dọn dẹp hành lí nhỏ mà cậu mang đến, vừa mở ra thì nhìn thấy một cái CD được cất cẩn thận trong hộp, còn bọc vài nhùng xung quanh, mặt trên không có viết chữ nào. Lúc này, Âu Văn Quân vừa lau tóc vừa đi ra, Tô Hoài Dương cầm lấy CD tò mò nhìn cậu. Âu Văn Quân mỉm cười, sau đó nhìn thoáng qua đầu máy trong phòng tắm, ý bảo hẳn cứ tự nhiên xem.

Tô Hoài Dương đem CD bỏ vào máy, một giai điệu nhẹ nhàng truyền ra, chính là bài hát mà năm đó hẳn đã tự tay thu tặng Âu Văn Quân, . Văn Quân vẫn giữ lại..... Tô Hoài Dương cảm động ôm chầm lấy người trước mắt.

Bên kia, Lưu Na vừa tắm rửa xong tính quay về phòng dành cho khách, không cố ý bước ngang qua phòng Tô Hoài Dương. Vừa đi đến trước cửa phòng, nàng liền nghe thấy tiếng hát mềm nhẹ du dương, là giọng của Tô Hoài Dương, tuy rằng rất khác so với hiện tại, nhưng nàng có thể nhận ra.

Tò mò, nàng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, trộm nhìn vào trong phòng, sau đó nàng giật mình.....

Trong phòng, Âu Văn Quân ngồi trên ghế lật xem một quyển sách. Ở phía sau, Tô Hoài Dương đang cầm khăn lau mái tóc còn ướt cho cậu, trong ánh mắt tràn ngập sự sùng ái, hẳn thỉnh thoảng ngâm nga theo ca khúc, thỉnh thoảng cúi đầu hôn nhẹ bên tai Âu Văn Quân.....

Nguyên lai.....nguyên lai đây là sự thật ! Nhìn những hình ảnh trước mắt, trong đầu Lưu Na trống rỗng. Nàng từng nghe anh trai của nàng có đề cập qua Tô Hoài Dương hình như là người đồng tính, nhưng nhiều năm trôi qua ai cũng không tận mắt thấy, cũng sẽ không tin là thật. Nguyên lai hết thảy đều là sự thật, khó trách Tô Hoài Dương không hề quan hệ với bất kì nữ nhân nào, nhiều năm qua, trong lòng hẳn đã có người thương, hẳn đang đợi..... cậu ta.

Không, nàng không cam lòng ! Nàng chẳng lẽ lại thất bại bởi một người nam nhân sao, tuy rằng người nam nhân đó rất xinh đẹp làm cho nàng tự cảm thấy xấu hổ, nhưng công sức của nàng hai năm qua thì sao ? Nàng không muốn buông tay, cũng sẽ không bao giờ buông tay..... Nếu cùng tranh với người kia, nàng tin tưởng chính mình có ưu thế hơn, về cái nhìn của xã hội cũng như về gia đình. Nàng tin tưởng chỉ cần đủ lý do, cuối cùng Tô Hoài Dương nhất định sẽ lựa chọn nàng.

Âu Văn Quân sao ? Chúng ta hãy chờ xem.....

Nhìn thấy hai người đang thân mật trong lòng, trong mắt Lưu Na bắn ra tia nhìn oán độc.....

30. Chương 30

Hôm nay, Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân ngủ thẳng đến chín giờ sáng mới tỉnh dậy, Bởi vì lo lắng thân thể của Âu Văn Quân, đêm qua, Tô Hoài Dương chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cậu một lần. Buổi sáng hôm nay hắc đã sớm tỉnh, nhưng thấy Âu Văn Quân còn ngủ, không đành lòng đánh thức cậu, liền nằm lại bởi cậu ngủ thẳng đến lúc này.

Hai người đi xuống dưới lầu, Tô Hoài Dương chợt nghe động tĩnh trong nhà bếp, hắc vốn tưởng là dì Lí giúp việc, ai ngờ nhìn thấy Lưu Na ! Tô Hoài Dương không khỏi cảm thấy bức mình, nữ nhân này bị cái gì a ! Không chịu đi về còn ở lại phòng bếp của nhà hắc làm cái gì ?!

« A ! Anh đã thức dậy rồi, em đang làm bữa sáng, anh chờ em một chút ! » Lưu Na nghe thấy tiếng động phía sau, xoay người lại nhìn thấy Tô Hoài Dương, lập tức vui vẻ mỉm cười nói. Hôm nay nàng cố ý kêu dì Lí về, lại dụ dỗ hai vợ chồng Tô gia ra ngoài, nàng chờ chính là giây phút này, nàng nhất định phải hảo hảo biểu hiện một chút, nàng đặc ý đi vào nhà bếp.

« Ai nha ! Nguyên lai anh còn chưa đi a, tôi cứ nghĩ anh hắc là đã đi rồi, cho nên không có làm phần ăn cho anh. » Sau đó nàng mới giả bộ đột nhiên phát hiện thấy Âu Văn Quân đứng kế bên, cố ý trưng ra vẻ mặt xin lỗi ngượng ngùng.

Người nên đi phải là cô mới đúng ! Tô Hoài Dương bưng bưng lửa giận, vừa muốn lên tiếng, Âu Văn Quân liền lặng lẽ kéo góc áo của hắc, nhẹ nhàng cười, tuy rằng Tô Hoài Dương không hiểu nổi tâm trạng của cậu, nhưng cậu nói gì thì hắc đều nghe.

« Không sao hết, Lưu tiểu thư. Kỳ thật tôi cũng không quen dùng bữa ăn kiểu Tây Âu, hai người cứ tự nhiên ăn đi, tôi tự mình nấu. » Hào phóng cười nhìn Lưu Na, Âu Văn Quân tự mình đi vào nhà bếp chuẩn bị. Tô Hoài Dương thầm cười trộm, hắc không phải không biết ý đồ của Lưu Na, nhưng Tiểu Quân từ nhỏ đã tự biết cách chăm sóc bản thân, việc nhỏ này làm sao có thể làm khó cậu được ?

Không chinh được Âu Văn Quân, Lưu Na có chút buồn bực. Dọn hai phần ăn sáng đã chuẩn bị cho mình và Tô Hoài Dương lên bàn, rồi an vị ở một bên bắt đầu ăn, nào biết Tô Hoài Dương không hề động đũa, chỉ ngồi im nhìn bóng dáng Âu Văn Quân trong bếp, còn cười đến ngọt ngào, Lưu Na càng thấy càng tức hộc máu.

Chỉ chốc lát sau, Âu Văn Quân liền bưng một đĩa đồ ăn lên, chỉ là món trứng chiên đơn giản, nhưng hương thơm lại tỏa ra ngào ngạt khắp bốn phía, thêm một chút hành thái xanh biếc, càng làm món ăn thêm hấp dẫn.

« Tại sao anh không ăn ? » Âu Văn Quân nhìn thấy Tô Hoài Dương chưa hề động đến bữa sáng mà Lưu Na làm cho, liền thuận miệng hỏi.

« Chờ em. » Tô Hoài Dương nhìn cậu cười.

Âu Văn Quân trong lòng đầy ngọt ngào, mỉm cười với hắc, xong rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nhắm nháp bữa sáng. Chưa ăn được hai miếng, Tô Hoài Dương đã bỏ không ăn phần của hắc nữa mà chuyển sang giành ăn với Âu Văn Quân, « Ăn bánh mì của anh đi ! » Âu Văn Quân một tay bảo vệ đồ ăn của mình, một tay đẩy Tô Hoài Dương ra xa, « Anh muốn ăn chung với em. » Tô Hoài Dương cười đến vô lại, cầm lấy cái muỗng liền thò vào trong đĩa của cậu, hai nam nhân thể nhưng mặc kệ trong nhà đang có khách, thực tự nhiên trình diễn lại tiết mục giành ăn bấy năm trước. Lưu Na một bên xem đến nghiêng răng nghiêng lợi, càng phát ra ánh nhìn ngoan độc nhìn chăm chăm Âu Văn Quân, đột nhiên nàng phát hiện trên cái cổ trắng nõn của Âu Văn Quân có một dấu đỏ hồng, đó là..... Trong nháy mắt, ghen tị cùng thù hận bao phủ

nàng, bọn họ đã làm..... Đáng giận ! Trong hai năm, Tô Hoài Dương thậm chí còn không thèm nắm tay nàng một cái.

« A, hai người đang nháo cái gì vậy, ngay cả em bước vào cũng không biết a. » Tô Hoài Quang một lúc sau trở về nhà, chỉ thấy bọn họ đang náo loạn ở trên bàn ăn. Liếc mắt qua một cái, phát hiện thấy Lưu Na cũng có mặt ở đó, trong mắt chợt lóe lên sự chán ghét rồi biến mất, tự động phớt lờ nàng. Tô Hoài Quang cùng anh hai hần giống nhau, đối với mọi người đều rất cởi mở, mà cho dù hần đã từng nghĩ, đại đa số nữ nhân đều là hóa thân của thiên sứ, đương nhiên cũng có ngoại lệ, mà ngoại lệ này chính là nàng Lưu Na xinh đẹp này, vừa nhìn hần đã biết đây là loại nữ nhân hám giàu sang không phẩm chất !

« Văn Thần đâu ? » Chỉ thấy có một mình thằng em về, Tô Hoài Dương liền hỏi.

« Cậu ta không đi cùng em, ở khách sạn ngủ rồi. »

« Đêm qua lại thức trắng đi chơi bởi nữa sao ? »

« Anh, hai người họ ở khách sạn cũng không phải là biện pháp, em đã nói với Văn Thần rồi, cho đến khi căn nhà của bọn họ chuẩn bị xong xuôi thì cứ đến nhà ta ở tạm đã. Văn Thần nói anh hai cậu đồng ý thì cậu không có ý kiến gì. » Không trả lời câu hỏi của anh hai, ha hả cười đánh trống lảng, Tô Hoài Quang nói sang vấn đề khác.

« Văn Quân, ở lại đây đi. » Tô Hoài Dương vừa nghe cũng cảm thấy hứng thú, vẻ mặt chờ mong nhìn Âu Văn Quân.

« Cũng được. » Ở khách sạn quả thật cũng không thoải mái, Âu Văn Quân suy nghĩ thật lâu mới cho Tô Hoài Dương một nụ cười đồng ý.

« ?! Vậy em gọi điện thoại nói cho Văn Thần biết, cậu ta thì ở phòng cho khách, Văn Quân thì ở chung với anh hai. » Tô Hoài Quang thấy thế, cao hứng hoan hô một tiếng, liền lôi điện thoại ra bấm, quên mất người kia đang ngủ

Tô Hoài Dương khó hiểu nhìn tâm tình vui sướng của thằng em, nó hưng phấn vì cái gì vậy ? Khi nào thì quan hệ giữa nó và Văn Thần tốt đến như vậy, anh em vài chục năm không gặp cũng không kích động như nó bây giờ

« Đó là..... » Lưu Na ở một bên nghe được câu hiểu câu không, nhin không được lên tiếng hỏi.

« Em trai của Văn Quân. » Tô Hoài Dương hiếm lắm mới trưng khuôn mặt tươi cười nhìn nàng.

Lưu Na vừa nghe thấy liền ngây ngẩn cả người, nguyên lai..... Tô Hoài Dương đem con mèo nhà mình đặt theo tên của em trai Âu Văn Quân, nàng cuối cùng cũng biết vì sao con mèo mập này lại có tên có họ. Biết được như vậy, Lưu Na lại âm thầm oán hận, nàng không biết đây chính là kiệt tác của mẹ Âu.

« Nhưng mà..... Hôm nay em vừa mới đáp ứng bác gái ở đây chơi với bác hai ngày a. » Tưởng tượng đến căn phòng khách có người khác đến ở, Lưu Na lập tức nói, sáng nay nàng phải vất óc mới làm cho mẹ Tô lưu mình lại a. Tô gia mặc dù giàu sang, nhưng không hề phô trương, phòng chỉ vừa đủ để ở là được rồi, bình thường cũng ít thân thích ghé thăm, cho nên chỉ có một căn phòng dành cho khách.

« Lưu tiêu thư, tôi nghĩ cái này không cần làm phiền đến cô đâu, nếu mẹ tôi cảm thấy tịch mịch như vậy, tôi đã chọn ra người để nói chuyện với bà rồi. Cô cũng nên trở về nhà đi, từ vùng ngoại thành đi lên nội thành thực rất vất vả. » Hần sẽ không ngốc đến mức để cho Lưu Na ở lại đây, về phần chọn người, thì thật sự cũng không phải chỉ nói đùa, hần tin tưởng Âu Văn Thần sẽ làm tốt bốn sự này.

« Nhưng mà..... » Lưu Na vẫn chưa hết hy vọng.

« Lưu tiểu thư, tôi vừa vặn muốn tới nội thành để đón Văn Thần, rõ ràng rất thuận đường, hay để tôi đưa cô về luôn nhé. » Không đợi Lưu Na nói tiếp, Tô Hoài Quang đã thay nàng dàn xếp mọi việc.

« Vậy.....được rồi. » Bất đắc dĩ nhìn Tô Hoài Dương một cái, Lưu Na đành phải trả lời một cách miễn cưỡng, liền thấy Tô Hoài Dương lập tức phát tay từ biệt, mà Âu Văn Quân cũng giơ tay byebye nàng.

Mang theo tâm tình không phục bước ra khỏi Tô gia, dọc theo đường đi, Lưu Na hận đến nghiến răng. Tô Hoài Quang còn như có như không nói mấy câu ngụ ý khuyên nàng nên từ bỏ giấc mơ hảo huyền đó đi,

chẳng khác gì đang kích thích nàng. Lưu Na không phục, có đôi khi tính cổ chấp của nữ nhân quả thật đáng sợ.....

Chuyện anh em Âu gia đến nhà ở, Tô Hoài Dương đã báo với ba mẹ một tiếng, hai vợ chồng Tô gia cũng không nói gì, cứ xem như đã đồng ý. Ba Tô thì không còn cự tuyệt bất cứ cái gì nữa, đây chính là lời hứa của ông, hơn nữa ông rõ ràng nhận thấy được, Âu Văn Quân là người vô cùng tốt, nếu cậu là nữ nhân, ông sẽ tận tay dâng đến cho Tô Hoài Dương cưới làm vợ, nhưng đáng tiếc..... Bất quá, miễn sao con trai hạnh phúc là tốt rồi, mà mẹ Tô trước nay đều nghe theo lời chồng, đã ba Tô không nói cái gì thì bà cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

Hơn nữa, không ngoài dự đoán của Tô Hoài Dương. Quả nhiên Âu Văn Thần làm rất tốt nhiệm vụ, không đến hai ngày, liền dụ được mẹ Tô, làm cho bà suốt ngày cứ luôn miệng Tiểu Thần này, Tiểu Thần kia, hai anh em của hắn còn cảm thấy có chút ghen tị, mà địch ý của mẹ Tô đối với Âu Văn Quân cũng giảm đi rất nhiều. Tô Hoài Dương vui mừng trong lòng, tuy nói sự ngăn cản của mẹ Tô cũng không thể uy hiếp được hắn, nhưng từ đáy lòng, hắn vẫn hy vọng được mẹ chúc phúc.

Mẹ Tô rất thích đứa nhỏ hoạt bát này, lẽ ra Âu Văn Thần giống Âu Văn Quân như đúc thì hẳn bà sẽ chán ghét ? Nhưng bà không thể làm được, sau đó bà lại nghĩ, có lẽ chính bà ngay từ đầu cũng không có ghét bỏ gì Âu Văn Quân, chỉ vì mối quan hệ của cậu với con trai của bà mà khiến cho bà chán ghét, kỳ thật nếu xem xét lại, Âu Văn Quân cũng là một đứa nhỏ thiện lương, cho nên những suy nghĩ tiêu cực ban đầu cũng dần dần tiêu tan. Có đôi khi nhìn cậu giống như con dâu trong nhà, nhưng ngẫm lại thì thấy buồn cười, làm sao có thể làm con dâu a, tuy nói là xinh đẹp, nhưng làm gì có một chút nữ tính nào. Cảm giác không rõ ràng, mẹ Tô lười suy nghĩ, bà đối với Âu Văn Quân càng ngày càng hòa khí, thỉnh thoảng còn hỏi han cậu hai ba câu, cũng không đề cập đến chuyện mai mối cho Tô Hoài Dương nữa. Phim Hồng Môn Yến của Tô gia tới đây xem như kết thúc, không chỉ có anh em Tô gia thở phào nhẹ nhõm, mà ngay cả ba Tô cũng cảm thấy thoải mái, mấy thiên kim tiểu thư mà vợ ông kiểm về đều nhìn thẳng con mình như hổ rình mồi, phận làm ba như ông cũng ít nhiều bị vạ lây.

31. Chương 31

Ngày hôm đó, Tô Hoài Dương vừa mới bước ra khỏi thang máy của công ty, liền nhìn thấy Lưu Na đang ngồi đợi trong sảnh, nàng vừa thấy Tô Hoài Dương đi ra, lập tức vui vẻ ra mặt chạy đến. Tô Hoài Dương không khỏi nhún mày, cô ta lại đến đây làm gì ?

« Hoài Dương a, em tới tìm anh, nhưng vị tiểu thư này nói nếu không hẹn trước, không cho gặp. Người ta đành phải ngồi ở chỗ này chờ mấy tiếng đồng hồ. » Lưu Na ủy khuất nói, trong lúc đó còn hung hăng liếc nhìn cô thư kí một cái, trừng đến nỗi làm cho cô thư kí nhỏ rụt cổ.

« Là tôi phân phó Tiểu Đường không được tùy tiện cho người lạ vào. » Tô Hoài Dương lạnh lùng giải thích, lại quay đầu nói với thư kí, « Em làm tốt lắm, Tiểu Đường. »

« Cảm ơn giám đốc ! » Tiểu Đường cao hứng cười, lộ ra hai răng nanh đáng yêu, được Tô Hoài Dương khích lệ, nỗi sợ bị Lưu Na hù dọa cũng tan thành mây khói.

« Thật sự là công nhân gương mẫu a. » Lưu Na thấy Tô Hoài Dương không hề đỡ lời giúp mình, tức giận không có chỗ phát, đành phải kiềm nén ngượng ngùng cười hai tiếng. Con nhỏ chết bầm kia, về sau tao mà trở thành phu nhân Tô gia thì mày chết chắc ! Lưu Na thầm nghĩ, một bên làm vẻ mặt tươi cười.

« Lưu tiểu thư, xin hỏi cô đến tìm tôi có chuyện gì ? » Tô Hoài Dương nhẵn nại hỏi.

« A, em tới tìm anh để mời anh đi ăn cơm chiều. » Hôm nay Lưu Na vừa mới sắm một bộ váy mắc tiền, đi trên đường nhiều người quay đầu lại nhìn theo làm cho nàng rất tự tin.

« Thực xin lỗi, tôi đã nói với mẹ sẽ về nhà dùng cơm rồi. » Tô Hoài Dương khách sáo cự tuyệt nàng.

« A, là như vậy sao. » Lưu Na sắc mặt buồn bã, trong lòng thầm chửi rủa, nói với mẹ cái quái gì, còn không phải vì tên Âu Văn Quân kia !

« Vậy..... có thể uống một tách cà phê với em không. Em có chuyện muốn nói với anh. » Lưu Na cố gắng níu kéo, trong lòng nảy sinh kế hoạch, hôm nay nàng đến chính là hỏi thăm tình hình, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

« Vậy được rồi. » Tô Hoài Dương nhìn thời gian, còn sớm, cũng tốt, cùng nàng nói một lần cho rõ ràng, đỡ phải kéo dài phiền phức.

Đi vào một cửa tiệm tương đối im lặng, Lưu Na gọi một ly hồng trà, mà Tô Hoài Dương thì chỉ kêu một ly nước đá, hẳn thầm nghĩ phải giải quyết cho xong chuyện này rồi nhanh chóng tạm biệt nàng, Văn Quân vẫn còn đang đợi hẳn về ăn cơm,

« Lưu tiểu thư, tôi muốn nói..... » Không muốn cùng nàng nói nhảm, Tô Hoài Dương mở miệng muốn vào thẳng chủ đề.

« Hoài Dương, em có vài câu hỏi, anh có thể trả lời thật được không ? » Cắt ngang lời nói của Tô Hoài Dương, Lưu Na có chút do dự nói, tay không được tự nhiên cầm lấy cái ly, biểu tình như vậy cho thấy câu tiếp theo nàng hỏi sẽ là vấn đề khó.

« Hảo, không thành vấn đề. » Khoanh hai tay, Tô Hoài Dương thanh thản dựa vào lưng ghế, hẳn muốn nghe xem rốt cuộc nàng đang tính làm cái gì.

« Anh..... là đồng tính phải không ? » Hỏi xong, Lưu Na liền khẩn trương nhìn hẳn.

« Tôi nghĩ là phải, dù sao người mà tôi yêu lại là người cùng giới với tôi. Cho nên, tôi nghĩ người thông minh như Lưu tiểu thư hẳn là đã biết rồi chứ. Nhưng mà, tôi đối mặt với những người đồng tính khác lại cảm thấy không hứng thú, đối với phái nữ cũng vậy, nói đúng hơn thì tôi chính là bisexaul, bất quá, người có thể hấp dẫn tôi chỉ có mình cậu ta thôi. » Không nghĩ tới Lưu Na vừa mở miệng lại hỏi ngay vấn đề này, Tô Hoài Dương sững sốt một chút, nhưng vẫn thản nhiên trả lời. Chuyện năm đó tuy rằng ba mẹ có phong tỏa tin tức, nhưng không có nghĩa là không ai biết, hẳn nhớ rõ chị dâu của Lưu Na chính là hộ sĩ trong bệnh viện năm đó.

« Tại sao ? » Không nghĩ tới Tô Hoài Dương lại thản nhiên thừa nhận như vậy, Lưu Na có chút giật mình.

« Không vì lý do nào cả, Lưu tiểu thư, tôi nghĩ tình cảm là chuyện không ai có thể giải thích được. »

« Là bởi vì cậu ta xinh đẹp sao ? » Lưu Na muốn biết đáp án, bởi vì nàng tự nhận mình so với Âu Văn Quân chỉ kém dung mạo, đây cũng chính là vấn đề khiến nàng rất để ý.

« Tôi nghĩ Văn Quân không thể dùng hai từ ‘xinh đẹp’ để hình dung. » Tô Hoài Dương nhin không được cười khê một tiếng, nữ nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì trong đầu a, nếu để cho Văn Quân nghe thấy được chuyện này, em ấy không tức giận mới là chuyện lạ. Suy nghĩ một hồi, Tô Hoài Dương còn nói thêm, « Tôi không phủ nhận đây là một trong yếu tố đó, dù sao nếu bộ dáng của cậu ta giống như sumo hay vệ sĩ gì đó, như vậy muốn tôi thích cậu ta cơ bản vẫn là chuyện rất khó xảy ra. Bất quá, nội tâm của cậu ta hấp dẫn tôi nhiều hơn bất cứ thứ gì khác. »

« Nhà cậu ta có rất nhiều tiền sao ? » Lưu Na tiếp tục hỏi.

« Nói thật, tôi cũng không biết, hiện tại tôi đã gặp chỉ có em trai của cậu ta mà thôi, ngoài ra tôi chỉ biết cha mẹ cậu ta đang sống ở Úc. » Tô Hoài Dương có chút không kiên nhẫn, bộ nàng nghĩ tất cả những người trên thế giới này đều hám giàu sang giống như nàng sao ! Thấy tiền sáng mắt, Hoài Quang nói thật là đúng !

« Cậu ta rất thông minh ? »

« Đúng ! » Không cần nghi ngờ, Tô Hoài Dương vì người yêu mà kiêu ngạo.

« Nhưng mà, anh có từng nghĩ rằng, hai người tách ra nhiều năm như vậy, cậu ta có lẽ đã có người khác..... » Tô Hoài Dương thỏa mãn nhìn vẻ mặt đau đớn của Lưu Na.

« Lưu tiểu thư, xin cô đừng đối với chuyện mình không biết mà đoán bừa nữa. Tôi dùng nhân cách của mình mà đảm bảo, Âu Văn Quân từ đầu đến cuối chỉ có một mình tôi – Tô Hoài Dương, bất luận là nam hay nữ ! » Tô Hoài Dương nghiêm mặt, hần không chấp nhận người khác nói xấu Âu Văn Quân.

« Phải..... phải không ? » Lưu Na thâm nghiên rằng, cái đầu tiên nàng thua Âu Văn Quân, đó chính là trình tiết. Từ trung học, Lưu Na biết chính mình có chút nhan sắc, nhìn bọn nam sinh vì mình mà ghen tuông, nàng cảm thấy rất thỏa mãn.

Thời điểm mười bảy tuổi, nàng đã xảy ra quan hệ với một tên nam sinh cao lớn, từ đó về sau, sinh hoạt cá nhân của nàng hỗn loạn không chịu nổi, thậm chí có hai lần nạo phá thai, nhưng vẫn giấu diếm, qua mắt được người nhà. Thằng đến hai năm trước, gặp được Tô Hoài Dương, một lòng muốn có được con ngựa vàng này, nàng mới trở nên ngoan ngoãn.

« Thực xin lỗi, Lưu tiểu thư, thời gian không còn sớm, tôi phải về nhà. » Không muốn tiếp tục nói về những việc không hề có ý nghĩa này nữa, Tô Hoài Dương đứng dậy cáo từ.

« A, được rồi.... » Lưu Na ngượng ngùng đáp trả.

Tô Hoài Dương đi rồi, Lưu Na một mình ngồi trong quán, biểu tình trên mặt càng lúc càng nguy hiểm, nhân viên cửa tiệm nhìn thấy đều có một loại xúc động muốn đi báo cảnh sát.

Mục đích hôm nay của nàng xem như đạt được một nửa, nàng chính là muốn biết Tô Hoài Dương vì cái gì lại thích người nam nhân như Âu Văn Quân. Thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng mất vài giờ tổng kết ra :

Một – Tô Hoài Dương không phải đồng tính luyến ái, hần cũng sẽ thích nữ nhân.

Hai – Hần coi trọng tướng mạo của Âu Văn Quân.

Ba – Hần thích thân thể trong sạch của Âu Văn Quân.

Bốn – Nhà Âu Văn Quân hần không có quyền thế gì.

Nói cách khác, nếu dung mạo cùng sự trong sạch của Âu Văn Quân đều bị hủy, vậy Tô Hoài Dương sẽ không còn thương cậu nữa ! Chính là như vậy, ta phải hủy Âu Văn Quân ! Nghĩ như vậy, trên mặt Lưu Na hiện lên nụ cười âm hiểm, một kế hoạch thâm độc từ từ hình thành.....

Tô Hoài Dương nào biết được, nữ nhân tự cho mình là thông minh kia lại đem tất cả lời nói của hần cắt câu lấy nghĩa. Hiện tại hần chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà gặp Tiểu Quân, cả ngày không nhìn thấy cậu như cách ba thu a.

.....

Hôm nay, khó có được một ngày nghỉ ngơi, Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Quân quyết định mang Thần Thần đi chích ngừa, từ sau lần Âu Văn Thần nghiêm túc phản đối gần n lần, con mèo mập tên Âu Văn Thần kia rốt cục phải đổi lại tên, kêu Thần Thần.

Bệnh viện thú y trong thành phố rất nhiều, đương lúc hai người đang đứng xếp hàng, Tô Hoài Dương nhận được cuộc điện thoại gọi tới, là Lưu Na. Vốn Tô Hoài Dương không muốn để ý đến, nhưng Lưu Na đã nhấn tin nói muốn gặp mặt lần cuối, vì sau đó nàng sẽ đi Pháp, ngày mai đi rồi. Tô Hoài Dương suy nghĩ, dù sao hai nhà vẫn là thân gia, quan hệ cũng rất thân thiết, cho nên hần đành đáp ứng. Trước khi đi có dặn Âu Văn Quân nếu chích cho con mèo xong rồi thì gọi điện thoại hần, cùng nhau về nhà.

Tô Hoài Dương đi đến chỗ hẹn trước, Lưu Na đã tới rồi, đang nói chuyện điện thoại với người nào đó, thấy Tô Hoài Dương đến vội vàng treo máy, mời hần ngồi xuống.

Hai người nói chuyện gần một tiếng đồng hồ, phần lớn là Lưu Na nói, bất quá chỉ là vài chuyện linh tinh như lúc trước rất thích hần, nhưng bây giờ đã từ bỏ rồi, chúc hai người hạnh phúc gì gì đó..... Tô Hoài Dương cũng thật vui mừng khi biết nàng đã từ bỏ, hần không dùng khuôn mặt lạnh băng để đối với nàng nữa. Lúc này, di động Lưu Na lại vang lên, nàng vừa nói hai câu đã cúp máy.

« Hoài Dương, thực xin lỗi a, di động của em hết pin rồi, có thể cho em mượn di động của anh gọi một cuộc không ? » Lưu Na giả bộ khó xử nhìn Tô Hoài Dương.

Tô Hoài Dương gật gật đầu, rồi lấy điện thoại trong túi quần ra. Lưu Na đón lấy, không cẩn thận làm đổ cái ly, nước chảy tràn ra ngoài, ướt đầm chiếc váy nàng đang mặc.

« A~ không xong rồi, em đi toilet một chút. » Lưu Na kêu lên một tiếng, liền vội vàng chạy vào toilet, Tô Hoài Dương cũng không chú ý.

Đi vào toilet, Lưu Na vội vàng lấy di động của Tô Hoài Dương ra, tìm số điện thoại của Âu Văn Quân rồi bấm một tin nhắn gửi đi, sau khi làm xong, Lưu Na xóa bỏ ghi chép, bên môi nổi lên tia cười lạnh.

« A, thực xin lỗi. Lỡ dùng hết pin di động của anh rồi. » Trộm rút hết năng lượng của pin, Lưu Na trả di động về cho Tô Hoài Dương.

Tô Hoài Dương nhú chân mày, tại sao mới hôm qua đã sạc đầy, Lưu Na mới xài một chút đã hết ? Lỡ Tiểu Quân gọi tới thì làm sao bây giờ ? Chỉ có thể chờ một lúc nữa dùng điện thoại công cộng gọi cho em ấy mới được.

Bên này, Âu Văn Quân vừa mới đem con mèo mập đi chích ngừa xong, nhận được tin nhắn của Tô Hoài Dương. [Đến cửa Kiều, anh có cái này muốn cho em xem]. Âu Văn Quân có chút nghi hoặc, qua bên đó làm gì, cậu nhớ rõ bên đó chính là khu phế thải a. Muốn gọi điện thoại lại cho hắn, thì di động của hắn đã tắt. Lại nhìn xem dãy số gửi đến, quả thật là số của Tô Hoài Dương, Âu Văn Quân mang theo nghi hoặc ôm lấy con mèo mập, gọi xe taxi đi đến đó.

Đến khu phế thải rồi, nhưng không nhìn thấy cái gì cả, Âu Văn Quân liền mang theo Thần Thần đi vòng vo vài vòng, vẫn không có ai. Lúc này đột nhiên phía sau truyền đến bước chân rất nhẹ....

« Hoài Dương..... » Âu Văn Quân vừa muốn quay đầu lại, đã bị người phía sau bịt mũi, một mùi hương kỳ quái xông thẳng vào mũi, còn chưa kịp giãy dụa, Âu Văn Quân đã mất đi ý thức.

Con mèo trong tay cậu nhảy xuống mặt đất, thừa dịp không ai chú ý, bốn chân ngẩn ngẩn lập tức bỏ chạy.....

32. Chương 32

Âu Văn Quân tỉnh lại, chỉ cảm thấy cái đầu đau nhức khủng khiếp, còn thêm cảm giác muốn nôn mửa, cố gắng mở mắt, nhìn thấy trước mắt bị miếng vải bịt kín, không khỏi khó chịu rên rỉ ra tiếng.

« Tỉnh ! » Một giọng nói xa lạ vang lên, mang theo một tia tàn nhẫn .

Âu Văn Quân bừng tỉnh dậy, vừa muốn đứng lên, rồi chợt vật ngã trở về, cậu mới phát hiện tay chân mình đã bị trói lại.

« Mày là ai, muốn làm gì ? » Dùng tốc độ nhanh nhất để tỉnh táo lại, miếng vải che mắt rút xuống, Âu Văn Quân nhìn thấy trên mặt cái tên xa lạ đứng đối diện cậu có một vết thương dữ tợn chia khuôn mặt tên đó ra làm ba phần kì quặc. Cậu cố gắng nhớ lại, nhưng không tài nào nhớ ra người này là ai, cậu chỉ mới về nước không bao lâu, rốt cuộc là ai đã hại mình ?

« Tao là ai ? Mày không cần phải biết, tao chỉ là người nhận được tiền của người ta để bắt người thôi. » Tên ba mặt ngồi chồm hổm xuống cười ngả ngớn, nhìn vào Âu Văn Quân, « Muốn trách thì trách khuôn mặt mày rất dễ nhìn, có người ra giá cao để tao hủy nó. » Nói xong, tên đó tà tà cười nhìn Âu Văn Quân, nhưng hắn lập tức cũng rất thất vọng khi phát hiện trong mắt Âu Văn Quân không hề có chút sợ hãi hay hoảng loạn nào như hắn nghĩ, mà tràn ngập khinh bỉ cùng coi thường.

Qua hai câu nói đó, Âu Văn Quân đã đoán ra được là ai đứng sau lưng a. Lưu Na ! Nữ nhân này thật đúng là ngu ngốc, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng nàng chỉ thua cậu về dung mạo thôi sao, vậy thì nàng thật đúng đang xem nhẹ Tô Hoài Dương rồi.

« Còn nữa..... trong sạch của mày. » Thấy Âu Văn Quân không có chút biểu tình gì, tên ba mặt đó hung hăng kéo đầu của cậu, buộc cậu phải ngẩng lên, cố ý đâm tà đánh giá cậu.

Quả nhiên, Âu Văn Quân khi nghe như vậy, sắc mặt trở nên tái xanh. Tên ba mặt đó hài lòng nhìn đôi mắt vốn bình tĩnh của cậu nổi lên một tia kinh hoàng, nhưng phần nộ càng nhiều hơn.

« Mày muốn làm gì ! » Mãnh liệt thoát khỏi bàn tay của tên đó, Âu Văn Quân kinh sợ, nếu bây giờ cậu có thể cử động, cậu nhất định đập chết cái tên kinh tởm này !

« A, mày yêu tâm. Tao đối với nam nhân không có hứng thú, tuy rằng thằng nhóc như mày lớn lên thật sự so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nhưng tao cũng không phải loại biến thái như mày. Bất quá nữ nhân kia đưa ra cái giá thật sự không tồi, cho nên tao đã đáp ứng rồi, tao cũng không phải là hạng người lấy tiền rồi bỏ trốn, cho nên..... Tao nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi mày. » Tên ba mặt đó buông Âu Văn Quân ra, bật cười ha hả. Hắn mong chờ chính là loại phản ứng này, con mồi kinh hoàng cùng giây dựa mới có thể kích thích sự thỏa mãn của hắn.

« Biết đây là cái gì không ? » Từ trong túi lấy ra một cái chai, cầm lấy giống như bảo bối mà quơ qua quơ lại trước mắt Âu Văn Quân, « Axit Sufurit đậm đặc nha, cái loại này, chỉ cần một chút, khuôn mặt xinh đẹp của mày liền..... ha hả. » Tên ba mặt phát ra tiếng cười đầy biến thái.

Âu Văn Quân lạnh lùng nhìn hắn, cậu biết nếu chính mình cầu xin hắn ta, chắc chắn sẽ có huy vọng, nhưng tính tình cậu từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, nếu phải cầu xin người như thế, cậu thà chết còn hơn ! Đối với những người như tên kia, phải kích thích hắn thì mới mong có đường thoát ! Hậu quả như thế nào, cậu có thể đoán được, nhưng nguy hiểm cận kề, thật sự bất chấp tất cả.

« Có bản lĩnh thì mày làm đi, giết tao chết rồi mày ngồi đó mà hối hận ! » Giống như con thú tiến vào bẫy, cả người Âu Văn Quân tản ra một hơi thở nguy hiểm nhưng tuyệt vọng.

« Hừ, làm sao có thể để cho mày tiện nghi như vậy được, tao cũng không muốn cái mạng của mày. Hơn nữa tao còn muốn chơi vài trò khác nữa. » Tên ba mặt đắc ý quơ quơ cái chai trong tay, « Trước tiên tao sẽ hảo hảo chiêu đãi mày, đã lấy tiền mà không làm đến nơi đến chốn cũng không phải là nguyên tắc của tao. Con thỏ trắng à ! » Tên ba mặt bật cười.

« Đồ quái dị ! » Âu Văn Quân khinh miệt chửi hắn, máu chột muốn đựng đến nỗi đau của hắn.

« Mày con mẹ nó muốn chết ! » Tên ba mặt quả nhiên nổi điên, ba mươi mấy tuổi vẫn chưa có nữ nhân bên cạnh, cái khuôn mặt này, ai dám kẻ cận hắn a ! Cho nên hắn rất hận những nam nhân lớn lên tuần tú.

Cúi người cầm lấy khúc gỗ to bên chân, tên ba mặt hung hăng ném vào đầu Âu Văn Quân.....

.....

Âu Văn Quân mất tích hơn một ngày, Tô Hoài Dương đã sắp nổi điên.

Trong phòng khách, vợ chồng Tô gia, Tô Hoài Dương, Tô Hoài Quang, Âu Văn Thần, cùng Hạ Lí đang lặng lẽ ngồi trên sofa, không khí tràn ngập khẩn trương cùng nôn nóng. Chưa tới bốn mươi tám giờ, bọn họ không thể báo cảnh sát, nhưng chắc chắn Âu Văn Quân đã xảy ra chuyện ! Mỗi người ngồi ở đây đều hiểu rõ, cậu có thể đi đâu được chứ ? Hơn nữa cho dù có đi đâu, cũng nhất định gọi điện thoại về nhà.

« Chắc chắn là Lưu Na ! » Tô Hoài Dương hung hăng nện một quyền lên bàn trà cẩm thạch, ngày hôm qua trong lòng nảy sinh dự cảm bất an, đã biết là cô ta, nhưng không biết cô ta đã làm chuyện gì !

« Có lẽ không phải đâu ? » Tuy rằng trong lòng cũng có nghi ngờ, nhưng mẹ Tô cũng không thể tin được, dù sao bọn họ với Lưu gia cũng là thân giao mấy chục năm trời.

« Không phải cô ta thì còn có thể là ai ! Trừ bỏ cô ta, thì còn ai hận Văn Quân đến như thế nữa ! Mẹ cũng nghe anh hai kể chuyện ngày hôm qua rồi đó, bên này vừa gặp chuyện không may, bên kia cô ta liền chạy đi Pháp, căn bản là chạy án ! » Vừa nghe thấy mẹ còn lên tiếng bảo vệ Lưu Na, Tô Hoài Quang liền bực tức. Văn Quân mất tích, anh hai sắp phát điên, Văn Thần khóc đến sưng mắt, những người hân quan tâm nhất thành ra cái dạng này, bảo hắn làm sao có thể không tức ? Đặc biệt là Văn Thần, bình thường vui vẻ không lúc nào chịu ngồi yên, từ khi biết được anh hai cậu gặp chuyện không may, không hề mở miệng nói một câu, chỉ cắn chặt đôi môi đến chảy máu, làm cho Tô Hoài Quang nhìn thấy mà đau lòng !

« Tiểu Quang ! Bình tĩnh lại một chút ! » Hạ Lí cố gắng an ủi Tô Hoài Quang.

« Không phải chuyện của anh, anh đương nhiên bình tĩnh rồi. » Tô Hoài Quang hiện tại đối với ai cũng nóng nảy.

« Hai người đừng làm ồn nữa ! » Phiền toái nắm lấy tóc mình, Tô Hoài Dương rống lên, hấn đang rất hoảng loạn, nếu Tiểu Quân thực sự xảy ra chuyện gì, hấn nhất định sẽ.....

Mẹ Tô bị thằng con nói như vậy có chút ủy khuất, bà cũng rất lo lắng cho Âu Văn Quân a. Nhẹ nhàng nắm lấy tay của vợ, ba Tô an ủi vỗ về vợ, không nên trách bọn nhỏ a, bởi vì ngay cả ông cũng rất lo lắng.

Đột nhiên, tiếng điện thoại chói tai đánh vỡ không khí nặng nề trong phòng.

« Uy ! » Tô Hoài Quang trả lời điện thoại, ngữ khí hoàn toàn không tốt, thật không biết người nào chọn đúng lúc này mà gọi làm phiền, nếu không phải chuyện trọng yếu, hấn nhất định sẽ chửi một trận !

« A..... xin chào, cháu nhật được một con mèo, muốn hỏi xem đây có phải là con mèo của chú không ? » Người bên kia hiển nhiên đã bị giọng nói của Tô Hoài Quang hù dọa, một lúc sau mới run giọng lên tiếng, là một bé gái.

« Mèo ? » Tô Hoài Quang ngây dại, « Anh.... » Tô Hoài Quang ngẩng đầu nhìn anh hai của hấn, ngay cả hô hấp cũng bị rối loạn, con mèo đó cùng đi chung với Văn Quân, hiện tại đã có người tìm được Thần Thần, nói cách khác....

Tô Hoài Dương nghe thấy, vội vàng đoạt lấy điện thoại.

« Uy, xin chào ! Xin hỏi cháu là người nhật được con mèo đó sao ? » Tô Hoài Dương cẩn thận hỏi, bây giờ đây chính là manh mối duy nhất của bọn họ, con mèo đó nhất định là Thần Thần, bởi vì dây đeo cổ của nó có in số điện thoại trong nhà.

« Đúng vậy. »

« Vậy cháu nhật được nó ở nơi nào vậy ? » Tô Hoài Dương dường như nín thở.

« Khu phế thải cửa Kiều. »

« Cảm ơn..... Cảm ơn cháu, có thể nói cho chú biết cháu đang ở đâu không, chú muốn đến nhận con mèo ngay lập tức. » Chính là chỗ đó, Âu Văn Quân sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến đó đâu, Tô Hoài Dương cảm thấy xúc động muốn khóc, rốt cục.....rốt cục cũng có manh mối.

« A, được, chú đến khu chung cư gần chỗ đó, cháu sẽ đem con mèo xuống chờ tại dưới lầu nhà của cháu. »

« Được, cảm ơn cháu. lát nữa gặp, chú sẽ nhanh chóng chạy qua. »

« Tiểu Quang em đi theo anh. » Tô Hoài Dương cầm lấy chìa khóa xe.

« Em.... Em cũng đi ! » Âu Văn Thần cả ngày không mở miệng đột nhiên đứng lên, vội vàng nhìn Tô Hoài Dương.

« Đi thôi ! » Không đợi Tô Hoài Dương trả lời, Tiểu Quang liền kéo Văn Thần cùng đi ra ngoài. Vốn Tô Hoài Dương không muốn mang Văn Thần theo, sợ Văn Quân thực sự gặp chuyện cậu ta sẽ không chịu đựng nổi. Nhưng Tô Hoài Quang mặc kệ, mặc kệ kết quả như thế nào, hấn không muốn nhìn thấy Âu Văn Thần sống không bằng chết.

« Hạ Lí, ở nhà đành nhờ cậu. » Tô Hoài Dương nghĩ, đành phải giao mọi chuyện ở nhà cho Hạ Lí.

« Cậu yên tâm, phải mang Văn Quân trở về đó. » Hạ Lí vỗ vai động viên hấn.

« Nhất định ! » Tô Hoài Dương cảm kích mỉm cười.

Đoạn đường phải chạy hơn nửa giờ đồng hồ, vậy mà Tô Hoài Dương chỉ chạy chưa tới hai mươi phút là tới nơi.

Từ trên xe bước xuống, chỉ thấy con mèo mập từ rất xa đang chạy vội tới, cái đầu nhỏ chui vào trong lòng ngực Tô Hoài Dương kêu meo meo cực kì thê lương.

« Thần Thần ngoan, mau chỉ cho ta biết Văn Quân đang ở đâu ! » Tô Hoài Dương thương tiếc xoa xoa cái đầu nhỏ của con mèo, vội vàng lên tiếng. Hắn biết Thần Thần không phải chó, cũng không phải hẳn tuyệt vọng làm liều, mà lúc này mọi chuyện chỉ có thể trông cậy vào con mèo này, lấy sự thông minh của Thần Thần, bọn họ vẫn còn chút hy vọng.

Giống như nghe hiểu được lời nói của Tô Hoài Dương, Thần Thần từ trên người hắn nhảy xuống, quay đầu meo một tiếng rồi hướng phía trước chạy đi, Tô Hoài Dương cùng Âu Văn Thần vừa thấy liền vội vàng đuổi theo, Tô Hoài Quang gấp gáp cảm ơn cô bé kia cũng vội vàng chạy đi.

Chạy đến bên cạnh đồng phế thải, con mèo mập dừng lại, kêu meo meo nhìn Tô Hoài Dương, bên cạnh là lồng sắt mà ngày hôm qua Âu Văn Quân mang nó theo.

Ba người Tô Hoài Dương nhìn bốn phía xung quanh, khu phế thải nói nhỏ cũng không nhỏ, Thần Thần có thể cho bọn họ manh mối cũng chỉ có nhiều thôi, tốt, hiện tại có thể xác định Âu Văn Quân quả thật đang ở nơi này.

« Chúng ta chia nhau đi tìm. » Tô Hoài Dương quyết định.

Hoài Quang cùng Văn Thần gật đầu, ba người liền tản ra.

« Tô Hoài Dương ! » Mới vừa đi được vài bước, Âu Văn Thần đột nhiên gọi hai người kia lại.

Anh em Tô gia vội vàng chạy tới, nghi hoặc nhìn cậu. « Kia..... phía bên kia, chắc chắn là ở đó. » Âu Văn Thần nâng tay lên, hơi hơi run rẩy chỉ vào căn nhà kho hơn 100 thước. Vừa nhìn thấy, đột nhiên tim cậu đập dữ dội, song sinh cùng trứng đều có chung cảm giác, cậu liền phát hiện ra.

Ba người liếc mắt một cái, liền chạy như bay đến căn nhà đó. Ông Trời a, con tình nguyện dùng toàn bộ sinh mệnh để đổi lấy sự bình an cho Văn Quân, trong lòng Tô Hoài Dương không ngừng cầu nguyện.

Căn nhà kho cũ nát, tên ba mặt ngồi trong góc tường, uống từng ngụm bia, lé mắt nhìn Âu Văn Quân đang bị thương nằm sổng xoài trên mặt đất, vết thương chằng chịt khắp người, đã bán hôn mê. Đây chính là lúc thích hợp, tên ba mặt nhe răng cười đứng dậy, cầm lấy chai axit sufurit, đi đến bên người Âu Văn Quân.....

33. Chương 33

Ngay lúc hắn sắp đến gần Âu Văn Quân, đột nhiên vang lên một tiếng rầm, cánh cửa gỗ bị người nào đó đá văng..... Tên ba mặt kinh ngạc xoay người lại, nhìn người tới khiến cho hắn thiếu chút nữa đã thét lên, ở cánh cửa, ba nam nhân cao lớn như Tu La xông vào, trong đó có một người khuôn mặt y như đúc người bị hắn tra tấn cả một ngày, theo phản xạ tính quay lưng bỏ chạy ra hướng cửa sổ, nhưng không kịp chạy xa, đã cảm thấy đau đớn từ phía sau truyền đến, cả người liền mất đi tri giác.

Ba người Tô Hoài Dương phá cửa xông vào, một màn trước mắt thiếu chút nữa làm cho hắn té xỉu. Âu Văn Quân cả người đầy thương tích bị treo vắt vẻo trên xà ngang, tấm thân trần trụi bê bết máu không bỏ sót chỗ nào, đầu cúi xuống không có một tia khí lực. Sợ hãi bủa vây trong tâm trí Tô Hoài Dương, hắn lập tức chạy vọt qua, một phen ôm lấy Âu Văn Quân, Tô Hoài Quang thì ở một bên vội vàng lấy con dao Thụy Sĩ lúc nào cũng đem theo cắt đứt sợi dây thừng. Thân thể Âu Văn Quân mất đi điểm tựa, lập tức rơi vào trong lòng ngực của Tô Hoài Dương.

Thật tốt quá ! Văn Quân còn sống, tiếp xúc đến nhiệt độ cơ thể ấm áp của Âu Văn Quân trong nháy mắt, Tô Hoài Dương bị sự sợ hãi đông lạnh dần ấm lại. Bên kia, Âu Văn Thần một quyền đánh ngã tên đó cũng lật đật chạy tới bên người Âu Văn Quân.

« Văn Quân, Văn Quân..... »

« Anh hai, anh tỉnh a ! »

Ôm Âu Văn Quân đang hôn mê bất tỉnh, ba người vội vàng lay gọi cậu, nhìn thấy vết thương của anh hai, nước mắt Âu Văn Thần liền rơi xuống, tí tách đọng trên khuôn mặt tái nhợt của Âu Văn Quân.

« Dương..... » Âu Văn Quân từ từ tỉnh lại, chuyện đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt lo lắng của Tô Hoài Dương, nhẹ nhàng gọi một tiếng, vừa định động dậy, đã đụng đến vết thương to nhỏ trên người, đau đến nỗi tiếp tục ngã vào lòng Tô Hoài Dương thở hổn hển, tra tấn một ngày một đêm đã làm cậu mất đi hơn phân nửa sức lực.

« Mau ! Đem anh hai của em trở về ! » Âu Văn Thần vội vàng thúc giục Tô Hoài Dương, anh hai của cậu hiện tại việc cần nhất chính là trị thương.

Tô Hoài Dương thận trọng gặt đầu một cái, cẩn thận ôm lấy Âu Văn Quân, hướng Tô Hoài Quang chớp mắt một cái liền mang Âu Văn Quân đi ra ngoài.

Tô Hoài Quang hiểu ý gặt đầu, đi đến thân thể đang nằm bất động, dùng chân đá vài cái, vẫn không tỉnh. « Vận khí của mày vẫn còn tốt. Yên tâm, tao không có hứng thú lấy mạng của mày. Nhưng mà, ai kêu mày lại thương tổn đến người mà anh hai của tao yêu nhất, tao đành phải làm tiểu nhân thôi. » Lầm bầm nói xong, Tô Hoài Quang nhặt cái chai axit sunfuric rơi trên mặt đất lên.....

Một đường chạy như bay về nhà, Tô Hoài Dương không có tới bệnh viện là bởi vì một thân đầy vết thương của Âu Văn Quân sợ sẽ đưa tới phiền toái, vừa vặn Văn Thần cũng học y khoa, cho nên bọn họ quyết định quay về nhà, tự mình nghĩ biện pháp.

Ôm Âu Văn Quân bán hôn mê vào nhà, cố không để cho ba mẹ hoảng hốt khi thấy thương tích đầy máu của Âu Văn Quân, phân phó người làm chuẩn bị bồn nước nóng xong liền vội vàng ôm Âu Văn Quân đi thẳng lên lầu. Âu Văn Thần nhanh chóng viết đơn thuốc, nhờ Hạ Lí đi mua, rồi cũng vội vàng vàng mà chạy lên lầu.

Trong phòng ngủ, Tô Hoài Dương cẩn thận ôm Âu Văn Quân vào trong ngực, còn Âu Văn Thần thì cầm một cây nhíp nhỏ, tập trung lấy những mảnh gỗ từ vết thương của Âu Văn Quân, bởi vì cái thanh xà ngang dùng để treo Âu Văn Quân rất thô ráp, cho nên mỗi miếng vết thương đều bị đâm rất nhiều mảnh gỗ, nếu không lấy ra hết thì không thể băng bó.

Có lẽ vì đau xót nên tâm sẽ bị loạn, Âu Văn Thần nhìn thấy vết thương trên người anh hai chảy máu đầm đìa, cái tay như thế nào cũng không bớt run, một lần rồi một lần, đầu nhọn của cây nhíp vô tình làm vết thương của Âu Văn Quân thêm nghiêm trọng, đau đến nỗi run rẩy, « Anh ! Anh hai, thực xin lỗi ! » Âu Văn Thần gấp gáp đến độ quăng luôn cây nhíp trong tay, bối rối dùng miệng thổi thổi lên miệng vết thương của Âu Văn Quân, nước mắt cố gắng kiềm nén cuối cùng cũng rơi xuống, hành động của đứa nhỏ này đều làm cho mọi người cảm thấy chua xót.

« Văn Thần, em nghỉ ngơi một chút, để đó cho anh. » Tô Hoài Dương vỗ vỗ đầu Âu Văn Thần an ủi, cầm lấy cây nhíp bị quăng trên giường.

Tô Hoài Quang đã đi tới, nửa ôm nửa kéo Âu Văn Thần đang quỳ gối bên giường không chịu động dậy, đem cậu ôm ngồi vào bên người, cậu đã quỳ hơn một tiếng đồng hồ, cứ như vậy chờ cho đến khi anh hai của cậu tỉnh lại thì chắc tới phiên cậu ngã xuống.

Rốt cuộc cũng gấp xong một miếng gỗ cuối cùng xuống, bỏ vào cái chén đã đầy hơn phân nửa. Tưởng tượng đến mấy thứ này dính trên người Âu Văn Quân, Tô Hoài Dương liền nghiêng rằng, Lưu Na ! Tuyệt đối không thể tha cho nữ nhân đầy tâm ngoan thủ đoạn này !

Vết thương trên người Âu Văn Quân phần lớn đều rỉ máu, nếu không tẩy sạch tiêu độc, chắc chắn sẽ nhiễm trùng rất nguy hiểm, nhưng cả người huyết nhục mờ hồ đụng đến nước, đó chẳng khác gì tra tấn a !

« Văn Quân, em ráng chịu đựng ! » Tô Hoài Dương cầm lấy khăn thấm nước ấm, động tác cố gắng nhẹ nhàng.

Âu Văn Quân vô lực nhắm hai mắt, chỉ lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

« Ô~ » Tuy rằng đã cố hết sức ẩn nhẫn, nhưng đau nhức thành linh xảy ra vẫn làm cho Âu Văn Quân rên rỉ ra tiếng, làm cho Tô Hoài Dương hoảng hốt vội vàng dùng tay, gấp đến độ không biết phải làm sao, từng

giọt mồ hôi chảy ra như nước.

« Hoài Dương, để mẹ làm cho. Mẹ là nữ nhân, cẩn thận hơn. » Không thể nhìn được cảnh này, mẹ Tô lấy cái khăn từ tay thằng con. Nhìn thấy Âu Văn Quân một thân đầy vết thương chồng chéo, mẹ Tô sụt sịt mũi, thật sự đáng thương a ! Là ai có thể nhẫn tâm hạ thủ ác độc như vậy !

Tẩy đỏ cả hai chậu nước, mới làm sạch được vết máu trên người Âu Văn Quân.

« Ba ! » Đem Văn Quân của mình giao cho mẹ, Tô Hoài Dương đứng trước mặt ba.

« Ai ! Ba biết, ba không ngăn cản con, nhưng mà Lưu gia dù sao cũng là bạn bè lâu năm của nhà chúng ta, con đừng làm gì quá mức là được rồi. » Ba Tô bất đắc dĩ thở dài, ông không ngăn cản được thằng con, nhìn thấy Âu Văn Quân như vậy ông cũng không thể bỏ mặt.

« Con sẽ biết chừng mực. » Tô Hoài Dương cúi đầu, nghiêm mặt đi ra khỏi phòng.

Cuối hành lang, Tô Hoài Dương lấy điện thoại ra, « Uy, là Lâm Triết phải không..... »

.....

Ban đêm, Tô Hoài Dương lẳng lặng canh giữ trước giường Âu Văn Quân. Hên là có Âu Văn Thần bên cạnh, miệng vết thương của Âu Văn Quân không có vấn đề gì, cũng không phát sốt, đó đúng là hiện tượng tốt. Ngày mai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Văn Quân sẽ tỉnh dậy. Văn Quân, anh thề, sẽ không bao giờ để cho em bị thương nữa. Nhìn thấy khuôn mặt trầm ngủ của người yêu, Tô Hoài Dương nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên trán cậu.

Ba ngày sau, tại một địa phương của nước Pháp đưa tin, một vị du khách mang quốc tịch Trung Quốc, họ Lưu, ở đầu phố Paris bị một đám người tập kích, trừ bỏ những vết thương bên ngoài, thì cộng thêm khuôn mặt bị biến dạng không thể chữa khỏi, sau khi nhập viện, từ chối hợp tác với cảnh sát, tinh thần lúc tỉnh lúc điên, bác sĩ lo lắng nên chuyển giao cho khoa thần kinh trị liệu.....

Một tháng, Âu Văn Quân hồi phục. Nhận lời mời của vợ chồng Âu gia, Tô Hoài Dương cùng cả nhà đi qua Úc chơi.

Nửa tháng sau, trong một giáo đường nhỏ, cử hành một hôn lễ tuy khá đơn giản nhưng lại rất đặc biệt. Nói đơn giản, là bởi vì trừ bỏ cha mẹ và anh em song phương ra, thì không có thêm khách mời nào khác ; nói đặc biệt, là vì hôn lễ không có cô dâu, chỉ có hai chú rể.

« Chúc hai con hạnh phúc ! » Mục sư nhìn hai thiếu niên châu Á tuần tú trước mặt, thật tâm thật lòng nói câu chúc phúc.

Ông đã chủ trì không ít hôn lễ như thế này, nhưng cặp đôi này là cặp đôi chân tình nhất mà ông đã gặp qua, « Đây chính là quà tặng cho hai con. » Mục sư từ trong lòng ngực lấy ra hai vật trang sức, đặt trên lòng bàn tay hai người.

Đó chính là hai chiếc nhẫn tinh xảo, một chiếc thuộc loại nhẫn của vị Thần xinh đẹp nhất trong mười hai vị thần của Hy Lạp - Dionysus, nó tượng trưng cho sức sống vĩnh hằng ; chiếc còn lại chính là nhẫn của thần ánh sáng Apollo, nó tượng trưng cho sự bảo vệ.

Trao nhẫn cho nhau, cũng giống như trao nhau lời thề nguyện tình yêu dưới ánh mặt trời.

34. Chương 34: Phiên Ngoại 1

Âu Văn Quân ngồi trong phòng, bên cạnh cậu chính là Tô Hoài Quang và em trai của mình. Người nào đến, người nào đi, cậu cũng không để ý. Đường như là Hạ Lí có đến, ghé vào lỗ tai cậu nói nén bi thương gì đó, rồi xong lão bằng hữu cũng rồi đi, nghĩ rằng hắn cũng đang rất thương tâm đi.

Rốt cuộc, người đến rồi đi cũng sạch sẽ, Âu Văn Quân đứng dậy, vì quỳ quá lâu nên đôi chân có chút tê cứng.

« Hai người đi ra ngoài với anh một chút. » Nói với Tô Hoài Quang và Âu Văn Thần, Âu Văn Quân đi ra khỏi căn phòng mà đã ba ngày nay cậu chưa bước chân ra.

Ngoài phòng, ánh mặt trời ấm áp có chút chói mắt, giống hệt như nụ cười ấm áp của Tô Hoài Dương, « Hoài Dương a, có phải anh đã lên tới thiên đường rồi không, bởi vì hôm nay ánh mặt trời thật sáng lạn a. » Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh không mây, Âu Văn Quân không khỏi cảm thán nói, khóe mắt ỉn ỉn hơi nước.

« Anh, gió lên rồi, trở về thôi. » Âu Văn Thần không đành lòng nhìn anh trai khổ sở, tiến lên dìu Âu Văn Quân trở về nhà, trong lòng không khỏi oán trách Tô Hoài Dương, cứ buông hai tay mà đi, để anh trai cậu ở lại một mình thương tâm đến như vậy.

Phía sau, Tô Hoài Quang lẳng lặng đi theo, hai thiếu niên ở sân bóng ven đường đang chơi đá banh, bày ra khung cảnh tràn đầy sức sống thanh xuân. Anh, anh cùng Văn Quân lúc đó cũng là như vậy đi, nhiều năm anh chờ đợi cậu ấy quay về, bây giờ sao không chờ thêm một chút vậy. Lắc đầu, hắn cố gắng đuổi kịp hai người phía trước.

Ba ngày trước, đương lúc Âu Văn Quân tỉnh lại, nhưng cái hôn buổi sáng không xuất hiện nhưng thường lệ. Bình thường Tô Hoài Dương lúc nào cũng tỉnh dậy sớm hơn cậu, lẳng lặng nằm kế bên chờ cậu từ từ tỉnh dậy, thực thanh bình. Cậu không muốn đứng lên, bởi vì cậu đang đợi nụ hôn buổi sớm của mình. Hồi lâu, cậu không đợi được nữa.....

« Hoài Dương a, hôm nay em dậy trước anh, đến lượt em hôn anh nha. » Âu Văn Quân từ từ ngồi dậy, ở bên môi Tô Hoài Dương hạ xuống một nụ hôn, nụ hôn cuối cùng của kiếp này.....

Vỗ về quyển album cầm trong tay, Âu Văn Quân nằm trên cái ghế dài, hồi tưởng lại khoảng thời gian lúc trước của hai người. Trong album, có tấm ảnh chụp rất cũ, trong đó là hai thiếu niên kề vai cười thực sáng lạn ; tiếp theo là tấm ảnh có màu nhưng vẫn cũ, trong đó là hai thanh niên tuần lã thành thực, cười đến hạnh phúc ; rồi tấm cuối cùng rất mới, chụp hai ông già tóc trắng, dựa sát vào nhau, cười đến yên bình.

Năm mươi bảy năm trước bọn họ kết hôn ; ba mươi lăm năm trước bọn họ đem hết sự nghiệp giao cho con trai, bắt đầu du lịch khắp thế giới ; hai mươi lăm năm trước bọn họ trở về nơi đã sinh ra, mua một căn nhà có sân có vườn ; hai mươi năm trước, bọn họ làm tình lần cuối cùng ; mười năm trước, hắn dẫn cậu du lịch khắp thế giới một lần nữa ; bắt đầu từ năm trước, bọn họ cơ hội mỗi ngày đều ở cạnh nhau, không bước chân ra khỏi nhà.

Đương lúc Âu Văn Thần đi vào phòng của anh trai, cậu thấy được một cảnh tượng như vậy. Âu Văn Quân đã nhắm mắt, lẳng lặng nằm ngủ trên ghế sofa, trên mặt cậu mang theo một nụ cười hạnh phúc, trong lòng ngực ôm lấy cuốn album cũ kĩ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu trên người cậu, an tường mà nhu hòa.....

Tô Hoài Dương a, anh cuối cùng cũng đã đến đón anh trai rồi, người keo kiệt như anh làm sao có thể nhẫn tâm lưu lại một mình anh trai a ! Âu Văn Thần nở nụ cười, lệ theo khóe mắt chảy xuống....

Vào ngày thứ mười một, cách ngày Tô Hoài Dương ra đi, Âu Văn Quân cũng lẳng lặng ly khai nhân thế, hưởng thọ tám mươi tuổi.

« Hoài Dương, lần đó em chỉ chậm trễ có một ngày a, nhưng lần này anh lại chậm đến mười một ngày a. »

« Văn Quân a, anh đến đây trước để chuẩn bị một chút, đừng nóng giận mà..... »

Trên đám mây, có hai thiếu niên tuần mĩ mặc áo trắng, một người thì buồn bực, một người thì ra sức vuốt giận.....

Ánh sáng mặt trời chiếu trên người bọn họ, ánh lên đôi cánh thiên sứ, vĩnh viễn ấm áp.....

35. Chương 35: Phiên Ngoại 2

Con tên là Quân Dương, năm nay chín tuổi, học sinh lớp ba tiểu học. Con lớn lên rất tuấn tú, ân, thiệt đó nha, có căn cứ đó ! Bởi vì con gái lớp con đều ở sau lưng nhìn trộm con, nếu con nhìn các nàng cười, trên mặt các nàng đều đỏ như ớt khỉ a ! Bạn Ny Ny ngồi ở bên cạnh con nói rằng, chắc chắn con có một người mẹ rất xinh đẹp cùng người cha rất tuấn tú. Cũng đúng, cha của con rất tuấn tú, nhưng con không có mẹ. Bất quá con cũng không phải trẻ mồ côi mẹ. Bởi vì, con có tới hai người cha, mọi người nhất định cảm thấy rất kỳ quái đi ? Cha của con siêu tuấn tú, cùng ba ba cũng rất rất rất đẹp trai.

Mỗi lần ba ba tới đón con tan học, Ny Ny đều nói, « Quân Dương, chú của cậu nhìn thật đẹp nha. » Hai con mắt đều biến thành hình trái tim. Đồ phản bội ! Mới vừa rồi còn ăn trộm kẹo cho con, vừa thấy ba ba của con liền chuyển hướng ngay lập tức. Ở bên ngoài, con đều gọi ba ba là chú, đây là ông bà nội dặn như thế, vốn cha không đồng ý, nhưng không lay chuyển được ông bà nội, mà ba ba nói như vậy cũng tốt. Lúc con còn nhỏ không hiểu vì sao lại như thế, sau này lớn lên, con đã hiểu ra. Nhưng con cảm thấy chuyện này căn bản không có gì quan trọng, bởi vì ba ba của con so với bất kì người mẹ nào đều tốt hơn, ba ba sẽ không mắng con, sẽ không cấm con ăn kẹo, mẹ của Cường Cường mỗi ngày đều đưa cậu ta đến trường, kiểm tra cặp sách của cậu ta có giấu kẹo hay không, nếu phát hiện ra liền bị đánh, Cường Cường lúc nào cũng khóc, thật đáng thương ! Còn một vấn đề quan trọng nữa là, ba ba của con so với những bà mẹ khác đều đẹp hơn ! Đẹp ôn nhu hơn ! Tuy rằng ba ba không hay cười, nhưng ba ba thật sự tốt lắm tốt lắm, đặc biệt là đối với con cùng cha ^^

Bất quá, có đôi khi cha và ba ba cũng có lúc buồn rầu, bởi vì con là học sinh bị hầu hết các cô gái trong trường đến nhà thăm hỏi. Đương nhiên không phải vì thành tích của con không tốt, chỉ số IQ của con là 200, chính là thần đồng nhỏ tuổi của đất nước nha, bà ngoại và bà nội đều nói con là được kế thừa genes tốt đẹp của cha và ba ba, cái gì ? Mọi người không tin hả ? Mọi người đang thắc mắc vì sao hai nam nhân làm sao có thể sinh con phải không ? Chuyện này..... Con cũng không rõ nữa, mọi người đi hỏi chú út của con đi, nghe nói con là do chú út tạo ra.

Đến thăm hỏi gia đình đều là những cô giáo trẻ chưa kết hôn, có một số người ngay cả con cũng không biết nữa, trời ạ ! Các cô viện ra đủ mọi loại lý do, khó trách bà ngoại cùng bà nội nói thanh niên bây giờ càng ngày càng không thành thật.

Điều làm cho con chịu không nổi chính là ngay cả cô hiệu trưởng cũng đến đây, lấy lý do là muốn gặp mặt cha để trình bày môi trường học tập trong nhà trường, thực là một lý do không có chút sáng tạo nào.....
== |||||

Bất quá, mục tiêu của cô không phải là cha của con, mà là ba ba. Kỳ thật, nữ nhân theo đuổi ba ba không nhiều lắm, bởi vì làm gì có người nữ nhân nào muốn chồng của mình so với mình còn xinh đẹp hơn a ! Bất quá, lần này không cần con và Thần Thần số 2 đuổi người, cha của con đã chủ động giải quyết, hắc hắc..... Chỉ cần có chuyện gì liên quan đến ba ba, cha của con sẽ không hề nương tay.

Hôm nay là cuối tuần, con đang nằm nướng trên giường chờ ba ba đến gọi con rời giường, sau đó cùng đi đến công viên giải trí, ngày hôm nay là ngày con đã chờ đợi từ rất lâu, bởi vì cha đi công tác, ngày hôm qua mới trở về, đúng một tháng !

« Dương Dương, dậy ăn sáng. » Đang suy nghĩ miên man, cha từ ngoài cửa thò đầu vào.

Hả ? Tại sao không phải là ba ba ? Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng con vẫn nhanh chóng rời giường, chuẩn bị thật tốt.

« Cha ơi, ba ba đâu ? » Sau khi chạy vào phòng ăn, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của ba ba, ba ba luôn thức dậy rất sớm a.

« Ủ, ba ba vẫn còn đang ngủ. » Cha mặt không đổi sắc nói.

« Con đi gọi ba ba ! » Điều này sao có thể, hiện tại đã chín giờ, nếu không đi sớm làm sao có thể xem được màn diễn xiếc cá heo a, nghĩ như vậy con liền chạy lên lầu.

« Thăng nhóc, con đứng lại đó cho cha, để cho ba ba con ngủ thêm một chút. » Cha một phen túm lấy áo con bế lên.

« Ba ba không phải đã bị bệnh sao ! Con phải nhanh chân đi xem mới được. » Ba ba trừ bỏ những khi cơ thể không thoải mái, ngày nào cũng đều dậy rất sớm a.

« Ba ba con không có việc gì, con đừng phá rối nữa. » Cha bắt lấy con, sắc mặt có chút xấu hổ.

« A ! Chắc chắn tối hôm qua cha lại khi dễ ba ba của con ! » Lập tức con liền phản ứng lại, « Cha đúng là con mèo hư ! » Thật là, thật vất vả mới có cơ hội cả ba người đi ra ngoài chơi, cha lại làm như thế.....

« Thằng nhóc này, cha là cha của con đó ! Cái gì mà là con mèo hư hả ! Hơn nữa cha và ba ba con chính là một tháng trời không gặp nhau ! Cha cũng rất nhớ ba ba mà ! »

« Vậy cha còn có lý do gì làm cho ba ba không xuống giường được a

ba ba số khổ của con a

~ cuối tuần của con

~ diễn xiếc cá heo của con

~ » Con cũng nắm lấy vạt áo của cha bắt đầu khóc thét, con đánh, con đánh, con đánh, coi cha còn khi dễ ba ba nữa không.

« Con như thế nào chỉ quan tâm đến việc vui chơi của mình hả~ » Cha nhéo lấy khuôn mặt bụ bẫm của con.

« Còn không phải tại cha sao ! Con mèo hư ! » Con cũng nắm lấy khuôn mặt già nua của cha, cha tại sao có thể nhéo mặt con, nó còn phải giúp con lừa nữ sinh giúp con trực nhật đó.

« Hai cha con lại náo loạn cái gì a ? » Một giọng nói lạnh lùng phát lên, dập tắt trận chiến nảy lửa của con và cha.

« Ba ba~ cha khi dễ con~ » Con vội vàng lên tiếng trước tiên, bởi vì theo kinh nghiệm của con, lúc này cha nhất định không dám làm ba ba mất hứng, nguyên nhân..... hắc hắc, trong bụng ai cũng hiểu hết rồi.

« Tô Hoài Dương ! » Ba ba đã tức giận rồi ^-^ cha chờ tiếp chiêu đi !

« Văn Quân.....A ! »

Nửa tiếng sau, cha mang theo đôi kính đen, mở cửa xe, chở con cùng ba ba xuất phát. Kỳ thật hôm nay mặt trời không chói chang lắm, còn cái kính râm đó là vì, hắc hắc.....

Cuối cùng, con đã mãn nguyện xem hết buổi diễn cá heo, cha đối với những lời đã hứa với con cũng không nuốt lời nha. Nhưng rốt cuộc chỉ có một mình con xem cá heo, còn ba ba thì đang dựa vào vai cha ngủ, còn cha, không cần phải nói cũng biết đang nhìn cái gì.....

Hôm nay con chơi rất cao hứng, rốt cuộc trên đường trở về nhà, con ngủ mất tiêu, con chỉ là đứa nhỏ thôi, thể lực có hạn. Con gối đầu trên đùi ba ba, ba ba cởi áo khoác đắp lên người con, còn cha đang chăm chú lái xe.....

Con nghe thấy hai người đang thì thầm : con trai, chúng ta yêu con.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-duoi-anh-mat-troi>